

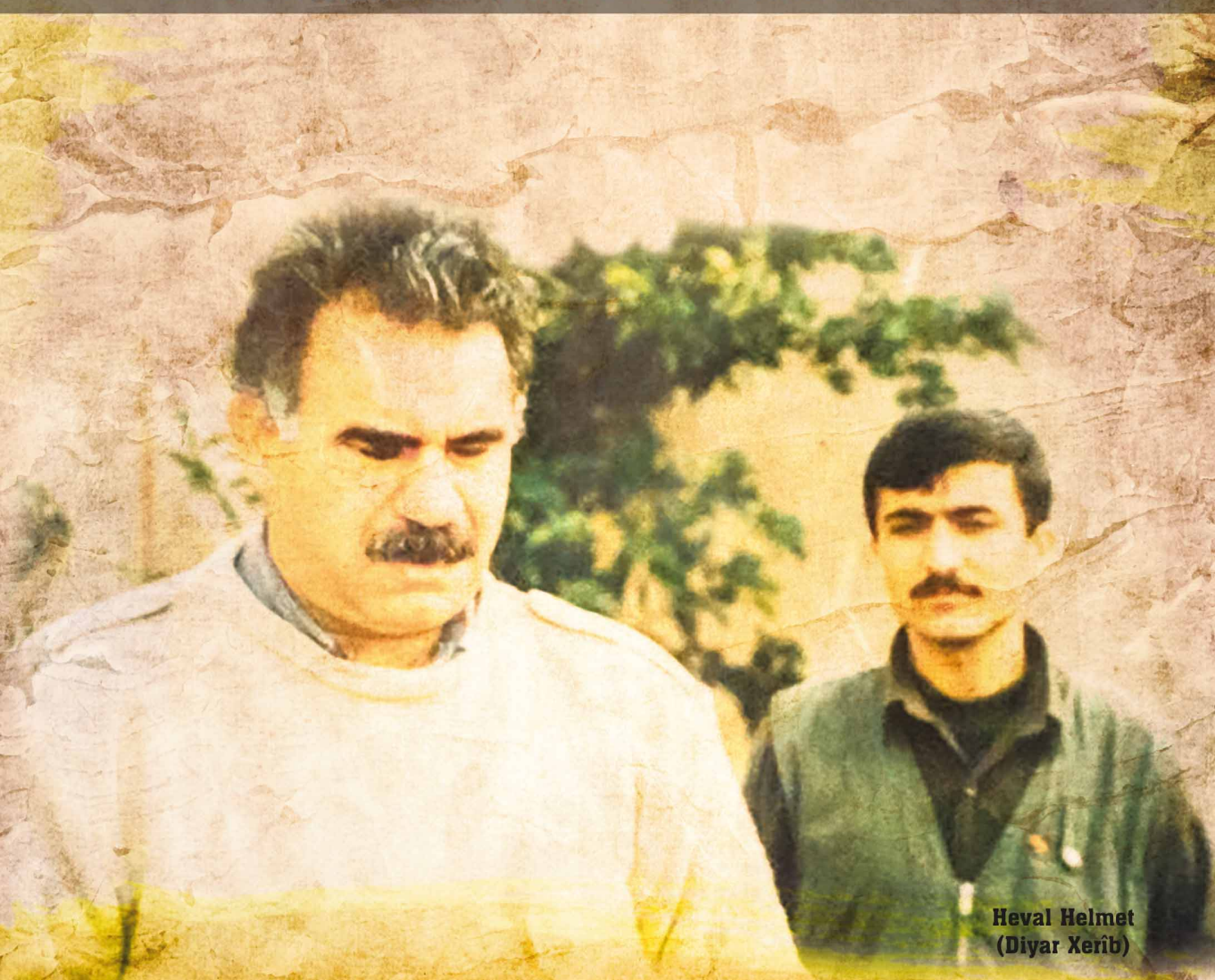

STÊRKA CIWAN

Kovara
Ciwanan
a Mehane

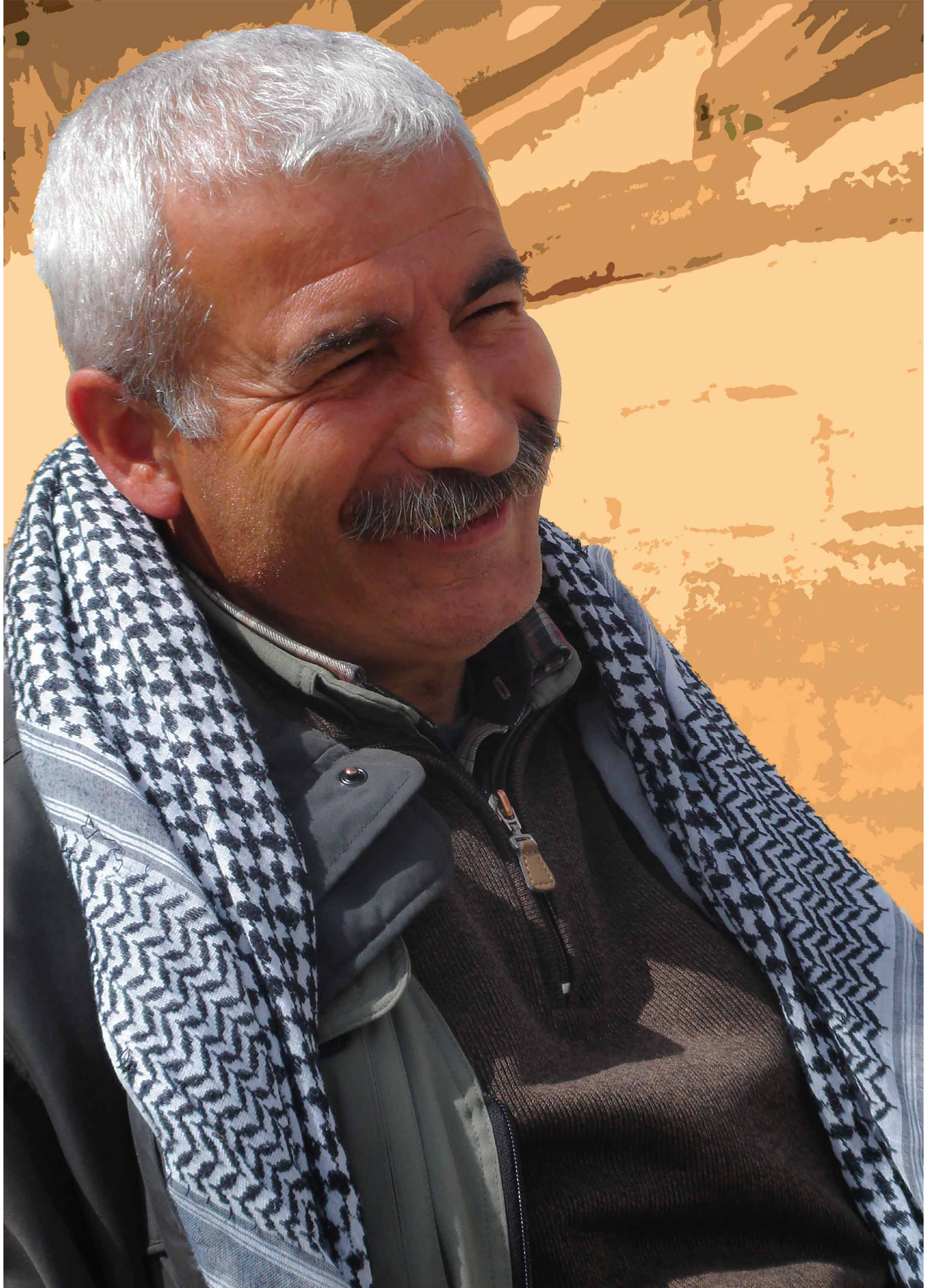
Tebax 2019
Hejmar: 195

DI SOSYALÎZMÊ DE ISRAR DI MIROVAHIYÊ DE ISRAR E

Heval Helmet
(Diyar Xerîb)

LI DIJÎ XIYANETÊ
WÊ XETA LEHENGAN
SERBIKEVE

Merhaba Güneş'in genç yoldaşları...

Sömürgeciliğe karşı 15 Ağustos 1984'te sıkılan İlk Kurşun'un sesi tam 35 yıldır Kürdistan Dağları'nda yankılanıyor. 5000 yıldır yok sayılan kadınların duyulmayan çığlığının, geleceksiz doğan çocukların çalınan yaşamlarının, işkencehanelerde "ah" bile etmeyen kahramanların intikamını bu İlk Kurşun almaya devam ediyor. Komutan Agit yaşıyor, PKK savaşıyor!

Başlangıçta "72 saat" ömür biçilen bu kutsal mücadele, başta Rêber APO'nun olmak üzere verilen büyük emekler ve bedellerle halkımıza ışık olmuştur. Rêber APO'nun ve şehitlerimizin keskinleştirdiği özgürlük çizgisinde verilen direniş bugün bir bütünen sistemi karşısına almıştır. Kürdistan'da toprağa düşen cemre, dünya halklarının baharını müjdelemiştir.

Güneşimizi karartamayacağını anlayan işgalci TC devleti ve satılık işbirlikçileri, artık gölgesinde soluklandığımız çınarlarımızı hedef alıyor. Kürdistan tarihinde her zaman direnişin ve onurlu yaşam mücadelesinin karşısına dikilmiş olan ihanet çizgisi, tarihten silinmeyi çoktan hak etmiştir. Mam Zekîlerin ve Helmet Yoldaşların intikamı, ihanetin Kürdistan'dan tamamen sökülüp atılmasıyla ancak alınabilir.

15 Ağustos'ta halkımıza dirilişi yaşatan Kürdistan gençliği, bugün Agitlerin, Erdalların, Delîlaların, Xelîllerin, Hesenlerin ve Elî Çiçeklerin izinde sömürgeciliğe Kürdistan'ı dar ediyor. Bu mücadeleye katılmak ve şehitlerimizin intikamını almak her bir Kürt gencinin en temel hakkıdır!

Alman demokrasisi,
Türk faşizminin
en büyük destekçisidir.

**Amed'de buluşmak dileğiyle
Genç kalın...**

TÊKİLÎ

sterkaciwankovar@gmail.com

Hevalên hêja, hûn dikarin berhemên
xwe, wekî wêne, nivîs, helbest û hwd.,
bişînin me! Ger ku pirsên we hebin jî,
ji me re binivîsin.

RÊBER APO

03
Avrupa'yı iyi tanımak gerekir

08
Erobert das Leben

PERSPEKTÎF

15
15 Ağustos ruhu ile
işgali kırım, sömürgeciliği
Kürdistan'dan atalım

18
Tutku, umut ve heyecanla
Demokratik Modernite'yi inşaya

JINÊN CIWAN

21
Assimilation - das Thema
unserer Zeit

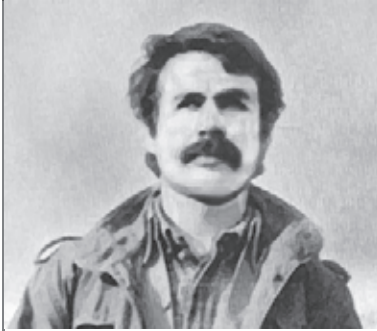
BÎRANÎN

25
Hevrê Elî Çîçek
Ein Revolutionär
auf der Spur der Wahrheit

28
Kürt gençliğinin yeri
Kürdistan Dağları'dır

DÎROK

32
Komutan Agit'in
15 Ağustos anıları

NIRXANDIN

35
Diyarbakır zindan direnişçiliği
özgürlük devriminin
zafer meşalesidir

42
İhanetin dünü ve bugünü

44
Kadına ve gençliğe dayatılan
özel savaşın kapsamı

49
Navê Kurdistan Berxwedan e

52
Gegen die Linie des Verrats
wird die historische Linie
des Widerstands siegen

ÇAND Û HUNER

58
Zafere yürüyenin türküsü

60
Pirtûkên ku
em pêşniyar dikin

Avrupa'ya iyi tanımak gerekir

Kürdistan tarihinin binlerce yıldır tanık olduğu en tehlikeli ve oldukça sinsi yöntemler, bugün halkımıza dayatılıyor. Halkın üzerinde yaşadığı toprakları yoğunca terk etmesi durumu söz konusudur. Bu terkediş, en tehlikeli düşman amaçlarına, başta emperyalizmin ve sömürgeciliğin her türlü köleleştirme, sonuna kadar düşürme politikalarına hizmet ediyor. Bir daha bu topraklara dönmeme, ulusal kimlikten vazgeçme, sermayenin sonsuz sömürüsüne ar-

dına kadar açık olma durumu söz konusudur. Emperyalizm, en tortu işlerine yatkın insanları böyle bir yapıdan çıkarıyor ve böylece çok yönlü çıkarlarını alabildiğine örgütsüz, karşı koymasız, her türlü oyuna açık hale getirdiği halk gerçeği içinde buluyor. Bunu da fırsat bilerek bize yükleniyor ve sonuç alıyor. Eski dönemlerde olduğu gibi, zorla, kılıçla "boşalt" diyorlar. Basit özel savaş yöntemleriyle sonuca gidiyorlar. Gerçekten tarihimizin tanıdığı en hileli yollardan vatani

terk etme, ona hiç de farkında olmadan gittikçe ihanet etme ve düşmana bir kurşun bile sıkmadan teslim etme, bilinçli olmasa da onursuz, alçakça ve sonuçta insanı lanetli duruma getirebilecek bir biçimde onu terk etme yaşıyor.

Son dönemlerde yurdunu terk eden halklar çok azdır. Eskiden soykırımlar ve savaşın bir gereği olarak topraklar boşaltılırdı. Basit ve sahte yaşam umutları aşılayarak vatani boşaltma taktiği de biraz bize nasip oluyor. Bunun için çok şey söylenebilir. Faşist sömürgeciliğin oyunları ve baskıları, ardından ise aç bırakma ve bunun karşısında son derece tanınmaz hale düşürülmüş insanımızı akla getirirsek, en soysuz, en düşkünçe vazgeçişlerden birisi gerçekleşmiş oluyor. Suçlusu da fazla belli değil. Bir anlamda herkes suçlu. En bulanık, en kirli savaşlardan birisiyle karşı karşıyayız ve savaşı çok kötü karşılayarak teslim oluyoruz.

Atalarımız eskiden bir avuç toprak uğruna belki de bütün aşiretini feda edebilirdi, ama şimdiki adına aile reisi veya sorumlu ne dersek diyelim, sorumsuzdur. Canı yaşam mı istiyor? Kürdistan ona biraz dar mı geliyor? İş mi vermiyor? Bunun nedenlerine hiç bakmadan anasını, atasını beğenmeyen, kendini beğenmeyen kaplumbağa gibi, bana daha iyi yerler gerekli deyip çok kolay terk ediyor. Bu tutum hiç şüphesiz çok tehlikeli, çok alçakça tutum oluyor. Altında düşman politikası var. Fakat bu sonucun böyle olmasını engellemiyor.

Kürdistan'da son yılların en uğursuz dönemlerinden birisini yaşıyoruz. Hemen hepinize, hatta tüm halkımıza söyleyelim ki, böyle gidişlere kıtlık biçmemek gerekir. "Başa gelen çekilir" deyip çekmek gerekir. Aynı zamanda eğer bir imkan varsa, namus ve onur uğruna onu da kullanmak gerekir. İnsan olarak yaşamak, hem de onurlu ve özgürlük iddiasıyla yaşamak kolay değildir.

Sizlerin de çok önemli bir yanlış içerisinde olduğunuzu görüyorum. Halk olarak ve hatta onun adına savaşanlar olarak, sahte bir özgürlüğü - özgürlük de demeyelim, bu kelimeyi kirliletmemek gerekir, çünkü bu yüce bir kelimedir - oldukça katmerli bir köleliğin içinden geçildiği ve sonuna kadar utanılası, lanetlenmesi gereken bir durum da olduğu halde yaşıyoruz. Kendini özgürmüş gibi hissedip yaşama hastalığı yüzünden hiç gelişmiyorsunuz. Neden adam olamadığınızı, neden seviemez ve sayılamaz bir durumda ya-

şadığınızı benim de bütün eleştirilerimde ortaya koyduğum gibi, bununla anlatmak gerekiyor.

Bilmeden

kendini özgür insanlar yerine koyma gaflettir

Sahtekarca hiç de özgür olmadığı ve özgürlüğe ihanet ettiği halde, "özgürüm" diye kendini aldatan tutum en rezil tutumdur. Çoğunuzun basit yaşam tutkularına baktığımda bunu görmemek işten bile değildir. Dağdaki çobandan tutalım "en özgür benim" diyen sahte özgürlük şampiyonuna kadar, büyük yanlış içinde kendilerini yaşamaya çalışıyorlar. Ardına kadar vatana ihanet, köleliğe gırtlığa kadar batmış, her türlü onursuzluğu ve namussuzluğu iliklerine kadar yaşamış kişinin, kendini özgürmüş gibi hissedip yaşaması en tehlikeli cinayettir. Cinayetten de daha tehlikeli bir suçtur. Bu hastalık gerçekten çok güçlüdür. Ben çeşitli defalar değerlendirmelerde bulundum; "çok az sevilir, sayılır yönümüzün olduğuna inanıyorum" dedim ve bunu boş yere söylemedim. Sizler kesinlikle fazla saygı, sevgiyle terbiye edilecek durumda değilsiniz. Ancak büyük bir savaşla elde edilecek onuru, şerefi nasıl elde edeceksiniz? Başarıyla yerine getirilmiş bir mücadele olmadan, nasıl bu sıfatlara ulaştığınızı iddia edebilirsiniz?

Tarihin kendini en aldatan halkıyız, vatanına karşı en çok suç işlemiş halkıyız. Kendi ulusal kimliğine ve benliğine en boş vermiş, kendini en alçakça çiğneme durumunu yaşayan halktanız. Hepiniz onun içinden geliyorsunuz. Namus ve yiğitlikten dem vurup bazı değerleri temsil ettiğinizi iddia edebilirsiniz. Bu kocaman bir yanılgıdır. Kapalı bir yanlışın kurbanı değildir. Burada Kürt insanının sefaletini de anlatmak istiyoruz. Ne kadar kendini aldatmış, ne kadar üzerinde oynanmış, ne kadar sefil duruma düşürülmüş? Sadece şimdi değil, yüzyıllardan beri böyledir. Onu aldatan aldatabilmiş, kendisini koyvereceği kadar koyvermiş.

Ben çocuk halimle bile bu durumu tespit ettim. Eğer bana yön veren bir tutum varsa, o da kabul edilmezliğin daha çocuk yaşta tespit edilmesidir. Bir halkın toplumsal yaşamı bu kadar sefil olmaz. Bunun nedenlerini anlamak ve elden gelene de çare bulmak gerekir. Kocaman adamlarımız, hatta kocaman militanlarımız bile kendi köleliklerinin farkında değiller. Farkında olsalardı emi-

Avrupa'daki yaşam üzerine biraz duracağım. Oraya gitmek zorunluluklar karşısında olmuşsa, bunu da anlayışla karşılayacağız. Fakat bunu ancak tek bir şartla mazur görebiliriz: Ölümüne bir devrimci çalışmayla, kaybettiklerini başta ana topraklar olmak üzere orada aramak, onu düşünmek, kendi kültürünü, kimliğini bulmak, onun için her şeyini ortaya koymak, emeğine sahip çıkmayı bilmek şartıyla belki bu yaşamı mazur görebiliriz.

nim ki ne halk olarak, ne de bir devrimci olarak bu durumları yaşamazdık. İstirabımız da buradadır. Kendini koyveren verene, düşüren düşürene, sorumluluktan kaçan kaçana, insanlıktan kaçan kaçana. Bütününü insanı insan yapan değerlerden kaçıyorlar, alabildiğine boş lafazanlık, hiçbir derde çare olmama, muazzam demagoji, gerçeği dile getirmeyen sözle, yaşam vadetmeyen boş bir çaba içindeler. Ondandır da "ben yaşıyorum" diyorlar. En büyük yalan budur. Maalesef insanlarımız ezici bir biçimde bunu yaşıyorlar, sahteliği yaşıyorlar. Bunun nedeni, düşman politikasıdır, fakat o düşmansa, sen de düşmanını tanırsın. "Ben biraz yaşıyorum" diyorsanız, nasıl yaşadığını bilecek ve göstereceksiniz.

Benim en büyük korkum, bizim saflarımızda "özgürlük savaşçılarıyız" deyip kendini aldatan arkadaşların az olmamasıdır ve hatta başımıza önder belası kesilenlerin "komutan olduk, önder olduk, bizden daha şerefli, namuslu adam olur mu?" demesidir. Eğer bu çocuk baştan itibaren büyük yanılgıların kurbanıysa ve bizim emeklerimizle böyle büyütülürse, bu Parti'de çok kötü bir evlattır. Bu evlatlar Parti'ye en büyük kötülüğü yaparlar. Nitekim öyle oluyor. Halen bazı ailelerin kötü ve miras yedici evlatlarından bahsedilir. Böyle evlatlar çok tehlikelidir. Şimdi sorun sizi biraz kendine getirme, haddinizin ne olması gerektiğini bildirmektedir.

Bu gidişatı durdurmak gerekiyor

Avrupa'daki yaşam üzerine biraz duracağım. Oraya gitmek zorunluluklar karşısında olmuşsa, bunu da anlayışla karşılayacağız. Fakat bunu ancak tek bir şartla mazur görebiliriz: Ölümüne bir devrimci çalışmayla, kaybettiklerini başta ana topraklar olmak üzere orada aramak, onu

düşünmek, kendi kültürünü, kimliğini bulmak, onun için her şeyini ortaya koymak, emeğine sahip çıkmayı bilmek şartıyla belki bu yaşamı mazur görebiliriz. Ama hepsinden önce de, büyük yalanı, yanılgıyı anlamamız gerekiyor. Neden bizden adam çıkmıyor? Neden akıllı adamlar çok az? Birisi iliklerine kadar yalanı yaşarsa, ondan büyük adam çıkar mı? Tüm yaşamı bir sahtekarlık ve kendini aldatmaktan ibaret olursa bu kişi büyüklük sergileyebilir mi, yücelikten dem vurabilir mi? Neden iş bitiremiyorsunuz? Neden doğru yolun iyi bir yolcusu olamıyorsunuz? Niye bir şeye fazla gücünüz yetmiyor? Sizin için kötü kurulmuş olan yaşamınıza biraz bakın. Yürekçe ve beyince yıllarca kötü olanı, düşmanı yaşamışsınız, geriliği yaşamışsınız. Soylu değerlerle güdülerini karıştırmışsınız. Böylece büyüdükten sonra, kemik bağladıktan sonra bu kişilikten yücelme, bu kişilikten önemli rolleri, görevleri gerçekleştirmek beklenemez.

Mevcut kişileri suçlamak benim sorunum değildir. Bütününü tarihle, toplumla uğraşyoruz. Kalkıp da burada birini yerle bir etmek aklımdan geçmez, ama derdinizi göreceksiniz. Tüm suç sizde olmayabilir. Yaşayan ve tarih karşısında bugün sorumlu olan sizsiniz. Yiğitlik dedelerden kalma bir hastalık da olsa, her gün düşman dayatmalarına karşı, hiç olmazsa kendi şahsınızda "dur" demelisiniz. Şeref bunlara sahip olmaktır.

Gençlik öyle baştan çıkarılmış ki, kanı kaynadıkça en yanılgılı tip haline geliyor. Hele gözü biraz açılmışsa ve tahrip olmuşsa en tehlikelidir. Bu sizin gerçekten özgür ve genç olduğunuz anlamına gelmiyor. Serseri, hatta en tehlikeli, başı bozuk olmanız anlamına geliyor. Genç olmak, basit bir sıfat değildir.

Ben de tanışık ve aşına olduğum toprakları terk ettim. Ama çok şeyi ölçe biç, tarihini, insanını,

kendi attığım adımı tanıya tanıya ve her şeyden önce düşmana bırakmayarak, yapmam gerekeni yaparak, onu gittikçe daha fazla, daha özgür bir yaşam alanı haline çevirmek için tekrardan yöneldim. Burada mesele çok sayıda suçluyu ilan etmek değildir. Kökenleri tarihte de olsa, bütün toplumsal yapıyı da kaynak göstersek, yine de madem yaşıyor ve sorumluyuz, kendimizi biraz tanımak, görevlerimizin ne olduğunu bilmek gerekiyor. Bunun için bir şeyler yapabilmeliyiz. Başka türlü bu dünya sizi beslemez, kimse size iş vermez. Daha fazla özgür olabilirsiniz, bunun için bu gidişatı durdurmak gerekiyor.

PKK bir yurtseverleştirme hareketidir

Son on yıldaki yurdumuzu boşaltma taktikleri, tam özel savaş taktikleridir. Buna bir de çok yaygın olan baskıyı, işkenceyi ekleyin. Sonuçta en büyük çabamızı "durun yurtseverlik görevleriniz var, faşizmin oyunlarına gelmeyin" yönünde geliştirdik. Ama ne kadar başardık? Çok iyi biliyoruz ki, bize karşı özel savaşın en iyi taktiği şudur; "PKK nereye gelebilir, filan köye mi gelebilir, orayı boşaltalım, devrimci savaşımın gelişimi en çok neredeyse en çok orayı boşaltalım,

Pazarcık'ta mı geliyor orayı boşaltalım, Kars'ta mı geliyor orayı boşaltalım" diyorlar. Kendine göre potansiyel tehlike teşkil eden alanları önceden boşaltıyorlar. Şimdi iyi anlaşılıyor ki, bu oyun çok tehlikelidir ve maalesef çok düşeniniz oluyor, oldu da. Niye çıktıklarını, niye gittiklerini fazla tartışmaya gerek yok. Olan oldu, geriye neyi kurtarmak gerekiyor? Kurtarılacak bir şey var mı? Ona bakacaksınız.

Biz PKK'yi nasıl tanımladık? Bir anlamda PKK gerek ülke içinde ve gerekse ülke dışında insanları kendine döndürme ve onu yurtseverleştirme hareketidir. Kendini tanıma hareketi ülkedir, ama ihaneti yaşıyor, kendini inkar ediyor. Biz Ankara'dan ülkeye ilk girişi yaptık. "Ankara Türkiye'nin başkentidir" dedik. Daha 1970'lerin başlarında, "madem PKK özünde tutarlı bir hareket olacaktır, ilk dönüşü Ankara'dan yapmalıyız" dedik. Ve ülkeye ilk dönüş Ankara'dan oldu. "Okulum var, mesleğim var, ama bunu feda etmeliyim" denildi. Bu çok soylu bir çıkıştır. O zaman sadece bir kaç doğruyu söylüyorduk. Yani gençler, işçiler veya köylülerden oluşan bir topluluğumuz vardı. Hangi yolun bizim için yararlı olduğunu Ankara'da öğrendik. Aslında size "bizim topraklarımız bir ülkedir, siz de ayrı bir

Biz PKK'yi nasıl tanımladık? Bir anlamda PKK gerek ülke içinde ve gerekse ülke dışında insanları kendine döndürme ve onu yurtseverleştirme hareketidir.

halksınız ve bir de emekçisiniz. Ankara'da ege-men faşist-sömürgeci burjuvazinin yönetimi var. Sizin bunlarla çıkarlarınız söz konusu olamaz" dedik. Bizim ülkeye dönüş programımız buydu. Bu fikirleri her tarafa savuruyorduk. İlk yurtse-ver bilinçlendirme, kendini tanıma hareketi böy-le geliştirdi.

Size boyun eğdirmek isteyeneye boyun eğmeyin

"Avrupa'nın güzel yaşam şekilleri var, bizi ya-şatıyor" diyorsunuz. O yaşam hangi kan deryası, hangi ahlaksızlık, hangi insanlığı yok etmek için-de kuruldu? Bugün atom bombasıyla yok etmeyi kim ortaya çıkardı? Avrupa ortaya çıkardı. Ame-rika ve Japonlar, Avrupa'nın devamıdır. Ozon ta-bakası delindi, karbondioksit çok çıkıyor, sıcaklık artıyor, "elli yıl içinde dünya tümüyle çöle çevri-lebilecek" deniliyor. Bunu da yapan Avrupa'dır. Dünyanın sonunu getiriyor. Neymiş de, birazcık yaşıyorlarmış!... Meseleyi daha fazla açmak is-temiyorum. "Yaşıyoruz" deyip kendimizi aldat-mamamız gerekir. Avrupa'nın kendisi hastadır, bitmiş tükenmiştir. Onun yaşam artıklarıyla kendimizi aldatmayalım.

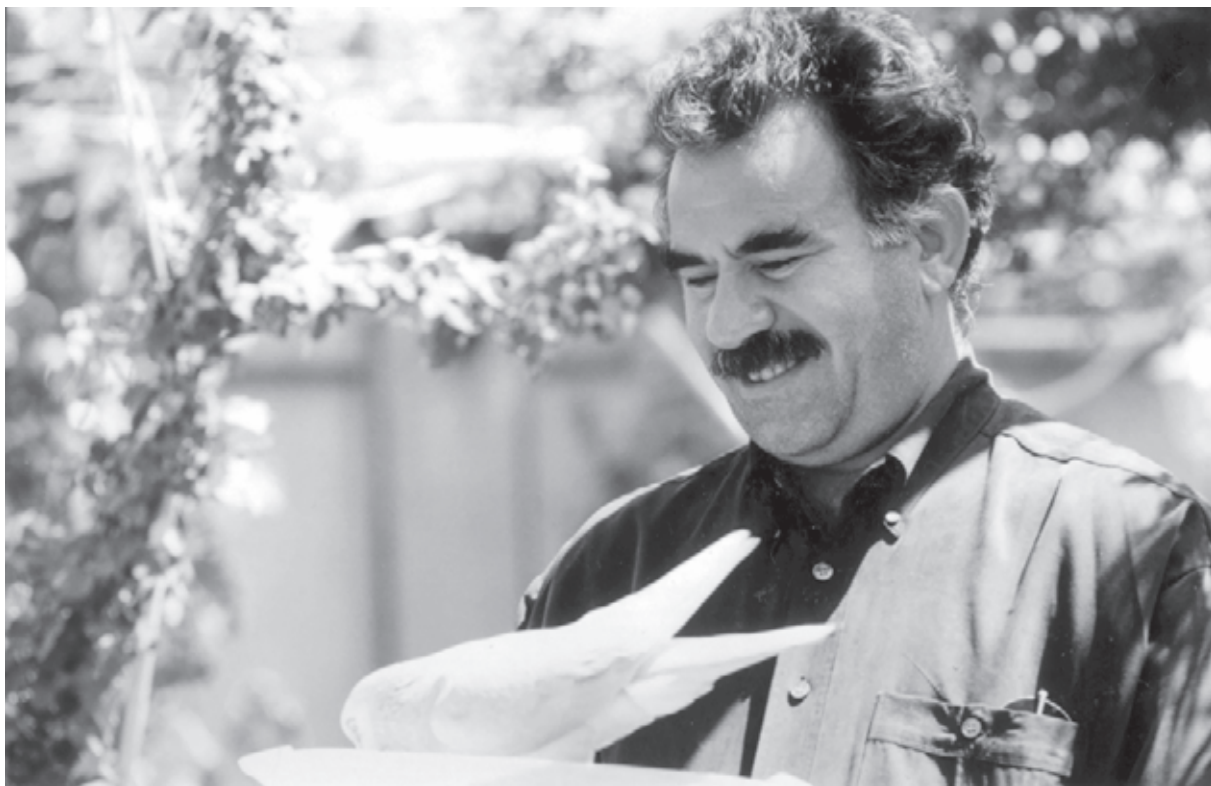
"Demokrasi" diyorlar, o demokrasinin basit çıkarları için hepsi bugün Türk faşizmini ardı-na kadar besliyor. Onların demokrasisi, ahlaki çıkarlarının bittiği yere kadardır. Ondan sonra-sı demokrasi değil, koyu faşizmdir. İşte Alman demokrasisi, Türk faşizminin en büyük destek-çisidir. Bir avuç PKK'liye karşı, Türk devletini yaşatmak için bütün devletini alttan ve sinsice seferber edip her şeyini ortaya koyuyor. İşte de-mokrasi! Fransa da böyledir, diğerleri de böyle-dir. Bu Avrupa'dır, ölçüler temelde aynıdır. Ge-lişmiş insan haklarına, yalancı demokrasisine aldanmayalım! Yüzünü iyi tanıyalım! Demokra-

si adı altında ulus olarak sonumuzu getiriyorlar. Faşizmin her türlü işbirlikçiliğini yapıyorlar.

Genel olarak yurt dışındaki emekçiler, özel ola-rak da Avrupa'dakiler yurtseverliğe dönüş hare-ketini gerçekleştirsinler! Sadece fiziki anlamda değil, bir defa Almanlaşmayı, Avrupalılaşmayı yalnız dilde değil, kültürde ve yaşamda da red-detmeleri gerekir. Bir mecburiyet karşılığında oraya düşmüşlerdir. Bu düşme yutulma, erime ve asimilasyona yol açmamalıdır. Bilakis, madem ki oraya tehlikeli amaçlar için kendi çıkarlarına bağlı kaçırıldılar, bunu kötü ödetmeliler; yani tam bir yurtseverliğe yönelmekle sağlamalıdır. Avrupa burjuvazisi, proleterleri sömürmek için, her zaman sayılarını artırır. Proleterler ise mü-cadeleleriyle onlara ne yapacaklarını tarihte gös-terdiler. Biz daha fazlasını yapmak zorundayız. Bizi en kötü koşullarda çalıştırmak istiyor. Türk faşizmi de aynı tarzda yaklaşıyor. Biz, bunlara karşı cevabımızı en soylu yurtseverlikle vermeli-yiz. Madem ki bu kadar uğursuz amaçları vardır, biz de en yurtsever amaçlarla cevap vermeliyiz. Ona tek bir insanımızı bile kaptırmamalıyız. Onların "yaşam" dedikleri şeye karşı çıkmalıyız. Kendi kültürümüzden vazgeçmemeliyiz. Onların kültürü onlara kalsın. Tapulasalar üzerine bir metelik değer vermeyiz. O bizi kabul ettiği oran-da, biz de onu kabul ederiz. "Yüzde yüz o üstün-dür, ben bir hiçim" demekle kabul etme olmaz. O sizin insanlığını kabul ettiği oranda, siz de onu kabul edeceksiniz. "Sen de saygılısın, onurlusun" dediği oranda, "sen de bir şeysin" diyeceksiniz. Bu mutlaka uygulanması gereken bir eşitlik ku-ralıdır. Sizi insan yerine koymayanı, siz de insan yerine koymayın! Size boyun eğdirmek isteyeneye boyun eğmeyin!

Bu yazı Rêber APO'nun 1990 Ağustos'unda yaptığı değerlendirmelerden derlenmiştir.

Erobert das Leben

Auszug aus dem Buch "Wie Leben" von Rêber APO. Dieses Buch enthält Vorträge, die Rêber APO in der Parteiakademie über die Frage, wie Militante ihr Leben gestalten sollen, gehalten hat. Die Übersetzung wurde vom Kurdistan Report (Ausgabe Nr. 86, Juli/August 1997) genommen.

Erhabene Gefühle berühren den Verstand ebenso, wie der Verstand sich auf die Gefühle auswirkt. Aber begrenzte und ausschließlich auf die persönlichen Neigungen reduzierte Gefühle führen zu einer Reduzierung der Persönlichkeit. Dies geschieht auf eine sehr gefährliche Weise auch in unseren Reihen.

Ich verleugne nicht die menschlichen Triebe und Neigungen, aber alles muss für die emotionale und intellektuelle Entwicklung der Menschen eine Funktion haben. Ein Verstand, der sich nur

den persönlichen Neigungen unterwirft, hat keine Perspektive. Man wird in so einem Fall nur für den Bauch und für die Befriedigung grober, sexualisierter Bedürfnisse leben. Man wird also nur dafür leben, die einfachsten Triebe zu befriedigen. So ein Leben ähnelt dem eines Menschen, der sich täglich mit Raki betrinkt. Das ist keine gute Lebensweise.

Jeder schämt sich für Abschnitte seines früheren Lebens. Nicht nur Ihr, sondern auch alte, erwachsene Menschen hassen ihre alten Fami-

lienbeziehungen. Das alte Verständnis von Ehre und vom Leben ist zerbrochen. Und das haben wir erreicht. Einige Provokateure und Defätisten halten am Alten fest. Die kolonialistischen Ideologen versuchen, uns täglich durch ihre Spezialkriegsmethoden die veralteten Verhaltensweisen und Gefühle aufzuzwingen. Oberflächliche und grobe Bedürfnisse des Menschen auszulösen ist eine Methode des Spezialkrieges. Dieses triebhafte Leben den Menschen aufzuzwingen, ist eine Einladung, alte Gewohnheiten und familiäre Lebensweisen wiederaufzunehmen. Auch wenn ihre Methoden sich widersprechen mögen, so sind sie Maßnahmen des Spezialkrieges, die voneinander abhängen. Wir bemühen uns, beides zu zerstören. Sie sagen den Familien: "Passt auf eure Kinder auf und erzieht sie konservativ." Wir dagegen treffen Vorkehrungen, um nicht in diesen Einfluss zu geraten. Der Spezialkrieg hat sowohl die Kunst als auch das Bedürfnis der Menschen nach Sport missbraucht. Da gibt es bekannte faschistische Herangehensweisen. Zurzeit werden die Spezialkriegsmethoden in diesen beiden Bereichen am häufigsten eingesetzt.

Natürlich sind wir angesichts dieser Entwicklungen nicht untätig geblieben. Es ist eine menschliche Grundeigenschaft, den Weg zur Freiheit glaubwürdig und konsequent aufzuzeigen. Wir haben das entwickelt. Wir haben der Bevölkerung, der Jugend die Forderung nach Freiheit dargelegt und damit die Absichten des Spezialkrieges zerstört.

Ein organisierter Mensch stellt eine große Stärke dar

Niemand kann behaupten, dass ich keine große Kraft darstelle. Diese Tatsache begreift auch der Feind nicht: "Wie kann diese Person einen solchen Krieg führen? Hinter ihm steht die ganze Welt." Hinter wem steht die Welt, hinter Euch oder hinter mir? Es ist doch bestens bekannt, wo ich stehe. Ein organisierter Mensch ist meiner Meinung nach wirksamer als eine Atombombe. Und ich bin ein Beweis dafür. Das ist die Grundlage, von der aus ich an die Menschen glaube. Wenn mein Glaube an die Menschen nicht so groß wäre, könnte ich mich auch nicht so entwickeln. Unsere ganze Kraft resultiert daraus, dass wir die Menschen begreifen und sie voranbrin-

gen. Keiner hat uns auch nur einen Groschen gegeben. In jedem Bereich, den wir begonnen haben, haben wir bei Null angefangen. Dadurch, dass wir alles mit Glauben, mit Mühe und Verstand angepackt haben, konnten wir diese Erfolge aufweisen.

Unsere Ansprüche, Normen und Prinzipien sind groß. Euch steht eine beispielhafte militante Persönlichkeit gegenüber, die das alles umsetzt und erreicht. Wie wollt Ihr diese Persönlichkeit überflügeln? Sollte nur einem das gelingen, dann werde ich ihm alle Dienste erweisen. Er soll das Leben dann noch weiter entwickeln, sein Bewusstsein und die Gefühle sollen noch erhabener sein. Seine Kraft, Menschen zu gewinnen, und seine Stärke, den Kampf zu führen, sollen noch klüger sein. Warum sollte ich mich nicht an eine solche Persönlichkeit binden, warum sollte ich einen solchen Menschen nicht zu einer Führungsperson entwickeln?

Obwohl ich diese Führungsposition nicht will, führe ich sie aus, weil die Verantwortung dafür auf mich geladen wurde. Kein anderer kann sie besser ausführen. Meine Lebensart ist eher die eines arbeitenden Militanten als eines Führers. Vielleicht ist es auch eine Lebensart, die den Militanten und die Führung vereint. Es gibt auch andere Aspekte, Ihr müsst lernen, diese zu untersuchen. Wenn Ihr nicht aus Büchern lernen könnt, Euch nicht weiterentwickeln könnt, so könnt Ihr viel durch unsere Lebensart lernen. Ihr könnt daraus großen Nutzen ziehen. Ihr könnt zum Beispiel die Menschen durch eure Lebensart beeindrucken und verändern. Versucht es so wie ich zu machen. Ich bin täglich bei Euch. Versucht das Gelernte umzusetzen. Auch wenn vielleicht nicht alles gelingt, was Ihr Euch vornehmt, so könnt Ihr als gute Militante arbeiten.

Man sollte die Stärke eines Militanten nicht zu gering schätzen. Ein Militanter ist ein Kommandant und ein Kommandant ist ein praktischer Führer. Er stellt einen großen Wert dar. Warum scheut Ihr Euch, die Menschen stark zu beeindrucken und zu organisieren? Warum gelingt es Euch nicht? Warum habt Ihr in dieser Hinsicht keine Ansprüche? Ich setzte mich hierfür ausschließlich ein und betrachte es als die schönste Aktion. Nichts übertrifft den Wert dieser menschlichen Mühe. Den Menschen mit der wertvollsten Mühe zu begegnen, ist nur durch

die Revolution möglich. Dabei ist es auch notwendig, einen umfassenden Ausdruck erlangt zu haben. Wir versuchen das zu erreichen. Habt Ihr es noch immer nicht verstanden? Wenn Ihr die PKK so verstanden hättet, wenn Ihr so gelebt hättet, wenn Ihr es richtig vertreten hättet, wäret Ihr sicherlich zu Führungspersönlichkeiten geworden, die im Dienste der Menschen stehen. Ihr wäret zu einer Lösung für ihre Probleme geworden. Das ist möglich. Seht Ihr nicht, wie anziehend unsere Lebensart ist? Wie viele Menschen sie gewinnt, wie viele sie beeindruckt, und wie sehr Ihr sie braucht?

Ich rufe täglich zur Eroberung des Lebens auf

Ich habe eine lebendige, erobernde, praktische Lebensart bei allen verbreitet. Anfangen von den Siebenjährigen bis zu den Siebzيجjährigen. Viele von Euch sind wie tot. Ihr seid für das Leben nicht zu gewinnen. Eure Leidenschaft, eure Freude ist sehr schwach, euer Bewusstsein ist nicht ausreichend, eure Herzen sind taub, Ihr seid von Sensibilität und Verantwortung weit entfernt, Ihr wendet Euch dem nicht mit dem notwendi-

gen Interesse zu. Wir sind anders. Das Problem liegt darin, Euch ebenfalls auf dieses Niveau zu bringen. Das ist möglich, daran müsst Ihr glauben. Unser Beispiel kann Euch nur ermutigen. Ihr solltet nicht versuchen, diese Persönlichkeit nachzuahmen, sondern Ihr müsst Euch auf den Weg der eigenen Entwicklung begeben. Ihr habt es nicht nötig, nachzuahmen. Es gibt beeindruckende und belehrende Wege, die Ihr in Eurem eigenen Interesse gehen müsst.

Große Gefühle, anspruchsvolles Bewusstsein, große Aktivitäten müssen zu Euch passen, Ihr müsst sie Euch zu eigen machen. Ihr habt es nötig. Warum scheut Ihr Euch davor, diese Erhabenheiten für Euch in Anspruch zu nehmen? In jeder Hinsicht seid Ihr arm. Ihr seid verkümmert an Gefühlen, Ihr seid schwach an Verantwortungsbewusstsein, politisch und militärisch seid Ihr schwach, in eurer Ausdrucksweise seid Ihr arm, in eurer Lebensart und -weise, in eurem Tempo seid Ihr schwach. Und noch viel wichtiger: Ihr seid arm in euren Maßstäben und in eurer Sozialisation. Ihr müsst eure Mängel besiegen!

Ist es aussichtslos, zu einer Sieger-Persönlich-

keit zu werden? Warum sollte unsere Leidenschaft nicht in diese Richtung gehen? Ich rede hier nicht von kleinen Sozialisationen, sondern von einer umfangreichen Sozialisation. Wir haben Euch versucht, die Sozialisation der Partei zu vermitteln. Wir haben sie in ihren ideologischen und politischen Dimensionen ausführlich behandelt. Die soziale Erziehung ist der Kern unserer Sache. Ohne eine disziplinierte soziale Erziehung kann der Überbau nicht errichtet werden. Wie es in den Religionsbüchern steht, stimmt es: Vierzig Jahre mit Schmerzen leben, heißt es da. So ist es auch mit dem Sozialisationsunterricht. Es bedarf großer Schmerzen. Wir werden auf jeden Fall die soziale Erziehung aufbauen. Unsere Revolution gelangt von der ideologischen, politischen und militärischen Ebene immer mehr auf die soziale Ebene. Dies verändert das Leben vieler, was zu einer großen Beeindruckung und zu Reaktionen führt. Das hier ist ein Aufstand gegen die alte Gesellschaftsordnung. Gegen die vom Feind entwickelte Welt der Sozialisation, Beziehungen, Gefühlen und Trieben. Wir versuchen diese Welt zu zerstören.

Es ist eine interessante Entwicklung zu beobachten. Man versucht, unser Soziales Leben in ein Kontra-Sozialleben umzuwandeln. Einige verfallen in dieser Situation in eine merkwürdige Art, emotional zu werden. Ein widersprüchlicher, interessanter oder niederträchtiger Zustand tritt auf. Wir finden das sowohl unter den Frauen, als auch unter den Männern. Als wir die Frau und den Mann nach unseren Partei- und Militantenmaßstäben neu verändert haben, gab es sichtbare Entwicklungen. Aber diese greifen in einer merkwürdigen Weise an. Ich gehe davon aus, dass der türkische Staat einige Spezialisten ausgebildet hat. Es gibt Frauen und Männer, die eingeschleust wurden. Diese werden aber von Leuten aus unseren Reihen, also von denen, die den Schritt zu uns freiwillig tun, übertroffen. Die Gefahren, die von Menschen aus unseren eigenen Reihen ausgehen, sind unvorstellbar groß.

Wenn der Feind in unsere Strukturen eingreift oder Leute einschleust, dann tut er das für eine begrenzte Zeit. Die Art und Weise ist uns bekannt. Aber der innere Feind repräsentiert die tausendjährige Rückständigkeit und die Unterwerfung und ist daher äußerst gefährlich. Das schlimmste ist, dass sie objektiv Feinde sind. Das Bewusstsein

über Freiheit ist weit entwickelt. Die Möglichkeit einer freien Beziehung ist in der Beziehung zwischen Mann und Frau entstanden. Wäret Ihr unter den früheren Bedingungen verheiratet gewesen, hättet Ihr keine so aufgeschlossene und freie Herangehensweise entwickeln können. Ich glaube auch nicht, dass Ihr Euch einander so respektvoll und sorgfältig angenähert hättet. Wäret Ihr vierzig Jahre lang mit einer Person verheiratet gewesen, hättet Ihr wohl kaum dieselbe Ehrlichkeit und Offenheit erreichen können. Und trotzdem gibt es gegen die freie Beziehung einen großen Angriff. Ich weise darauf hin, um die revolutionäre und freiheitliche Alternative von Beziehungen zu definieren. Der Verräter in Euch, der Kontra, der gegen die Liebe zur Freiheit ist, muss in seiner Gesamtheit definiert werden. Momentan versuchen einige bewusst oder unbewusst, meine Ordnung diesbezüglich anzugreifen. Was soll das? Warum wollen sie die Entwicklung zur Freiheit verhindern? Menschen wollen sich organisieren, warum wird dieser Wille zerstört, warum werden sie unter Druck gesetzt? Um wessen Seele geht es denn? Ihr müsst diese nationalen und klassenbezogenen Eigenschaften richtig verstehen. Es ist unglaublich: je mehr wir die Menschen zum Kämpfen bewegen wollen, desto mehr ziehen sie sich zurück. Je mehr wir die Menschen organisieren möchten, desto weiter stehen sie sich davon.

Unser sinnvollster und größter Dienst, den wir mit großer Mühe an den Menschen leisten, ist das Streben nach Freiheit. Die Angriffe hierauf aber richten sich stark gegen den Versuch, in produktiver Weise, also arbeitend, die vergammelten sozialen Beziehungen zu überwinden. Mehr tue ich eigentlich nicht. Werdet noch freier, erkennt euren Feind, erkennt die Liebe. Gebt Euch nicht damit zufrieden, den Feind nur oberflächlich an der Front zu sehen.

Es ist ein Fortschritt, den Feind zu entlarven. Es sind die alten Verräter. Es handelt sich um den tausend Jahre alten Feind. Dieser hat sich jedoch versteckt, ist nicht zu erkennen. Er ist ein Wolf im Schafsfell. Er repräsentiert sich im Namen zeitgenössischer Maßstäbe als Mensch und ist doch schlimmer als ein Tier. Wir können diese Erkenntnis noch vertiefen, aber für jemanden, der kämpfen möchte, sollte das ausreichen. Aber man muss diese Erkenntnis auch wahrneh-

men, sie muss sichtbar gemacht werden. In der Nacht kann man den Feind mit der Faust nicht treffen. Zuerst muss der Feind entlarvt werden, aber man darf nicht nur oberflächlich über ihn herfallen. Ist er entlarvt und analysiert, so musst du sehr entschlossen gegen ihn vorgehen. Nicht nur gegen den vordergründigen Feind müssen wir vorgehen, sondern auch gegen alles Feindliche in uns, was verändert werden muss.

Auch die Rückständigkeit ist unser Feind

Die Regeln des Lebens nicht zu akzeptieren, hat vielleicht noch gefährlichere Auswirkungen als der Feind. Auch darauf haben wir hingewiesen. Was für Menschen sind sie? Was ist Verrat? Sie sind hässlich, zerstörerisch, sie lästern, sie sind gegen Organisierung, gegen Erziehung und gegen Regeln. So stellt sich der entlarvte Feind dar. Wie kann man gegen ihn vorgehen? Mit der Kraft des Verstandes, der Gefühle, mit der Waffe der Organisierung, der Erziehung und - wenn es notwendig ist - indem man den aktiven bewaffneten Kampf beginnt. Wichtig ist es, Geduld zu haben und das richtige Maß zu finden. Das alles sind Waffen. Die Aufgabe eines Militanten ist es, zu wissen, wann er welche Waffe einsetzt, er muss lernen, das richtige Maß zu finden. Die Liebe und der Respekt sind Waffen, die zeitgemäß eingesetzt werden müssen. Ansonsten können wir diese Feinde nicht schlagen. Diese Feinde wollen unseren offensiven Kampf ins Leere laufen lassen. Warum habt Ihr bis heute den Respekt, die Liebe, die Harmonie, den Kollektivismus, die Maße für eine Erziehung nicht weiterentwickelt? Warum fragt Ihr Euch nicht, wie Ihr diese notwendigen Waffen gegen den inneren und äußeren Feind einsetzen könnt? Euer Kampf kommt nicht über einen groben Kampf hinaus.

Meine Kampfarm aber ist eine andere. Ich gebrauche diese Waffen sehr effektiv. Ich wecke die Emotionen der Menschen. Die heutige emotionale Kraft des Volkes richtet den Feind zugrunde. Um so weit zu kommen, habe ich sehr sorgfältig gearbeitet und viele Jahre gebraucht. Ihr habt diesen Unterricht nicht verstanden. Es ist eine Schulung, die ich seit vierzig Jahren erhalte. Glaubt Ihr etwa, so eine Wirkung entsteht von selbst? Die Imperialisten und Kolonialisten geben Billionen und Trillionen aus, aber es ge-

lingt ihnen dennoch nicht, das Volk an sich zu binden. Wie ist es mir gelungen? Auch um Euch an die Revolution zu binden, habe ich alle meine Mühe aufgewandt. Trotz aller Kritiken zieht Ihr in den Kampf und nehmt den Tod auf Euch. Täglich fühlt Ihr Euch großen Prinzipien verpflichtet. Früher hätte man Euch "Kämpfer des Herzens" genannt. Früher wurden Menschen zu Heiligen, die sehr viel gelitten haben. Unser Leben ist in gewisser Weise eine andere Form eines "Heiligenlebens". Einige Menschen verstehen das überhaupt nicht. Sie sind nur auf die militärische Seite fixiert. Ja, wir haben alle diese Waffen besorgt und Euch übergeben, und doch brauche ich sie nicht sonderlich. Ich arbeite vielmehr mit anderen Waffen. Ich habe eine andere Herangehensweise. Wenn Ihr es auch so gemacht hättet, hätten wir den Feind längst erledigt. Aber weil Ihr diese Waffen nicht beherrscht, greift der Feind Euch dermaßen an. Wenn Ihr die Waffen, die ich Euch näherbringen will, zur richtigen Zeit am richtigen Ort anwendet, ist es unmöglich, Euch zu besiegen. Mit Eurer Opferbereitschaft und Eurem Mut wäret Ihr sicherlich erfolgreicher als ich. Warum eignet Ihr Euch diese Art und Weise nicht an? Warum zeigt Ihr noch so große Schwächen in den Fragen, was notwendig ist, wie und wo angegriffen werden muss, auf welche Weise wo ein Vorstoß praktiziert werden muss?

Wer nicht hasst, wer keine großen Gefühle hat, kann auch nicht großartig kämpfen

Ihr macht Angriffe und bezieht Stellung, wenn der Feind sichtbar ist. Das zähle ich gar nicht zu einer Aktion. Meine Art, Stellung zu beziehen und von Waffen Gebrauch zu machen, ist eine andere. Solange ein Kämpfer/ eine Kämpferin diese Größe nicht aufweist, wird jeder grobe Kampf sinnlos bleiben. Wer keine Gefühle der Vergeltung, des Hasses und keine großen Emotionen empfindet, kann den Kampf nicht führen. Ein Kommandant riecht den Feind aus Tausenden von Kilometern. Wer all die Entwicklungen nicht so versteht, kann im Kampf kein guter Kommandant werden. Ihr aber schießt, sobald der Feind sichtbar ist. Mit so einer groben Art des Kampfes, mit dieser rückständigen Art haben wir meistens Niederlagen erlitten. Ihr werdet jeden Tag geschult, Ihr müsst Eure Kapazitäten erwei-

Wenn der Feind in unsere Strukturen eingreift oder Leute einschleust, dann tut er das für eine begrenzte Zeit. Die Art und Weise ist uns bekannt. Aber der innere Feind repräsentiert die tausendjährige Rückständigkeit und die Unterwerfung und ist daher äußerst gefährlich. Das schlimmste ist, dass sie objektiv Feinde sind.

tern. Warum seid Ihr so gleichgültig, warum seid Ihr noch immer Beispiele für die Dummheit? Ihr seid aufrechte Jugendliche und seid sehr entschlossen. Ich wiederhole es noch einmal: Eurer Problem ist, dass Ihr Euch nicht intensiv bildet. Mit einer oberflächlichen Herangehensweise lässt sich das Fundament der Schwäche nicht durchbrechen. Der Feind hat Euch kraftlos gemacht. Denn wenn Ihr Euch die Punkte, die ich angesprochen habe, aneignet, wird sich niemand Euch in den Weg stellen können. Wo aber sind die Gedanken, die Konzentration und die intellektuelle Anreicherung? Ihr begeht einen großen Fehler. Ihr durchlebt behaglich Eure ersten Fehler. Das schreckt ab. Unsere Militanten dürfen so nicht sein, sage ich mir. Die Kontras und inneren Verräter können planen und angreifen. Solche wird es immer geben, die sich verkleiden wie Wölfe im Schafspelz, sie scheinen wie Engel zu sein. Solche Täuschungen gibt es viele. Wir sind vielleicht zu gutgläubig und können es nicht immer durchschauen, aber es gibt sie. Doch bis heute haben wir auf all diese Täuschungen noch immer eine Antwort gegeben.

Wie können wir die Situation derer historisch bewerten, die - sich an mich lehnd - sagten: "Wir brauchen dich", nur um dann den größten Verrat zu begehen? Wer sind diejenigen, die sich für die Klügsten halten, die sich allen Aufgaben, ihren Machtpositionen und der Verantwortung gewissenlos und niederträchtig annähern und damit ihre Position, ihren Wert verspielen? Auch damit müssen wir uns beschäftigen. Ihr erklärt immer wieder, wir wollen das so, wir sind so, und setzt alles aufs Spiel, nur um einen Tag wie ein Agha leben zu können. Anschließend wollt Ihr Mitleid, bittet um Vergebung. Vergesst nicht, dass Ihr Kämpfer seid, und weint mir gegenüber nicht. Wir sind eine kämpfende Organisation,

bewegt Euch nach den Regeln. All das Erhabene, all der Reichtum gehört Euch. Ihr müsst das verstehen. Unsere Bewegung ist wie eine große Familie, eine Familie, die mit viel Respekt und Liebe sich entwickelt. Wir können sagen, dass sie im Falle ihres Erfolges, ein Musterbeispiel für die Menschlichkeit sein wird.

Die PKK ist eine kämpfende Organisation, ist eine kämpfende Familie. Wir werden weiterhin mit großer Leidenschaft für ihre Zuständigkeit arbeiten. Menschen ermüden nicht im Kampf für solch große Werte. Sie stellen sich darauf ein, indem sie sich die Rückständigkeiten und Praktiken des Feindes betrachten. Wenn der Mensch möchte, kann er sich noch wirksamer entwickeln, als eine Atombombe und damit den Erfolg garantieren.

Das von uns entwickelte Modell ist sowohl wissenschaftlich als auch von starkem Willen geprägt. Es ist auch möglich, durch uns geschaffene Entwicklungen auf künstlerischer Ebene, z.B. in Form eines Romans darzustellen. Unser Tun bildet eigentlich den Kern der Kunst. Was wir entwickelt haben, wird später den Stoff für hunderte von Büchern, Liedern, Bildern und Gedichte liefern. Wenn sich jemand das zutrauen sollte, könnte man unglaubliche, sich auf der internationalen Ebene auswirkende Werke schaffen. Das interessiert natürlich die Welt der Künstler. Wir können das natürlich nicht alles auf einmal entwickeln, aber wir sind bemüht, hierfür eine zuverlässige Quelle zu sein. Unser Verständnis von Freiheit und freien Beziehungen bilden einen Reichtum, wie er bei keiner anderen revolutionären Bewegung zu finden ist. Wir haben andere Revolutionen ein wenig untersucht und dabei versucht, die gegenseitige Wirkung von Kunst und Revolution zu verstehen. In keiner der Revolutionen besaß die Basis ein so großes Bewusst-

Was bei der PKK aufgebaut wird, ist keine gewöhnliche nationale, politische und menschliche Bewegung. Sie ist sehr radikal. So wie sie den Menschen in seiner Gesamtheit hinterfragt, ist sie eine Bewegung, die versucht, den Freiheitswillen mit größter Leidenschaft und größter Menschlichkeit aufzubauen.

sein. Ich glaube nicht, dass eine andere Revolution die zwischenmenschlichen Beziehungen und die freien Beziehungen so radikal und von Grund auf behandelt hat. Genau darum ist die Angst der Imperialisten groß.

Was bei der PKK aufgebaut wird, ist keine gewöhnliche nationale, politische und menschliche Bewegung. Sie ist sehr radikal. So wie sie den Menschen in seiner Gesamtheit hinterfragt, ist sie eine Bewegung, die versucht, den Freiheitswillen mit größter Leidenschaft und größter Menschlichkeit aufzubauen. Wir haben es oft gesagt: wir stehen der gefährlichsten Entmenslichung gegenüber. Während der Feind Euch in noch schlimmere Situationen treibt, ist es ganz natürlich, dass Ihr gegen diese menschliche Erniedrigung einen radikalen Befreiungskampf der Menschen führen müsst. Ich entscheide nach dem Grad der Unterdrückung, was das Richtige ist. Widerstand wie Feindschaft, Aufbau wie Zerstörung. Der Feind zwingt uns eine große Lieblosigkeit auf. Kann der Mensch so feindselig gegenüber einem Volk sein? Er ist es. Also müssen wir gegenüber dieser großen Feindseligkeit entweder die Liebe oder die Entmenslichung akzeptieren. Was der Feind will, ist unsere Entmenslichung, die Niederlage. Wenn Ihr keine großen Gefühle, großen Gedanken, großen Handlungen entwickelt, so werdet Ihr Gefangene des Feindes und zu seinen Instrumenten werden. Das sind wichtige Gedanken, die Ihr unbedingt verstehen solltet. Die PKK ist keine gewöhnliche politische Institution. Ihr müsst unbedingt versuchen, etwas von ihrer Tiefe zu erreichen. Ihr müsst Euren Willen erziehen.

Sie fasten monatelang - fastet Ihr bis zum Ziel! Sie beten - diszipliniert Euch, als würdet Ihr fünfmal am Tag beten. Lernt auswendig - wenn es sein muss, ruft von morgens bis abends die Worte der Revolution. Ich sage nicht, erzieht Euch nach klassischen Formen. Ich gebe diese

Beispiele, um verständlich zu machen, worum es uns geht. Wir verfügen über eine großartige Erziehung, daher sollte uns keiner willkürlich oder naiv bewerten. Wenn Ihr aufrecht seid, wird Euer Respekt ausreichen, um die Realität darzustellen. Alles Schlechte vereint sich mit dem Feind, mit der Rückständigkeit. Man versucht, nicht nur den türkischen Faschismus, sondern alle rückständigen Banden auf internationaler Ebene gegen uns einzusetzen. Wir müssen uns verteidigen, uns festigen und wir dürfen uns von unserer Menschlichkeit nicht entfernen.

Unsere Feinde sagen bis zuletzt: "Werdet wie Tiere." Wir aber sagen bis zuletzt: "Wir werden Menschen sein." Indem Ihr das Leben noch intensiver wahrnehmt, die Aufforderungen des Lebens erkennt und versteht, was es heißt, das Leben im Kampf zu erobern, könnt Ihr erfolgreich diese Hindernisse überwinden. Das ist eine Chance. Ich habe diese Chance etwas genutzt, ich habe versucht, den Respekt gegenüber einem Land, gegenüber einem Volk, gegenüber den Menschen zu entwickeln. Ihr könnt diese Chance noch mehr nutzen. Eure Sehnsüchte müssen auf der Grundlage von Freiheit wurzeln. Ihr möchtet nach dem Guten streben, Ihr möchtet alles, was Ihr verloren habt, mit großer Mühe und Kampf gewinnen. Da gibt es keine Zweifel. Was fehlt, ist die Bildung. Dieser Mangel kann mit Geduld, mit der steigenden produktiven Arbeit und durch die Stärkung unserer Arbeit überwunden werden. Diese Möglichkeit wird Euch gegeben. Bis jetzt habt Ihr das noch nicht würdig verwenden können. Ich unterstreiche, dass Ihr dieses in Zukunft unbedingt bewerten solltet. Diese große Armut, die aufgezwungene Vernichtung und dieses niederträchtige Leben könnt Ihr nur mit solch einem Widerstand ins Leere laufen lassen und - was noch wichtiger ist - so könnt Ihr das freie Leben gewinnen.

15 Ağustos ruhu ile işgali kiralım sömürgeciliği Kürdistan'dan atalım

Değerli Yoldaşlar!

Tarihi 15 Ağustos Atılımı'nın 35. yılına girdiğimiz bugünlerde Komutan Agit'in attığı ilk adımı dört parça Kürdistan'da zaferle taçlandıracağımız günlere her zamankinden daha yakınız. Bugün ülkemizin ve halkımızın varlığının tartışıldığı günlerden, sömürgeciliğin ülkemizdeki varlığının tartışılır hale geldiği bir döneme gelinmiştir. Agitlerin ve Zılanların emekleri ile yaratılan fedailik gerçekliğimiz bugün Reqa'dan Botan'a, Bradost'a, Karadeniz'e kadar sömürgeciliğe kan kusturmakta ve ezilen halkların umudunu her geçen gün yükseltmektedir. 21. yüzyılın modern gerilla tarzını ortaya çıkaran Özgürlük Hareketi düşmanın havadan ve karadan NATO sisteminin bütün askeri gücünü devreye sokarak yürüttüğü saldırılarını bu yaz sürecinde de boşa çıkartmış ve Başûr sahasını tarihi bir direniş alanına çevirmiştir. Bugün azgınca Başûr'a yönelerek saldıran düşman aslında değil Başûr'a hakim olmak, Bakur da dahil olmak üzere bütün Kürdistan parçalarından silineceğinin korkusunu yaşamaktadır.

Rojava Devrimi'nin 7. yıldönümünde, sömürgecilik bu kez de KDP işbirlikçiliğini arka-

sına alarak Başûr saldırısına girmiştir. On binlerce Kürt gencinin kanı ile elde edilen kazanımları Türk sömürgeci-

Artık başarımızın ölçütü Önder APO'yu fiziksel özgürlüğüne kavuşturma ve sömürgeciliği Kürdistan'dan topyekün silip atmakta aranacaktır. Bu temelde devrimci Kürdistan gençliği olarak hem halkımızın kitlesel eylemlerine öncülük yapma hem de kendi eylem çizgimizi geliştirme sorumluluğumuz vardır.

liğine peşkeş çeken KDP işbirlikçileri bugün Başûr'da Kürt düşmanlarının istedikleri gibi cirit attıkları bir alan yaratmıştır. Şüphesiz Başûrê Kurdistan halkı ve gençliği bu durumu kabul etmeyeceklerini ve buna karşı harekete geçeceklerini tüm dünyaya beyan etmişlerdir. Herkes bilmelidir ki Başûrê Kurdistan'da ne kadar KDP'nin ihanet çizgisi varsa, bir o kadar da Viyan Soranların, Helmetlerin kahramanlık çizgisi vardır. Bugün Helmet Yoldaş'ın aydınlattığı yolda Başûrê Kurdistan gençliği saflarını belirlemekte ve Başûr'u sömürgeci düşman için rahat bir alan olmaktan çıkarmaktadır. Bugünden sonra da TC sömürgeciliğinin Başûrê Kurdistan'daki bütün askeri ve ekonomik merkezleri öfkeli Kürdistan gençliğinin hedefi olacaktır.

Değerli Yoldaşlar!

Çok iyi bilinmelidir ki Başûrê Kurdistan'a karşı yürütülen saldırının özünde devletlerarası komployu devam ettirme ve sonuca götürme amacı bulunmaktadır. Bugün Özgürlük Hareketi'nin merkezi ve öncü kadrolarının bulunduğu alan olması itibari ile Medya Savunma Alanları başta olmak üzere Başûrê Kurdistan stratejik bir anlama sahiptir. Amaç, Büyük Ölüm Orucu ve Açlık Grevi Di-

renişleri ile ciddi bir darbe alan mutlak tecrit ile Önderliğimizi tasfiye etme planlarını farklı bir yöntemle devam ettirmektedir. Yani Önderliğin yanında ilk günden beri yürüyen öncü kadroları imha ederek Önderliği bir kez daha mutlak tecride mahkum etmek. Bu temelde Başûrê Kurdistan'a karşı saldırıların arkasına bizzat başta ABD olmak üzere NATO güçleri vardır. Devletlerarası komplo ile gerçekleştiremedikleri planları bu kez de bu saldırı ile gerçekleştirmeyi ummaktadırlar. Zaten ABD hareketimizin öncü kadrolarına ödül koyarak bu komplocu emellerini açıkça göstermiştir. Yine Mexmûr'da hava saldırısı gerçekleşmeden hemen önce BM yetkililerinin haber alarak kampı terk etmesi bu gerçekliği açıkça ortaya koymuştur. Kapitalist modernite güçlerinin amacı 21. yüzyılın sosyalizmini temsil eden PKK hareketini öncülerinden başlayarak tasfiye etmek, KDP çizgisini geliştirerek Kürt halkını denetime almaktır. Bu planlara karşı Kürdistan gençliği ve halkı uyanık olmalı, her türlü saldırıya karşı kendini her alanda hazırlamalıdır. Bugün TC sömürgeciliği 2007'de Zap'ta olduğu gibi bugün de Medya Savunma Alanları'nda şüphesiz uzun süre kendisini yaşatacaktır. Ama Özgürlük Hareketi'ne karşı yürütülen bu

imha konseptini sadece Medya Savunma Alanları'na karşı yapılan işgal saldırıları ile sınırlı görmememiz gerekmektedir. Her an Rojava'ya yönelik bütün alanları kapsayan topyekün bir savaş da gelişebilir. Yine Helmet Yoldaş'ta olduğu gibi öncü kadrolarımıza yönelik farklı komplolar da devreye girebilir. Bütün bu saldırılara karşı örgütlenmemiz, hazırlanmamız ve büyük bir intikam ruhu ile cevap olmamız gerekmektedir.

Değerli Yoldaşlar!

Bugün Avrupa'da da Kürdistan gençliği olarak üzerimize büyük görev ve sorumluluklar düşmektedir. Halkımıza karşı yürütülen bu devletlerarası konseptte karşı biz de dünyanın her tarafında direnişi büyüterek cevap olabiliriz. Bugün Kürdistan'a yönelik planlar yapan her güç bilmelidir ki kendi ülkelerinde yaşayan Kürt gençliği de yüreği ve zihni ile Kürdistan'daki direnişin bir parçasıdır. Bu temelde Lozan Anlaşması'nın 97. yılında artık statüsüz bir yaşamı kabul edecek hiçbir Kürt gencinin olmadığını ülkemizi bölen bütün karanlık güçlere göstermenin vakti gelmiştir. Bunu yapabilmenin tek yolu ise örgütlenmektir. Bu süreçte üzerimize düşen en temel görev, yaşadığımız her yerde komün ve meclislerimizi inşa

ederek örgütlü bir gençlik ile örgütlü bir toplumun zeminini yaratmaktır. En büyük eylem inşa çalışmalarına güçlü bir şekilde öncülük yaparak Önder APO'nun felsefesini hayata geçirmektir. Önder APO'nun bizden temel beklentisi de budur. Önderliğe bağlı olmak demek O'nun ütopyasını yaşamsallaştırmak ve bütün insanlığa armağan etmektir.

Değerli Yoldaşlar!

Bu temelde her bir Kürt gencinin ve kendine devrimciyim diyen her bireyin yerine getirebileceği birçok görev bulunmaktadır. Kobanê Direnişi, Özyönetim Direnişleri, Efrîn Direnişi ve Açlık Grevleri sürecinde Avrupa'da yaşayan halkımız eylemselliğiyle Kürdistan

Devrimi'nin sesini Avrupa sokaklarına taşımış ve önemli bir rol üstlenmiştir. Yine dünyanın birçok halkından devrimci gençler Efrîn Direnişi başta olmak üzere birçok süreçte alanlara çıkarak 21. yüzyılın Vietnamı'nın Kürdistan olduğunu haykırmıştır. Bu direnişler önemli olmakla birlikte, mücadeleyi bir üst aşamaya taşımanın zamanı da artık gelmiştir. Artık başarımızın ölçütü Önder APO'yu fiziksel özgürlüğüne kavuşturma ve sömürgeciliği Kürdistan'dan topyekün silip atmakta aranacaktır. Bu temelde devrimci Kürdistan gençliği olarak hem halkımızın kitlesel eylemlerine öncülük yapma hem de kendi eylem çizgimizi geliştirme sorumluluğumuz vardır. Gerekirse ev ev gezerek her ailemizi ve her bir genci-

mizi bu topyekün direniş sürecine katmamız gerekmektedir. Gençlik hareketi olarak sadece belli kesimleri değil, Kürdistan'ın bütün parçaları, bütün inanç kesimlerine açılabilen ve aynı zamanda Avrupa'da yaşayan ekolojist, feminist, sosyalist, devrimci akımları içerisine alabilen bir örgütlülüğe ulaşmayı esas almalıyız. Bu temelde bir kez daha diyoruz ki, 15 Ağustos Atılımı'nın 35. yıldönümünde Şehit Helmetlerin, Şehit Delilaların, Şehit Baran Mawaların ve Şehit Êlî Çiçeklerin ruhu ile Tecridi Kırılım, Faşizmi Yıkılım, Kürdistan'ı Özgürleştirelim Hamlesi'ni zaferle taçlandıralım, AKP-MHP faşizmini Başûrê Kurdistan topraklarına gömerek Kürdistan Devrimi'ni zafere ulaştıralım!

Tutku, umut ve heyecanla Demokratik Modernite'yi inşa

Genç kadın kimliği nedir? Rolü, misyonu toplumun içinde nedir? Geçtiğimiz aylarda bunlardan epeyce bahsettik. Bizim örgütlenmemiz ve hareket haline gelmemiz çok önemli bir adımdı, fakat bu adımı bir defa attık ve bu adımdan

sonra parmak uçlarında yürürmüş gibi devam edemeyiz. Genç kadınlar toplumun temel yapı taşlarıdır; genç kadınlar toplumun dinamiğini ve yaratıcılığını en üst düzeyde temsil eden kesim oluyor. Böyle bir gerçeklik söz konusuysen,

neden Avrupa ve genel anlamda diasporadaki genç kadınlar olarak öncülük misyonumuzu doğru ve istikrarlı bir şekilde yürütmüyoruz?

Önder APO'nun son görüşme notlarını derin bir şekilde analiz edip, gerçek ve zemini

Genç kadın ulusal birlik çalışmalarına büyük bir yoğunluk verip, her dört parça Kürdistan'daki genç kadınları buluşturup, işgalcilere karşı tek ses ve tek yumruk haline gelmeliyiz.

sağlam bir şekilde dört yandan inşa çalışmalarına ağırlık vermeliyiz. Bunu iyi biliyoruz, bu var olan çarpık sistemden en çok saldırıya uğrayan (günlük, saatlik, saniyelik) genç kadınlardır. Bundan kaynaklı en çok rahatsız olan da bizleriz. Bunun için Demokratik Modernite'nin inşasında en çok sorumluluk taşıyan da yine bizler oluyoruz. Örneğin, genç kadınlar örgütlü bir çatının altında kendini örgütlediğinde (JCA ya da JXK), herhangi bir çalışmada veya sorun karşısında bireysel ve sınırlı değil, komünal bir tavır veya çözüm ortaya çıkıyor. Bu da sistemin feminizmi başkalaştırarak öne sürdüğü liberal veya kapitalist sistemin sınırlarındaki feminizme (erkeklerin özgürlük ölçülerini kendine esas alan) karşı çok önemli ve hayati bir hamledir. Bu yüzden örgütlü genç kadınlar olarak ulaştığımız bütün genç kadınları örgütlü zeminlere çekmek bizim omzumuzu düşen kutsal bir görevdir.

Değerli Yoldaşlar!

Güney Kürdistan'a karşı düşmanın kapsamlı bir işgal girişimi var. Düşman, özgürlüğün aktığı umudu, aktığı kaynağından, kökünden kaldırmayı hedefliyor. Bunu en ahlaksız bir şekilde devam ettiriyor. Xakurkê'ye gerçekleşen saldırılar, özel bir konsepttir; öz-

gürlük hareketini Güney Kürdistan'dan çıkarma konseptidir. Halk şu gerçeği çok iyi görüyor; Kürdistan coğrafyasını her ne pahasına olursa olsun koruyan yine gerilla ve Özgürlük Hareketi'dir. Bölgedeki KDP, düşmanın rolünü kendi omzuna alıp ihanet çizgisine adeta yeni bir anlam kazandırmıştır. Bütün Kürt halkının kazanımlarını birkaç kuruş için ve kendi bireysel varlıkları için gözlerini kırpmadan satmıştır. Şehit Helmet (Diyar Xerîb) gibi Özgürlük Hareketi'nin öncü isimlerinden ve Başûrê Kurdistan halkının özgürlük sembollerinden olan bir devrimciyi şehit ederek Başûrê Kurdistan halkını bastırmayı amaçlıyorlardı. Ajanlık faaliyetleriyle halkımızı öz değerlerinden uzak düşüreceklerini sanıyorlardı. Fakat halk Şehit Helmet'e sahip çıktı. Bunun öncülüğünü genç kadınlar yapmalıdır, çünkü Şehit Helmet, Özgür Kadın kimliğine yoldaşlığıyla biliniyordu. Şimdi, Avrupa'dayız, buradan nasıl ses olabiliriz diye sorabiliriz kendimize. Buna karşı en güçlü cevabı vermek için ilkin genç kadın ulusal birlik çalışmalarına büyük bir yoğunluk verip, her dört parça Kürdistan'daki genç kadınları buluşturup, işgalcilere karşı tek ses ve tek yumruk haline gelmeliyiz. İkincisi, seferberlik ruhuyla, kendi topraklarını savunmayı kendisine hedef alan genç kadınların

Güney Kürdistan'a akması ve birçok farklı faaliyetlere katkı sunmasıdır.

Güney Kürdistan demişken, yakın tarihten KDP ve YNK'nin ihanetini hatırlamakta zorlanmayız aslında. 3 Ağustos 2014, Şengal Katliamı gerçekleşirken, KDP'nin korkak peşmergeleri arkalarına bakmadan kaçarken, cesur Kürt kadınları DA-İŞ'e karşı savaşmıştır. Şengal'i özgürleştirmek, sadece Şengal halkının değil, bütün dünya kadınlarının zaferi haline gelmiştir. Şengal halkının Önder APO'yu bu kadar sahiplenmesi ve Önder APO'nun yarattığı Demokratik, Ekolojik ve Kadın Özgürlükçü Paradigma'yı içselleştirmeleri, düşmana sandığımızdan daha büyük bir darbe olmuştur. Düşman, ajanlaştırma ve soykırım gibi birçok farklı yöntem deneyerek bu bölgeyi aslında özgürlüksüz bir sömürge haline getirmeyi istemiştir. Planları tutmayınca, başta Êzîdî halkımız olmak üzere tüm Kürt halkının büyük öncülerinden Mam Zekî Şengalî Yoldaş'a karşı saldırı gerçekleştirmiştir. Mam Zekî Yoldaş'ın şehadetine en büyük cevap Êzîdî halkının bu var oluş ve birlik mücadelesine kopmayan bağlarla kenetlenmektir. Özellikle Êzîdî gençlerin ve genç kadınların bu mücadeleyi en derin bir şekilde sahiplenmeleri gerekiyor. Düşmanın özellikle Êzîdî genç kadınlar üzerinde yürüttüğü

politikaları başından beri ve toplumun içinde takip ettiği-mizde açıkça görülüyor ki TC ve Alman devletleri Êzidi halkının asimilasyonu, Özgürlük Mücadelesi'nden uzaklaştırılması hatta düşmanlık etmesi için anlaşmışlardır. Bu demektir ki, Êzidi genç kadınları ne kadar örgütlenirse yaşanan intiharlara ve ajanlaştırmalara karşı o kadar büyük bir cevap olabilir.

Değerli Yoldaşlar!

Şehit Delîla'nın sesinde direnişi duyduk, Özgür Dağlar'daki bir gerillanın sesinden daha saf ve sade bir ses yoktur çünkü. Şu an, Delîla ismini taşıyan yüzlerce küçük kız var dünyanın dört bir ucunda. Delîla ismi, duyulduğu her yerde umudu yayıyor, her küçük kızın hayallerinin ve ütopyalarının peşinde koşup bunu gerçekleştirebildiğini hatırlatıyor insana. Özgürlük Hareketi tarihi boyunca, şehitlerin intikamını en anlamlı şekilde almıştır. Şehitlerin intikamını almak ancak devrimi ve müca-

Gerekirse her gördüğümüz insana Önder APO'nun felsefesini ve bu çökmek üzere olan kirli sisteme karşı yarattığı alternatif sistemi anlatacağız.

deleyi büyütmeyle mümkün olmuştur. Düşmana karşı en güçlü cevap da binlerce Delîla'nın mücadele saflarında en ön cephelerde yer almasıyla olur.

Şehit Êlî Çiçek ve Şehit Hasan yoldaşları da şehadetlerinin ikinci yılında anıyoruz. Şehit Êlî Çiçek gençlik hareketinde yıllarca mücadele vermiş, sadeliğiyle, mütevaziliğiyle ve çalışkanlığıyla tanınmıştır. Avrupa'da gerçekleşen ilk Jinên Ciwan ên Azad kongresinde (2013, Paris) Şehit Êlî de aramızdaydı ve o gün verdiği emek hala aklımızdadır. Êlî ve Hasan arkadaşlar Mexmûr Şehit Rûstem Cudî Kampı'nda, haince gerçekleşen bir saldırı sonucu şehit düşmüşlerdi. Onların şehadetlerini asla unutmayacağız ve unutturmayacağız! Özgürlük Mücadelesi'nde intikam önemli bir kavramdır. Yeri geldi kadın köleliğinin binlerce yıllık intikamı alındı, kimi zaman da isimlerini bile bilemediğimiz kahramanların intikamları alındı. Çok iyi bilinmelidir ki her ne olursa olsun, düşmana vurulan her darbe örgütlenmiş intikam duygusuyla gerçekleşmiştir.

Değerli Yoldaşlar!

Ağustos ayının özgürlük mücadelemiz açısından çok farklı ve özel bir yeri vardır. Kürt halkının diriliş destanının en önemli dönemeçlerinden biri 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu

Direnişi Şehitleri'nin intikamının alındığı zamandır. Büyük komutan Agit Yoldaş (Mahsum Korkmaz) komutasında 1984 yılında gerçekleşen 15 Ağustos Atılımı, büyük gerilla hareketini başlatan ilk kurşunu düşmanın kalbine sıkmıştır. Bu vesileyle büyük komutanımız Şehit Agit şahsında Şehit Mustafa Yöndem (Büyük Erdal), Şehit Helmet, Şehit Şahin, Şehit Devran, Şehit Delîla, Şehit Êlî Çiçek, Şehit Hasan bütün devrim şehitlerimizi saygıyla, sevgiyle ve minnetle anıyor, intikamlarını alacağımızın sözünü yeniliyoruz.

Bu temelde önümüzdeki bütün çalışmalara ve yeni hamlelere büyük bir tutku, umut ve heyecanla katılmalıyız. Önder APO'nun fiziki özgürlüğünü Avrupa genç kadın hareketi olarak kendimize temel görev olarak biliyoruz! Gerekirse her gördüğümüz insana Önder APO'nun felsefesini ve bu çökmek üzere olan kirli sisteme karşı yarattığı alternatif sistemi anlatacağız. Sokaklarda olacağız ve örgütlenmemiş bir genç kadın kalmayana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz!

Kahrolsun erkek egemenliği ve faşizm!

Kahrolsun ihanet!

Yaşasın Özgür Kadın Mücadelesi!

Xwebûn, Xwebûn, Xweparastin!

BIJÎ SEROK APO!

ASSIMILATION

das Thema unserer Zeit

Türkische Besatzersoldaten zwingen kurdische Kinder zu schreiben „Glücklich derjenige, der sich als Türke bezeichnet“.

Denkt man an die Geschichte der KurdInnen, so kommt einem direkt der Gedanke an Assimilation. Warum aber ausgerechnet Assimilation? Die gesamte Ge-

schichte des kurdischen Volkes ist von einer Assimilierungspolitik gezeichnet. Ihren Anfang findet sie in der Heimat und später in den neuen Wohngebieten der geflüchteten Kurden.

Man hatte versucht, uns in der Heimat auszulöschen. Es wurde uns verboten, unsere Sprache zu sprechen, unsere Kultur zu leben und unsere kurdischen Namen weiterzugeben. Wir

Alles, wofür die kurdische Identität steht, wird vergessen und das nur, weil du glaubst, dass du nur als EuropäerIn etwas besonderes bist.

sollten unsere Identität aufgeben und eine neue annehmen. Wir sollten die neuen Türken und Araber im Mittleren Osten werden. Dafür musste das Kurdensein gänzlich und absolut verschwinden. Man war sich in allen vier Teilen Kurdistans einig, dass die Kurden verschwinden müssen. Deshalb erleben wir überall in Kurdistan eine Zwangsassimilation, in jedem Teil drückt sie sich anders aus und nimmt eine andere Form an.

Gegen dieses unmenschliche Vorgehen seitens der Politik regte sich aber enormer Widerstand, der auch noch bis heute anhält. Um nicht assimiliert zu werden, flohen auch viele KurdInnen aus der ursprünglichen Heimat nach Europa, in der Hoffnung, dass sie hier ihre Identität und ihre Kultur beibehalten und sich nicht in der Fremde verlieren. Doch dieser Plan ging nicht auf. Europa gilt als das Herz des Kapitalismus, und unter dieser Fahne werden hier weiterhin die Kurden assimiliert. Diese Assimilationspolitik hier in Europa nimmt eine viel hinterlistigere und schmutzigere Form an. Unter dem Deckmantel der vermeintlichen Integration wollen sie den Menschen ihr kurdisches Bewusstsein rauben, ohne dass sie es wahrnehmen oder auch nur im Geringsten spüren. Des-

wegen können sie sich auch nicht gegen die Assimilation wehren oder sich verteidigen. Integration bedeutet eigentlich, dass man Teil wird. Dieser Teil sollte aber seine Kultur auch weiterhin ausleben dürfen und sollen. Assimilation aber hingegen führt zu einer kompletten Aufgabe dieser Kultur und somit auch zur Auslöschung der kurdischen Identität. D.h., dass man aufhören wird, die kurdische Sprache zu sprechen, die kurdischen Bräuche, Sitten und Riten umzusetzen und zu leben. Der Ursprung der KurdInnen würde somit auf ewig verloren gehen, weil man den Ursprung aus dem Gedächtnis des Kollektivs löschen möchte und durch einen neuen ersetzen will.

Um dieses Ziel zu erreichen, wendet der Staat mithilfe seiner jeweiligen Behörden verschiedene Methoden an. Es beginnt damit, dass wir im Kindesalter eine Erziehungsschule durchlaufen, die unsere bunte und vielfältige Individualität gegen eine schwarz-weiße, europäische Mächtetern-Identität einzutauschen.

Zum Beispiel können die meisten kurdischen Kleinkinder vor dem Kindergarten perfekt Kurdisch sprechen, doch nur nach kürzester Zeit verlieren sie ihre Muttersprache Stück für Stück, um die deutsche Sprache zu lernen. Nach

nur wenigen Jahren können sie dann nicht mehr verständlich Kurdisch sprechen und kommunizieren von da an nur noch in deutscher Sprache. Hierdurch entsteht auch eine Entfremdung innerhalb der eigenen Familie und Verwandtschaft, da eine vernünftige Unterhaltung kaum mehr möglich ist. So verlieren wir auch unsere Werte und unsere Kultur aus den Augen. All das geschieht im Namen der Integration, um dazugehören. Man möchte so wie die anderen sein und vergisst nach und nach, wer man eigentlich ist. So beginnt die Assimilation schleichend, bis man sich in ihr verliert.

Autoassimilation

Weil man um jeden Preis dazugehören möchte, beginnt man irgendwann zu denken, dass man ein Teil dessen sein möchte, da man so besser, toller und besonders wäre. D.h. im Umkehrschluss, dass man sich zuvor als etwas Schlechteres, Minderes und weniger Wertvolles betrachtet hat. Du willst dich integrieren, weil du irgendwann glaubst, dass du nur so gut sein kannst, nur so etwas wertvolles bist und nur so deutsch wirst. Du fängst an zu glauben, dass deine Kultur etwas ist, wofür man sich schämen sollte. Etwas ist, das nicht

gut sein kann. Du fängst an, dich zu verlieren, weil du Integration mit Assimilation verwechselst. Du hältst nur noch das europäische Bild für richtig, und deine Familie, sowie deine Herkunft geraten immer weiter in den Hintergrund, bis sie nicht mehr existieren. Um diese Komplexe in dir auszulösen, verwendet der Staat die Medien, die dich unterschwellig manipulieren. Personen wie Kylie Jenner wirken plötzlich sehr interessant, weil du glaubst, dass du nur schön bist, wenn auch du so aussiehst und dich so kleidest. Auch die Musik, die sie uns vorstellen, beinhaltet dieses neue Schönheitsideal. Alles, wofür die kurdische Identität steht, wird vergessen und das nur, weil du glaubst, dass du nur als EuropäerIn etwas Besonderes bist. Man versucht dich dazu zu bringen, deine kurdische Identität aufzugeben, damit du vergisst, wer du einmal warst. Als Beispiel kann man die ganzen EzidInnen erwähnen, die nach den Angriffen auf Şengal nach Europa geflohen sind. Sie sind geflüchtet, um sich und ihre ezidische Identität vor der IS zu retten. Doch hier in dem „modernen Westen“ assimilieren sie sich selbst. Ezidischsein wird mit uncool und rückständig gleichgesetzt. Die Werte, die man zuvor in der Heimat versucht hatte zu verteidigen, gehen hier verloren. Es ist kein natürlicher und normaler Schwund, wie viele denken. Es ist gezielte Assimilationspolitik.

Wenn du dich heute im Spiegel siehst, kannst du dann behaupten, dass diese Manipulation keine Wirkung auf dich hatte? Kannst du sagen, dass

du kurdisch aussiehst, gut kurdisch sprichst, gute kurdische Traditionen kennst und lebst, wie sie auch deine Großeltern vor dir gekannt und gelebt haben? Kannst du in diesem Moment von dir selbst behaupten, dass du immer noch du selbst bist?

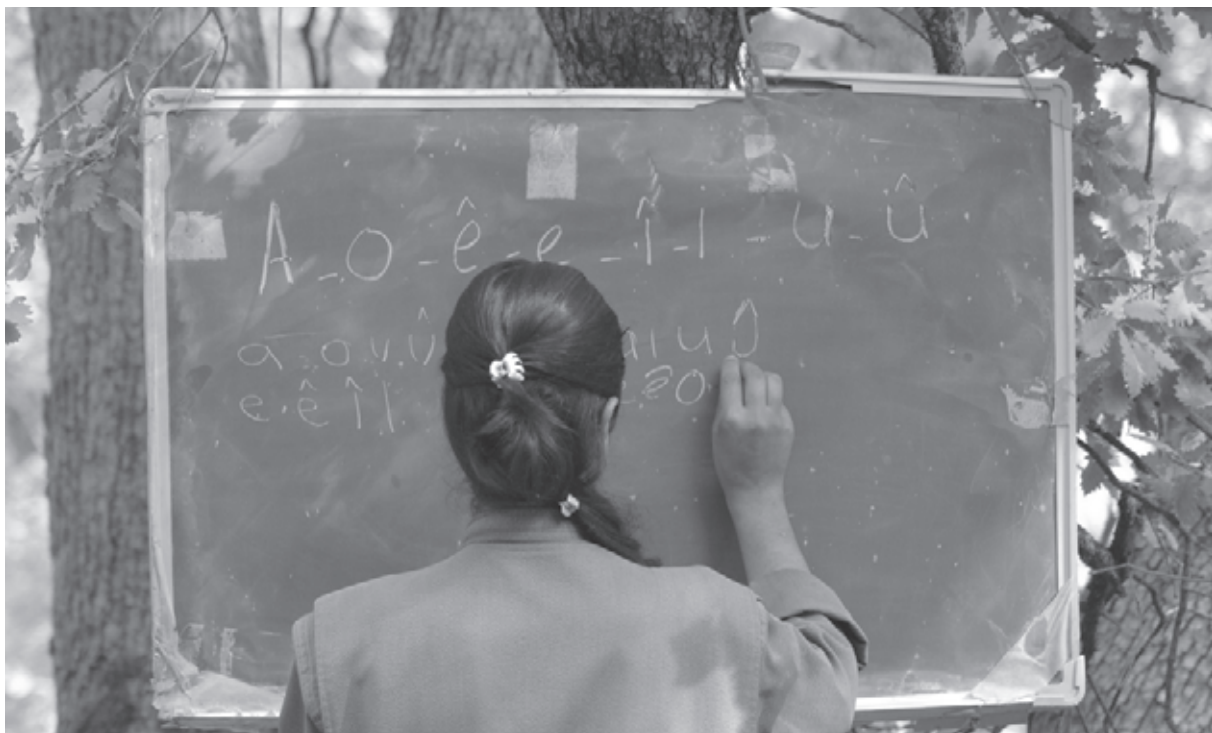
Aus genau diesem Grund ist die europäische Integrations- bzw. Assimilationspolitik besonders hässlich und hinterlistig, weil sie dich glauben lässt, dass du immer schon so sein wolltest. Und wir stimmen all dem stimmst du, weil uns glauben lassen, dass unsere Herkunft und unsere Kultur etwas Minderwertiges sei. Als sei unsere Herkunft, also unsere Identität etwas, dass man loswerden muss, um zu den „Fortgeschrittenen“ dazuzugehören. Das ist das, was wir als Autoassimilation bezeichnen. Man muss sich nur einmal vorstellen, dass ein farbiger Mensch weiß sein will, damit er akzeptiert wird. Das ist völlig absurd und es macht keinen Sinn, weil jede und jeder auf die eigene Art und Weise wundervoll ist. Dafür muss

man nicht weiß und europäisch sein.

Identitätskrise junger Frauen

Besonders junge Frauen verlieren sich leider in diesem Assimilationssystem und durchleben eine Identitätskrise. Diesem Prozess wird sie sowohl psychisch, kulturell als auch physisch unterzogen, denn als kurdische Frauen kämpfen wir gegen vielfache Assimilationspolitik: Sie ist sowohl nationalistisch gesinnt als auch patriarchal und kapitalistisch.

Es wird Frauen eingeredet, dass sie nur dann schön sind, wenn sie sich an bestimmte Vorgaben halten. Sie sollen schlank sein, sich schminken und immer schön kleiden. Aber ist das wirklich schön, sich einem fremden Schönheitsideal anzupassen, nur damit wir ihnen gefallen und nicht aus der Reihe tanzen? Als wenn das nicht ausreichend wäre, werden junge Frauen auch noch kulturell assimiliert. Das System bemüht sich stark darum, Frauen zu assimilieren, denn

die Frau ist es, die die Kultur erhält und weitergibt.

Tradition der Rebellion verfolgen

Das kurdische Volk hat sich schon immer gegen Einflussnahme gewehrt, und wir dürfen auch nicht in Europa damit aufhören, weil wir uns sonst verlieren werden. Wir müssen der kurdisch-rebellischen Tradition folgen und unsere kurdische Kultur auch in Europa weiterleben. Wir sind nicht geflohen, um hier unterzugehen. Wir sind geflohen, um weiterhin kurdisch zu bleiben, um unsere kurdische Identität beizubehalten. Das beste Beispiel hier sind die AlevitInnen und EzidInnen. Man hat ihnen hier Sicherheit zugesagt, wenn sie ihre Kultur und ihre Identität aufgeben und sich anpassen. Nur dann wird sie der Staat vor

Gewalt, Verfolgung und Terror schützen, nur dann dürfen sie „frei“ sein und „in Freiheit leben“. Das heißt, du musst deine Sprache, deine Sitten, deine Bräuche und deine Geschichte vergessen, und wenn du das nicht tust, dann wird man dich als AußenseiterIn hinstellen, dich ausgrenzen und dich verhöhnen.

Ist das wirkliche Freiheit? Sich selber aufzugeben, um jemand zu sein, der man nie sein wollte, weil man nur so akzeptiert wird? Ist es Freiheit, wenn man nicht mehr frei ist, die kurdische Identität beizubehalten? Freiheit, wenn ich vergessen muss, wer ich bin?

Kultur ist Leben. Kultur trägt einen Namen und ein Gesicht, es hat verschiedene Farben und ertönt in den unterschiedlichsten Klängen. Kultur ist vielfältig, bunt und schön. Kultur ist das, was wir Geschichte, Musik,

Tänze, Liebe, Leidenschaft und Heimat nennen. Kultur haucht unserer Existenz Leben ein und lässt alles um uns herum strahlen und singen. Kultur ist nichts weniger als wirklich leben. Und genau aus diesem Grund ist das Schönste im Leben Xwebûn – also ich selbst sein.

Assimilation ist deswegen das Thema unserer Zeit. Wir müssen gegen die Assimilation ankämpfen, um wir selbst zu sein. Unsere rosa-rote Brille, dass alles in Europa besser ist, muss endlich abfallen. In der Heimat findet seit Jahrzehnten ein enormer Widerstand dagegen statt, auch hier müssen wir verstehen uns dagegen verteidigen und Widerstand zu leisten. Nur so können wir uns behalten.

In diesem Sinne:
Xwebûn – Xweparastin!
Selbstsein – Selbstverteidigung!

Hevrê Elî Çîçek

Ein Revolutionär auf der Spur der Wahrheit

Hevrê (Genosse) Elî Çîçek kam in Nisêbîn, einer Stadt in Mêrdîn, zur Welt. Schon als Kind wuchs er in einem Umfeld mit Heimatverbundenheit auf. Deswegen hatte Hevrê Elî Çîçek in der eigenen Kindheit schon einige Konfrontationen mit dem Feind erleben müssen. Als Kind hatte Hevrê Elî, wie jedes Kind in Nisêbîn, Steine auf Panzer der türkischen Besatzer geworfen und die Besetzung seiner Heimat niemals akzeptiert. In seiner Jugendzeit, während er die Oberstufe besuchte, machte Hevrê Elî Bekanntschaft mit den Jugendarbeiten der PKK.

Mit revolutionärem Bewusstsein bildete und entwickelt sich Hevrê Elî und widmete sich mit hoher Moral den Jugendarbeiten. Während Hevrê Elî Çîçek seine gesamte Zeit der Revolution widmete, wurde er von feindlichen Besatzertruppen gefangen genommen und in Folterkammern gebracht. Tagelang leistete Hevrê Elî Widerstand gegen die unmenschliche Folter. So tat es auch Ali Çîçek (Stêrka Sor – Kurdisch für „Roter Stern“), der Teil des großen Widerstands am 14. Juli 1982 war. Hevrê Elî Çîçek war ein kurdischer Jugendlicher, der wie Ali Çîçek (Stêrka Sor)

ein starkes Bewusstsein und eine starke Verbundenheit zur PKK hatte. Er zeigte gegenüber dem Feind keine Schwächen. Ganz im Gegenteil: Er bündelte seine Wut und wandelte sie in Rache um. In diesem Zeitraum steigerte sich die Hoffnung auf Freiheit.

Erzwungene Ausreise nach Europa

Hevrê Elî Çîçek war gezwungen, nach Europa auszureisen, da ihm Folter und Gefängnisstrafen bevorstanden. Für Hevrê Elî war es emotional schwer, seine Heimat zu verlassen. Er

Elî Çîçek zeigte gegenüber dem Feind keine Schwächen. Ganz im Gegenteil: Er bündelte seine Wut und wandelte sie in Rache um. In diesem Zeitraum steigerte sich die Hoffnung auf Freiheit.

konnte es nicht akzeptieren, seine Heimat den Besatzern zu überlassen und zu flüchten. Geistig und emotional hatte er seine Heimat nie verlassen. Kurz nachdem er in Europa angekommen war, machte er Bekanntschaft mit den kurdischen revolutionären Jugendarbeiten. Er integrierte sich nicht in europäische Lebensstandards und versuchte jedem davon abzuraten. Für ihn bedeutete Integration, seine Heimat, Sprache und Kultur zu vergessen und sich nach europäischen Normen zu assimilieren. Er kämpfte gegen diese kapitalistische Moderne und versuchte alle Jugendlichen zu organisieren, um gegen die Unkultur und Zerstörung der Gesellschaft anzukämpfen.

„Was habe ich heute für die Revolution getan?“

Hevrê Elî duldete es nicht, wenn jemand seine Zeit vergeudete. Er sagt immer, dass wir jede Sekunde, die wir haben, für die Revolution nutzen müssen. Die Frage: „Was habe ich heute für die Revolution getan?“, stellte er sich jeden Tag. Die kapitalistische Moderne hat die Jugend in eine Lage versetzt, dass die Jugend nur noch nutzlos ihre Zeit vergeudet. Die entartete Jugend beschäftigt sich nur noch mit Dingen, die nicht mehr mit der Realität zu tun haben. Hevrê Elî versuch-

te, genau diese Jugendlichen zu organisieren, zu bilden und sie wieder in die Gesellschaft zu etablieren. Hevrê Elî meinte immer, dass die Jugend ein bedeutungsvolles Leben führen muss, um in der Gesellschaft eine Vorreiterrolle zu übernehmen.

Immer mit hoher Moral, genossenschaftlich und hilfsbereit

Für Hevrê Elî stand die Genossenschaftlichkeit an erster Stelle. Deshalb war er für seine GenossInnen immer und zu jeder Zeit bereit und versuchte, die Probleme seiner GenossInnen auf schnellstem Wege zu lösen. Er gab ihnen immer Moral und war, ohne Wenn und Aber, bereit zu helfen. Es war ihm sehr wichtig, dass seine GenossInnen sich bildeten und Bücher lasen, und sich im Rahmen der Prinzipien der Partei entwickelten. Wenn sich jemand nicht bildete oder nicht las, versuchte Hevrê Elî diese Situation zu ändern. Seine Methoden waren dabei unbemerkbar. Er hatte eine professionelle Art und Weise seine GenossInnen in eine Bildungsatmosphäre zu versetzen, ohne dass sie sich dem bewusst wurden. Hevrê Elî verbrachte keine freie Sekunde, ohne sich zu bilden. Sobald er auch nur kurz freie Zeit hatte, nutzte er diese, um zu lesen. Er

las sehr viele Bücher, vor allem die Verteidigungsschriften von Rêber APO. Immer sagte er uns, dass wir die Verteidigungsschriften wiederholt lesen müssen, um sie besser zu verstehen und uns zu vertiefen. Dafür gab er uns Şehîd Mazlum Doğan als Vorbild. Er sagte, wir müssten uns wie Şehîd Mazlum Doğan bilden, der als „lebendige Bibliothek“ bezeichnet wurde.

Hevrê Elî, der gegenüber Rêber APO und den MärtyrerInnen Kurdistans ein hohes Verantwortungsgefühl verspürte, verließ Europa am 4. April 2017 und machte sich auf den Weg nach Kurdistan. Es war ein bedeutungsvoller Zufall, dass er am 4. April, am Geburtstag von Rêber APO, Europa verließ. Für ihn war es wie eine Wiedergeburt, den Fuß auf die Freiheitsberge von Kurdistan zu setzen und im Herzen der Revolution Arbeiten durchzuführen. Mit seiner Praxis in Europa hatte er viele Spuren hinterlassen und alle mit seiner Moral und Energie beeinflusst. Jede/r die/der mit Hevrê Elî Kontakt hatte und ihn kennenlernte, erzählte nur positive Dinge über ihn. Genauso war Hevrê Elî auch in Kurdistan. Überall, wo Hevrê Elî seinen Fuß hinsetzte, wurden nur positive Dinge über ihn erzählt, da er mit seiner revolutionären Haltung auf den Prinzipien der Freiheitsbewegung der PKK beharrte. Er hatte einen diszipli-

nierten Lebensstil und wusste genau, zu welchem Zeitpunkt er welche Aufgaben erledigen musste.

Şehîd Elî Çiçek und Hesên Şîrnex

Als Hevrê Elî in Kurdistan ankam, war er lange Zeit in den Bergen. Von dort aus ging er nach Mexmûr, um in dem Flüchtlingslager, dass sich inzwischen zu einer Kleinstadt weiterentwickelt hat, Jugendarbeiten zu führen. Das Maxmûr-Camp ist ein Flüchtlingscamp, das auf Initiative der Vereinten Nationen 1998 für Kurden aufgebaut wurde, die in der Phase der Dorfräumungen in Nordkurdistan geflohen waren. Mit ihrer autonomen Verwaltung, dem Gemeinderat, den Schulen und Gesundheitszen-

tren sowie den Bezirksverwaltungen wirkt es wie eine andere Welt. Hevrê Elî und Hesên Şîrnex waren gemeinsam in Mexmûr unterwegs. Als sie zurück ins Kommune-Gebäude wollten, explodierte eine Bombe, die vorher von heimtückischen Agenten des türkischen Staates an der Eingangstür präpariert wurde. Hevrê Elî und Hevrê Hesên wurden dort gemeinsam zu Märtyrern.

Wir werden die Welt von der Dunkelheit erlösen

Hevrê Elî hatte, genauso wie sein Vorbild Stêrka Sor, das Ziel, die Welt von der Dunkelheit zu erlösen und eine bessere Welt zu erschaffen. Dieses Ziel müssen wir als Jugend in unserem Kampf aufnehmen und für die Rache unserer MärtyrerIn-

nen in die Tat umsetzen. Nur so können wir dem Freiheitskampf unserer MärtyrerInnen gerecht werden. Nur so können wir die hinterhältigen Feinde der Freiheitsbewegung schlagen und unsere Heimat von der Besetzung befreien. Weder dieser hinterhältige und verräterische Anschlag noch weitere Angriffe der Besatzer werden uns von dem Freiheitskampf abhalten können. Wir werden als Jugend und Revolutionäre Rêber APOs diesen Weg bis zur Freiheit verfolgen. Der Freiheitsmarsch von Hevrê Elî und Hesên hat unseren Kampf einen großen Schritt nach vorne gebracht. Es ist unsere Aufgabe, durch unsere Arbeiten diesen Kampf ans Ziel zu führen und somit unsere Märtyrer zu rächen.

Kürt gençliğinin yeri Kürdistan Dağları'dır

Uzun yıllar Avrupa'da gençlik çalışması yürüttükten sonra gerilla saflarına katılan Xelîl Jêhat, 24 Ağustos 2016'da Amed'de şehit düştü. "Ciwanên Azad" dergisinin Aralık 2006'da Xelîl Jêhat'la Özgürlük Dağları'na kavuşmasından hemen önce yaptığı röportajı sizlerle paylaşıyoruz.

Seni mücadeleye çeken şey neydi?

Cevap belki klasik olabilir ama beni çeken noktalardan başlıcası değerler noktasıydı. Özellikle de şehitler... Çünkü yakın akraba çevresinde harekete katılım durumu

söz konusu...

Bir de Avrupa'ya geldikten sonra kısmi komite düzeyinde olsa bile küçük çalışmalarım da oldu. O dönemde arkadaşların gidip gelmesi, yaklaşımıdır, duruşudur, ilişkilenmesidir, yaşam ilişkileri beni etkiledi. Geçmişte partiye duygusal

bağlılığım vardı ama pek tanıımıyordum. Kadro yaşamını, özelliklerini, ilişkilenme tarzını bilmiyordum. Bu etkenlerle yoğun bir yoğunlaşmadan sonra katılım sergiledim. Çünkü ben aniden duygusal katılım istemedim, yaklaşık 2 ay derin bir yoğunlaşma yaşadım. Olasılık-

lar üzerinde çok durdum. Bir yoğunlaşma sağladım ve net bir karara vardım.

Uzun zamandır Avrupa’da faaliyet yürütüyorsun. Yaşadığın ilginç olaylar var mı?

Bu beş yılda hem komik hem zorlayıcı, aynı zamanda böyle kötü demeyeyim de zorlu geçen günler de oldu. Ama şuna her zaman inandım: Bu harekette yaşadığım en zor günler, benim için en güzel günlerdi. Bana göre zorluk bu hareketin en güzel yanlarından bir tanesidir. Kendini daha iyi tanıyor-sun. Sonrasında zorlukları aşabileceğin güce ulaşabiliyorsun. Zorlanmayı en çok Den Haag pratiğinde yaşadım. Yoğun bir koşturmaca vardı, sonuç da aldık ama bireysel anlamda zorlanmayı da yaşadım. Dortmund’da da zorlandım.

En güzel anlarımı arkadaşlar ortamında yaşıyordum. Çünkü kendimi en rahat hissettiğim, rahat ilişkilendiğim, yine kendimi en moralli, coşkulu hissettiğim ortamdı. En mutlu günlerimi yoldaşlarla birlikte olduğum zaman yaşadım. Yaşadığımız komik anlar da vardı tabii. Mesela bir gün genç bir arkadaş partiye katmıştık. Ailesi her tarafta beni arıyor. Bir gün manavın ordan cephe çalışanı arkadaşla birlikte geçerken kendimize ayva aldık. Ayva yiye yiye giderken, adam pat diye karşımıza çıktı. Yurtseverlerin yoğun olduğu bir yerdi. Adam beni görünce ben hemen ters tarafa doğru koştum. O da bana doğru gelirken, bu sefer cephe çalışanıyla karşılaştı. Cephe çalışanı şaşkın bir vaziyette elini uzatarak “Hevalê Hamit ayva

yer misin?” dedi. Adamın sinirleri zaten tepesinde. “Ben zaten oğlumu vererek ayvayı yedim, ayvayı versen ne olacak?” dedi.

Yine böyle bir genci katmış-tık, dernekteydik, ailesi geldi. Yoğun baskı uyguluyorlar, aile saldırma girişiminde bulunuyor. Tabii o arada kadın bağır-dı, kendisini salona attı, benle adam tek kaldık. Sonra tüm akrabaları falan odaya geldi. Kadın da dışarıda bayılmış. O esnada bir çalışan geldi. “Kadın senin yüzünden bayılmış. Kadın ölüyor, kimse müdahale etmiyor” dedi. Ben kadını yerden kaldırdım, kendisine gelmesi için ellerini ovalıyorum. Adam geldi, “O pis ellerini kadının ellerinden çek” dedi. (Burada uzunca gülüyor.) Bir baktık kadın kalktı. Demek ki rol yapı-yormuş.

Mücadeleye katılmadan önceki Xelîl ile şimdiki Xelîl’i nasıl değerlendiriyorsun?

Geçmiş alışkanlıklar, sistemin kazandırmış olduğu kişilik özellikleri, eski geleneksel feodal yaklaşımlar, Kürt kişiliğinin temel geri bazı yanlarının olduğu ortada. Ama dört senelik bir pratikten sonra belirli bir olgunlaşma durumu da yaşadım. Kısmi olarak değişim dönüşüm yaşandı tabii.

Ama özellikle bu zihniyet, anlayış anlamında değişim dönüşüm yaşanması gerçeği ortada olsa da kendimi de zorluyorum yani. Aşma noktasında büyük bir gelişmenin de olduğunu söyleyebilirim. Çünkü hareket içerisinde kalan bir bireyin kesinlikle kendisini değiştirmesi gerekiyor. Topluma örnek olabileme açısından APOcu karak-

teristik özelliklere sahip olmaya çalışması gerekiyor. Yaşam, ahlak, üslup vb. birçok noktada kendimde bir gelişimi, değişimi sağladığıma inanıyorum. Yüzde yüz değişmesek de düşünsel anlamda, kendimi ifade anlamında bir değişimi yaşadım.

Avrupa gençlik çalışmalarını nasıl değerlendiriyorsun?

Avrupa’da yoğun bir gençlik potansiyeli var, gerçekten de mücadeleye bağlı on binlerce genç var. Özellikle bunu festivallerde, merkezi yürüyüşlerde çok rahat bir şekilde görebiliyoruz. Ben şuna kesinlikle inanıyorum: Avrupa halkının sevgi anlamında, inanç, bağlılık anlamında PKK ve Önderliğinden kesinlikle bir kopuş yaşadığına inanmıyorum. Bazı kesimlerde aşınma durumu olsa da, bizim temel öz dinamik gücümüzde, temel yurtsever tabanımızda bağlılık anlamında hiçbir tereddüt olmadığını söyleyebilirim. Bizim dışımızda örgütlenen, işte boynunda Önderliğin kolyelerini, Kürdistan bayrağını taşıyan, yine evinde odasında parti bayrakları, Önderlik resimleri bulunan binlerce aile var. Ama resmi anlamda bizimle ilişki söz konusu değil. Önemli olan, bu yoğun gençlik potansiyeline hitap etmek, örgütlemek, eyleme geçirmek, bu anlamda bilinçlendirmektir. Yani gerçekten de çok dar kalma durumumuz var. Tabii bunları örgütsel sorunlarla, kadrosal, yönetsel sorunlarla, genel süreçle insan dile getirebilir, ama dediğim gibi bu yoğun gençlik potansiyelini örgütlemek için temel çalışma tarzlarının ele alınması gereki-

yor.

Yaklaşık dört senedir aslında yoğun bir çalışma ve pratik durum yaşandı. Örgütün en zor günlerinde, dağılma pozisyonuna geldiği bir dönemde bile bu olumsuz atmosferden çıkarak kendisini toparladığı bir dönemde Avrupa gençlik hareketi kısmi de olsa kendi rolünü oynadı. Eylemleriyle, pratiğiyle, örgütlülük düzeyiyle, harekete kadro kazanmasıyla rolünü oynadı. Dönem dönem kısmi anlamda böyle pratikten kopma, gerileme durumu yaşansa da ben özellikle son ortaya çıkan yeniden yapılandırma çalışmalarıyla beraber Avrupa gençliğinin genel karakterine, özgün ve yerelliğine indirgererek, her bireyin kendi kişilik karakterine göre bir yaklaşım sergilenerek atılımda bulunulabileceğine inanıyorum. Avrupa gençliği teknik, teknolojik yaratıcılığı göz önünde bulundurularak, örgütsel araçları yaratıcı bir şekilde kullanarak bence gençlik örgütlenmesinde ciddi bir zorlanmayı yaşamayacaktır. Binlerce Kürt genci kendisini PKK'li olarak ifade edebiliyor. Gittiğim evlerde, okullarda, gimnazyumlarda, hauptschule'lerde o hiç tanımadığımız genç kızlar, erkekler Önderliğe yönelik bir söz ya da PKK'ye bir laf edildiği zaman bile müthiş bir refleks gösterip kavgasını verebiliyor. Ama gençlik örgütü ile olan bağlılıkları, ilişkileri hangi düzeydedir? Gençlik hareketi bunu sorgulamalıdır. Yani ilişkilene, yaklaşım boyutu, örgütlenme, gençliği eğitme, bilinçlendirme ve bu anlamda harekete geçirme, harekete kazandırma asıl temel sorunlardır. Böyle bir yaklaşım

Her gencin kendisini geliştirebileceği, en iyi ifade edebileceği, irade haline getirebileceği, bu anlamda ulusal görevlerini yerine getirerek tarih karşısında her zaman haklı, kararlı bir yürüyüşün sahibi olabilmesi için her gencin kendisini gerilla safalarında özgür bir şekilde ifade edebilmesi, kendisini yaratabilmesi gerekiyor.

sergilenirse, ciddi bir örgütlenme durumu yaratılabilir.

Kürdistan Dağları'na doğru yola çıkıyorsunuz, biraz bundan bahsedebilir misin?

Yaklaşık yedi senedir barış mücadelesi yürüten ama savaş içerisinde, savaşı günlük yaşayan bir örgüt gerçekliğimiz var. Geçmiş ateşkes süreçlerinde de görüldüğü gibi ateşkes süreci bu örgütün en zorlu, en hassas, en dikkatli yaklaştığı bir dönemdir. Özellikle bu son ateşkes ve kendisine göre farklı uluslararası yönleri, yine iç yönleri olmakla beraber ciddi bir etki yaratma durumu da söz konusu. Yani bu anlamda gerilla, Kürt gençliğinin dünyası olabilmeli, hayali olabilmeli. Her gencin kendisini geliştirebileceği, en iyi ifade edebileceği, irade haline getirebileceği, bu anlamda ulusal görevlerini yerine getirerek tarih karşısında her zaman haklı, kararlı bir yürüyüşün sahibi olabilmesi için her gencin kendisini gerilla safalarında özgür bir şekilde ifade edebilmesi, kendisini yaratabilmesi gerekiyor. Barış mücadelesinin geliştirilmesi açısından dağların önemli olduğunu düşünüyorum.

Kürtler tarihten beri her za-

man kendi özgürlük mücadelelerini dağlarda vermişlerdir. Ve dağlarda kısmi anlamda sonuç almışlardır, kazanmışlardır. Kısmi haklar elde etmişlerdir. Bu, mücadele sonucu yaratılan bir şeydir, değerdir. Yine Kürt halkının, Kürt Özgürlük Mücadelesi'nin de kendisini en iyi ifade ettiği, en büyük sonuç aldığı yer yine gerilladır. Bu anlamda özellikle son dönemde Kürdistan gençliğinin hem savaşta hem barışta kendisini en iyi ifade edebileceği yer Kürdistan Dağları'dır. Bence her Kürdistanlı gençliğin hayali, dünyası, manevi yeri, kendisini en iyi bulacağı yer Kürdistan Dağları'dır. Önderliğin de Kürdistan Dağları'na yönelik 40 yıllık hayalini dile getirmesi var. Bir de Kürdistan Dağları'nın her karış toprağında binlerce arkadaşımızın, şehidimizin kanı vardır. Orada yaşanacak devrimcilik benim açımdan büyük bir gelişmedir. Kürdistan gençliğinin kendisini kesinlikle hazırlaması gerekiyor. Gerekirse Kürdistan Dağları'nda en görkemli savaşı, direnişi gösterebilecek kapasiteye sahip olabilmeli. Gerekirse de Ankara'nın göbeğinde barış militanı olabilmeli. Yani böyle çift pozisyonlu kendisini hazırlamalıdır. Başta da söyledim: Barış

mücadelesi yürüten ama iki pozisyonda olan bir gerçekliğimiz var. Hala da savaş devam ediyor, arkadaşlarımız şehit düşüyor. Daha geçtiğimiz günlerde Avrupa'dan katılan, birlikte faaliyet yürüttüğümüz Nurhak (Soner Güzel) Arkadaş şehit düştü. Yani bu anlamda dağların yeri, benim için çok kutsal... Bu ateşkes sürecinde Kürdistan gençliği dağlara akmalı. Önderliğin de gerillanın 50-100 bin sayısına çıkarılmasına yönelik belirlemesi var zaten. Dağlar, gerilla bizim açımızdan özgür yaşamın teminatı ve yeridir.

Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'a bağlılık çokça söylenen bir şey. Bağlılık nedir sen-ce?

Önderlik, "Beni sevmek demokratik mücadelenin daha çok geliştirilmesiyle olur" diyor. Körü körüne duygusal bağlılıktan ziyade, Önderliğin düşüncesi, felsefesi, ideolojisi çerçevesinde ciddi bir pratik sergileme, sonuç alma durumu yaşandıkça bir anlam ifade eder. Milyonlarca insan Önderliğe bağlı olduğunu söylüyor. Ama Önderliğin mevcut durumu, tecridin sürmesi, biraz da bizim zayıflıklarımızın sonucudur. Bu anlamda Önderliğe bağlılık büyük bir çaba, çok büyük bir emek, fedakarlık, kararlılık istiyor. Bence Önderliğe bağlılığı yoğun bir pratikle kendisini verme, değişip dönüştürme, Önderliğin savunmalarında ortaya koyduğu vicdan ve zihniyet devrimiyle beraber kendisini yaratan bir kadro gerçekliğinin ortaya çıkması ve topluma taşırılması gerekiyor. Bence Önderliğe bağlılık bu te-

melde, ama hiç kimse bu harekette kimsenin bağlılığını sorgulayamaz. Herkesin kendisine göre bağlılık durumu var.

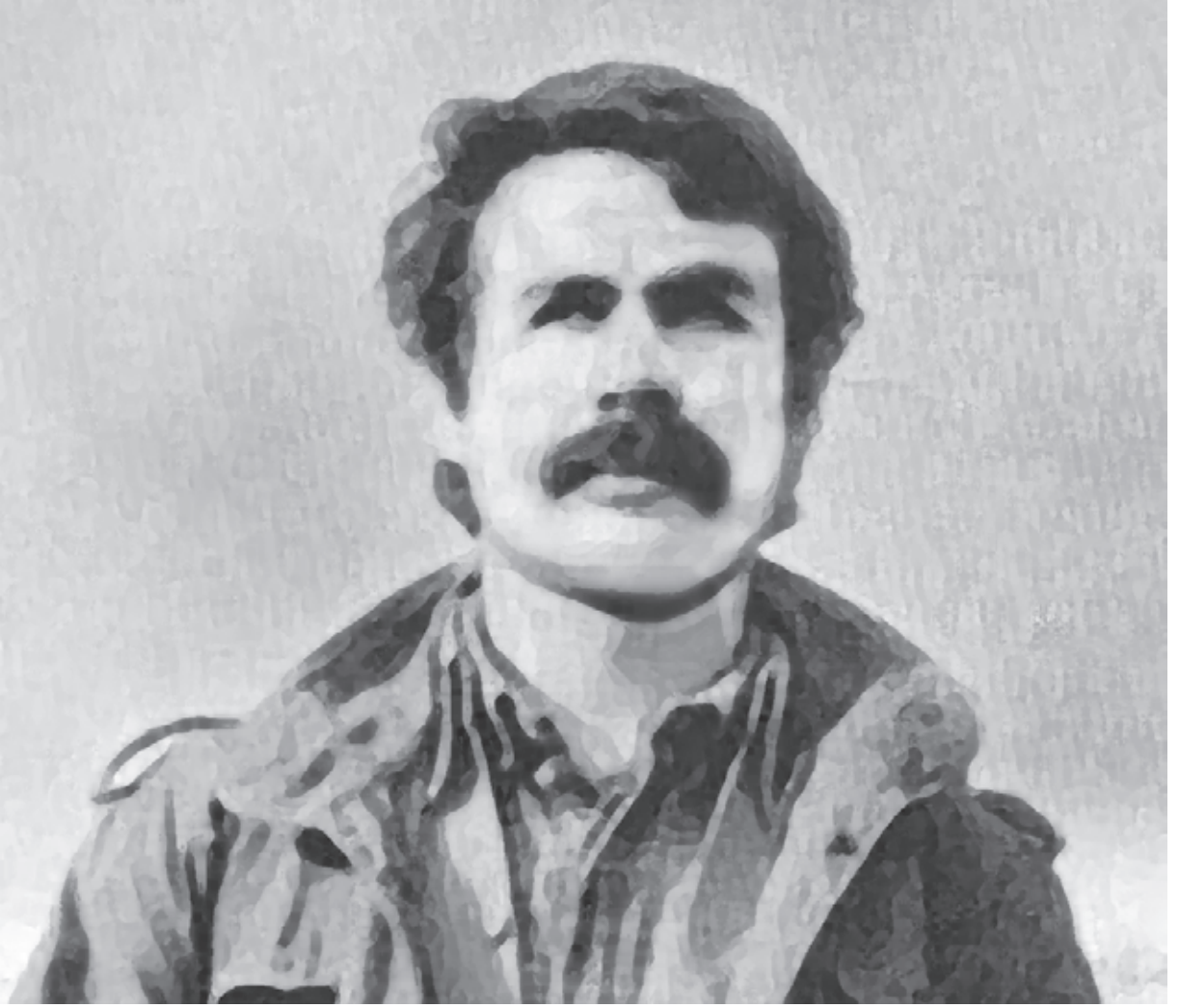
Giderken Avrupa gençliğine ne söylemek istiyorsun?

Avrupa'nın birçok bölgesinde kaldım, yüzlerce genç tanıdım. Özellikle bu anlamda bedel vermiş, mücadeleyi sahiplenen, mücadelenin gelişimi için çaba harcayan, bu anlamda gece gündüz hiçbir bireysel kaygı gözetmeksizin mücadele etrafında toplanan bir gençlik durumu da söz konusu, belirli bölgelerde. Başta gençlik çalışmalarında yer alan komite arkadaşların, yarı profesyonel çalışan arkadaşların Kürt sorununun çözümü dayattığı bir dönemde, Önderliğe yönelik tecridin yoğunlaştığı bu süreçte, ateşkesi de göz önünde bulundurarak, yoğun bir örgütlülük, eylem ve pratik süreci yakalaması gerekiyor.

Ama başta özellikle katılım noktasında Avrupa'da ciddi bir yetersizlik var. Bence Kürdistan gençliğinin Avrupa'da en

başta yapması gereken şey katılımıdır. Kürt gençliğinin yeri Kürdistan Dağları'dır. Gençlik Kürt Özgürlük Hareketi etrafında kenetlenmeli, örgütlenmeli, kendisini geliştirmelidir. İster sanal alemde olsun ister günlük pratik yaşam içerisinde olsun gençlik hareketiyle ilişkilendirilerek, büyük bir örgütlülük potansiyelini ortaya çıkartarak, gelişme durumu yaratabilmeli. Kürt sorunu halen bir çözüme kavuşmuş değil. Bunun mücadelesi hala veriliyor, hala şehitler veriliyor. Önderliğin tecridi hala sürüyor. Bence herkes bu temelde kendisini geliştirmeli, katmalıdır. Avrupa'da gençliğin ciddi bir erime durumu söz konusu. Gençliğin kendi özüyle, kimliğiyle buluşmasının zamanı geldiğini düşünüyorum. Bu temelde bütün Kürdistan gençliğinin mücadeleye daha çok katılım sağlamasını, kendisini ideolojik, felsefik ve teorik anlamda geliştirmesini ve kendi özünü yakalama noktasında kimliğine sahip çıkması gerektiğini belirtiyor, bütün arkadaşlara başarılar diliyorum.

Komutan Agit'in 15 Ağustos anıları

Komutan Agit'in günlüğünden ve eylem raporundan kesitlerle 15 Ağustos Atılımı'nda Eruh (Dihê) eylemini gerçekleştiren 14 Temmuz Silahlı Propaganda Birliği'nin o gün yaşadıklarını sizin için derledik. Komutan Agit'in 15 Ağustos Atılımı'na dair ve diğer tüm yazılarını "Komutan Agit'in günlüğünden" isimli kitapta bulabilirsiniz.

Temmuz 1984'ün sonlarında, sorumlu bir arkadaş beraberindeki kalabalık

grupla bölgemize geldi. Geliş tarzlarından önemli kararlar getirdiklerini sezmiştik. Geç

saatlere doğru grubu bir araya topladığımızda sayımızın hayli kabarık olduğu görüldü.

"Hazır olan el kaldırsın"

Sabah erkenden kalktık ve köylülerin getirdiği yiyeceklerle kahvaltımızı yaptık. Sorumlu arkadaşla bir kenara çekildik ve ben merakla konuşmasını bekledim. Arkadaşın konuşmasını dinledikten sonra yanılmadığım ortaya çıktı. Birkaç bölgede aynı günde başlatılacak eylemlerle HRK'nin kuruluşu ilan edilecekti. İçimden hemen tüm arkadaşlara bunu ilan etmek geliyordu, ama bu olamazdı. Arkadaşlar ancak 15 Ağustos'tan birkaç gün evvel duyular haberi. Çünkü kural bunu gerektiriyordu.

Saptadığımız hedefin keşfi için bir birim oluşturduk. Yüksek dağ zirvelerini takip ederek bizi bekleyen arkadaşların noktasına varabildik. Tüm alana hakim yüksek bir yerdi burası. Arazi son derece mükemmeldi. Orada bizi bekleyen grupla birleştığımızda kendimizi güvenli bir atmosfer içinde bulmuştuk. Herkes bir şeylerin yapılacağını anlamış, coşku içindeydi. Sevinçler, gözlerdeki gülümsemeyle ifade ediliyordu. Son hazırlıkları da tamamladıktan sonra, 14 Temmuz Silahlı Propaganda Birliği adını alacak olan birliğimizi toplayıp bildiriye okuyarak kuruluşu duyurduk. Ardından birliğin sorumlusu olarak Silahlı Propaganda Yönetmeliği'ni okudum. Bu yönetmelik uyarınca herkese hazır olup olmadığı soruldu ve "Hazır olan el kaldırsın" der demez bir anda tüm eller şimşek hızıyla yukarı kalktı. Hazır olmayan yoktu. Öyleyse yönetmelikteki devrim andını hep birlikte okuyalım dedim ve o anda havaya kalkmış sıkılı

yumrukların eşliğinde dağları çınlatan gür bir ses dalgası yankılanmaya başladı. Talimatlar da okunduktan sonra her şey tamamlanmıştı.

Elimizde bol sayılacak malzeme ve iki ağır silahımız vardı. Harekete geçmeye hazır durumdaydık. Baskın akşam saat 21:00'da yapılmak üzere planlandı. Eylem süresi 1 saat olarak belirlendi. Hareket noktamız Çıray Dağı, geri çekilme hattımız Herekol Dağı olarak tespit edildi. Sayımız otuz olarak belirlendi. HRK'nin kuruluşunun halka ilan edileceği yeri henüz arkadaşlara açıklamamıştık. 13 Ağustos'ta eylem alanımızın son keşfini tamamlamış olarak, birliğin yanına döndük. Yönetim birimi olarak bir tarafa çekilip eylem planını çizdik. Plan fena sayılmazdı. Bütün ihtimaller hesaba katılmış, hiçbir nokta belirsiz bırakılmamıştı. Eylem mutlaka başarıyla sonuçlanmalıydı. Çünkü ilk ve tarihi bir eylem olacaktı. Plana son şeklini verdikten sonra, geniş ve düz bir saha üzerinde eylem maketini yaptık. Birkaç kez yapılan provadan sonra, akşam saatlerinde yola çıktık. El koyaçığımız düşman silah ve araçları ile yiyecek erzağımızı taşımak için yanımıza birkaç tane de katır aldık. Uzun süre dış dünya ile bağlarımızın kopacağı ihtimalini de dikkate alarak, tasarruflu olmamız gerektiği sonucunda birleşmiştik. Günde yarım ya da çeyrek ekmekle idare etmeliydik.

Eylem anı

On saatlik yürüyüş ardından sabaha doğru, önceden saptadığımız noktaya ulaştık. Uygun

mevzilenişe geçerek uyumaya çalıştık, ama esen soğuk rüzgar uyumamıza fırsat vermiyordu. Gün açıldıktan sonra, üç kilometre uzağımızda bulunan Eruh'u göstererek, "işte hedefimiz" dedim. İlk etapta yolları ve telefon hatlarını kesecek gruplar, belirlenen yerlere gönderildiler. Karanlık çökünce birliğin ana mevcudiyeti görev kollarına göre düzenlenmiş bir yürüyüşle şehre doğru inmeye başladı.

Kısa bir süre sonra artık şehrin sokaklarına damlamıştık. Sıra halinde arka arka dizilen sayımız, sokağı doldurmuştu. Düşman bölüğüne yüz metre kala bir araba çıktı ortaya, fakat hızla mevziye yattığımız için bizi farketmedi. Ciddi bir aksilikle karşılaşmamamız büyük bir şanstı. Kısa bir ilerlemeden sonra seri bir şekilde üç kola ayrılarak, planımızdaki hedeflere doğru hızla ilerledik. Bölüğün binası, subay gazinosu, kahvehane, banka ve camiye bir anda ulaşmıştık. Açılan ilk ateşle bölüğün kapısındaki nöbetçi etkisizleştirilmiş, ardından bölüğün üst katlarını hedef alan B-7 ateşi ve onun ardından gazinoya dalış kısa süreli aralıklarla başlamıştı. Seri kurşun ve bomba atışları içinde bir anda iki katlı askeri bina ele geçirilmişti. Gazino tarafından açılan düşman ateşi, bölüğün kapısından içeriye girmekte olan bir arkadaşı parmağından yaraladı. Fakat düşman ateşi derhal bastırıldı. Bu esnada açılan ateşle, arzumuz dışında, bölük komutanının iki çocuğu kol ve bacaklarından yara almışlardı. Kendilerinden özür dilendi ve anneleriyle birlikte ateş hatından uzaklaştırılıp hastaneye

O arada kendi kendime şunları düşünüyordum: “Birçok kimsenin varlığından bile haberdar olmadığı Eruh kasabası, artık herkesin yakından tanıyacağı bir yer olacak ve bu vesileyle Kürt’ün adı da artık dünyada konuşulacaktır.”

gönderildiler.

Bölüğün işgalinden sonra esir alınan askerler bölüğün avlusuna toplatıldı ve HRK’nin amaçları kendilerine anlatıldı. Erlerin bir kısmı sevinç içindeydi, “Bizi de kurtardınız hemşerim” diyenler de oldu. Bize katılmak isteyen erleri almak istemedik.

Diğer yandan cami hoparlöründen HRK kuruluş bildirisi okunuyordu. Bildiriyi okuyan arkadaş, heyecandan kendisini tutamayınca şiir dizelerini de bildirinin içine katıyordu. Bu ara bölük deposu açılmış, arkadaşlar ele geçirilen asker silahlarını ve cephaneyi dışarıya yığıyorlardı.

Bölükte biraz inceleme yaptıktan sonra arkadaşların kontrol altında tuttıkları kahvelerden birine uğradım. Köylü arkadaşın biri, halkı kumar oynadıkları için eleştiriyordu. Bu kaba ve yersiz bir davranış olduğu için müdahale edip özür diledik ve rahat olmalarını, kendileri için savaştığımızı söyledim. Bunun üzerine kahvedekiler topluca yerlerinden kalkıp kucaklaşmak istediler. Sigara, çay, su ikramında bulundular. Bir bardak sularını içip amaçlarımızı açıkladıktan sonra, “Cezaevini açalım mı?” diye bir soru yönelttiğimizde, hep beraber, “Haydi” dediler. Diğer kahvelerde ise “Bijî PKK, Bijî Serok APO” sloganları ortalığı çınlatıyordu.

Kahvelerde bildiri dağıtımı ve

pankartların asımı tamamlandıktan sonra bölük çevresinde alınan güvenlik kordonu içinde tüm görev kolları, verilen işaret üzerine bir araya geldi ve sonuçları alınıp kontrol sağlandı. Herhangi bir kaybımız yoktu. Düşmandan 1 ölü, 6 yaralı vardı. Yaralı arkadaşın ilk bakımını doktorumuz yapmıştı. Zaten yarası önemsizdi. Ele geçirilen düşman silah ve araçları epey fazlaydı. Katırlarla taşımak güçtü. Yüğü ancak bir kamyon taşıyabilirdi. YSE’ye (devletin Yol, Su, Elektrik kurumu) ait bir kamyonu alıp yüklemeye başladık. Bu arada geride kalanları da tahrip ettik. Atatürk büstü dağıtıldı. Garnizondaki iki televizyon, komutana ait taksi, cemse, hükümet binası, banka ve postane ateşe verildi. Ancak bunların yeterince tutuşmadığını sonradan anladık.

"Kürt'ün adı artık dünyada konuşulacak"

Şehri birkaç saat elde tuttuktan sonra bırakmıştık. Artık dağın dibinde arabadan boşalttığımız yükleri taşıma sorunuyla karşı karşıyaydık. Üç katır yükü yanında her arkadaş kendi silahıyla birlikte üç silah taşıyordu. Buna rağmen, el konulan silah ve eşyaların bir kısmını orada bırakmıştık.

Yüksek ve dik yamaçlı dağ ağır yükler altında bazen tırmanarak aşmaya çalışıyorduk.

Susuzluktan takatimiz kesiliyordu. Ama başarı coşkusu bize güç veriyordu. Rastladığımız bir pınarın başında bir süre dinlenip, arkada bıraktığımız şehrin ışıklarını seyrettik.

Eylemimiz amacına ulaşmış, içte ve dışta son derece muazzam yankılar uyandırmış, halkımıza büyük güven, dostlarımıza sevinç vermiş; sömürgeciliği ve reformizmi kahretmiştir. Sömürgeci ordunun aldatıcı görünümünü altındaki kofluğunu açığa çıkararak kitlelerin düşmanı olduğu gibi görmesine, ölümü horlamalarına yol açmıştır. Askeri açıdan düşmana fazla maddi kayıp verilmemekle birlikte, asker safları içinde büyük manevi tahribata yol açmış, onu korkuya boğmuştur. Karakolların nöbeti köylülere tutturulmaktadır. Düşman halka karşı tavırında son derece yumuşamış, bu yolla halk direnişinin önünü almaya çalışmaktadır. Eylem, savaşçı yapımızı güçlendirmiş, kendimizi daha iyi tanımamıza olanak sunmuştur. Eylem tutukluluğumuzu gidermiş, sağ anlayışlara ölümcül darbeyi indirmiştir.

O arada kendi kendime şunları düşünüyordum: “Birçok kimsenin varlığından bile haberdar olmadığı Eruh kasabası, artık herkesin yakından tanıyacağı bir yer olacak ve bu vesileyle Kürt’ün adı da artık dünyada konuşulacaktır.”

Diyarbakır zindan direnişçiliği özgürlük devriminin zafer meşalesidir

Tarihsel olarak devrim pratiklerini incelediğimizde zindan direnişlerinde benzer durumu görüyoruz. Bu anlamda bizdeki de dünyada olup bitenlerin çok dışında, ona ters, ona aykırı olmadı. Bir yanı buydu.

İkincisi; Önderliğin yurtdışına çıkmış olması, dolayısıyla TC sistemi açısından denetlenebilir olmaktan çıkmış olmasıyla bağlantılıdır. Önder-

lik öyle bir konumda olunca, Önderlik düzeyine yöneltilecek saldırılarla artık sonuç alınmayacağı faşist-soykırımcı sistem tarafından görülünce, bu sefer saldırı örgüte yöneltildi. Önderliğe ulaşılmayınca ulaşabildiği örgüte ulaşarak vurmak, örgütü Önderliksiz bırakamayınca Önderliği örgütsüz bırakmayı gerçekleştirmek istedi. 79 Kasım'ından itibaren kapsamlı bir tutuklama operasyonunu

PKK'ye karşı geliştirdi. 12 Eylül darbesinden sonra da bunu sürdürdü. Artık tutuklanabilecekler tutuklanıp, tutuklanmamış olanlar da tutuklanmayacak bir duruma geçtikten sonra, dolayısıyla 12 Eylül darbesinin askeri saldırıları hakimiyetini kurduktan sonra devrimci ruhu, düşüncüyü, duyguyu, ideoloji ve politikayı ezmek ve yok etmek, yenilgiye uğratmak için tutuklanan, denetime alınan ve

zindanlara konulan tutsaklara dönük planlı bir saldırı operasyonu başlattılar.

12 Eylül faşizminin zindanlara yönelimi

12 Eylül faşist-askeri rejiminin Önderliği vuramayacağını, dolayısıyla hareketi Önderlik düzeyinde etkisiz kılamayacağını görünce örgütü vurmaya, Önderliği örgütsüz kılarak hareketi yenilgiye uğratmayı öngördü. Örgütü ezerek Önderlik çizgisini yenilgiye uğratmanın kendisi için en elverişli zemin de zindanlardı. Önemli bir yönetim ve kadro gücünü tutuklayıp zindana koymayı başarmıştı. Eğer zindanları teslim alabilirse, ezebilirse, özgürlükçü ruhu, duyguyu, düşüncüyü, ideoloji ve politikayı zindanda ezip yenilgiye uğratabilirse; dışarda da böyle bir şeyin gelişmesinin zeminini ortadan kaldırmış olabilirdi. Bu noktada en güçlü olduğu saha zindan sahasıydı. Devrimin, devrimciliğin en zayıf olduğu yer zindan sahasıydı. Zindan düşmanın denetimi altındaki bir sahaydı. Devrimciler her türlü imkandan, fırsattan, araçtan yoksun kılınmışlardı. Halktan, örgütten kopartılmışlardı. Duygu ve düşünceleriyle yüz yüze kalmışlardı. Çıplak bilinç ve duyguyla yaşayan, mücadele eden konuma getirilmişlerdi. Onun dışındaki bütün direnme araçları ve imkanları ellerinden alınmıştı. Dolayısıyla zayıf konumdaydılar.

Zindanda olunursa devrimci güçlü olurmuş gibi sanıyorlar; gerçek öyle değildir, tam tersidir. Zindandaki devrimci bütün savaş araçlarını kaybetmiş,

sadece bilinci ve inancıyla baş başa kalmış devrimci demektir. Elindeki tek aracı odur. Başka herhangi bir aracı kalmamıştır. O kadar aracı kaybetmiş olmak da onun zayıflaması anlamına geliyor. Düşman bu gerçeği gördü. Bunun için de zindanda kolayca sonuç alabilmeyi hesap etti. Böyle bir sonuç almanın nasıl gerçekleşebileceğini planladı, örgütledi. Planlı ve örgütlü bir biçimde Diyarbakır Zindanı'nda PKK örgütlenmesinin merkezi yapısının toplandığı Diyarbakır Cezaevi'nde böyle planlı bir saldırıyı başarılı olmak amacıyla geliştirdi. Zindan Direnişi böyle bir saldırıya karşı gelişen direniştir. Bu saldırı, inkar ve imha sistemiyle bağlantılıdır. Soykırım zihniyet ve siyasetinin uygulanması oluyor. 12 Eylül faşist-askeri rejiminin tutuklamak, ezmek üzere halka yönelttiği saldırıların zindanlarda devam ettirilmesini ifade ediyor. Daha ötesi zindandaki devrimciliği ezmeyi, imha etmeyi, yok etmeyi amaçlıyor.

Zindanlarda yürütülen savaşın diyalektiği

Egemen saldırılar zindana yöneldiğinde daha fazla irade kırma hedefliyor. Savaş; irade kırma, karşı tarafı teslim alma olayıdır. Bunu savaş araçlarından yoksun kılarak yaparsın, örgütünü dağıtarak yaparsın. İradesini kıramazsan fiziken yok edersin. Fiziki yok etme öyle geliyor. Savaşta fiziki yok etmeye yönelim de aslında teslim almak içindir. Örgütünü dağıtmak iradesini kırmak içindir. Yoksa teslim olmuş bir gücü yok etmek için savaş yapılmaz. Zaten onun savaşacak

gücü kalmamıştır. Cezalandırmak istiyorsan cezalandırma yöntemleri başkadır. Onu farklı biçimlerde yok edebilirsin. Bir tarafa toplayıp kurşuna da dizebilirsin, ama o bir savaş olmaz. Öyle bir duruma iki tarafın savaşı denmez. Savaş, karşılıklı iki iradenin çatışmasıdır. Savaş olabilmesi için karşıt iki iradenin mutlaka var olması lazımdır. Birbirine karşıt olmuş teslim olmayan iki iradenin ortaya çıkmış bulunması gereklidir.

Zindanlara yönelimin de bir savaş uygulaması olduğunu değerlendirirsek, amacın irade kırmak, teslim almak olduğu ortadadır. Genel planda bu böyledir. Ama bunu yapabilmek için baskı, işkence, korkutucu şeyler, tehdit gerekiyor. Özellikle de tümünden denetime alınmış güçler için o denetimi teslimiyete dönüştürmek üzere korku yayıcı, dehşet oluşturuca davranışlar önemli rol oynuyor. Bunlar da hücrelere koyma, korkutucu davranma, işkence, baskı, tehdit, zirvesi ise idamdır. Birilerini idam etmek aslında karşıtı yok etmek için değil, geride kalanları korkutup teslim almak içindir.

PKK açısından değerlendirildiğinde düşmanın avantaj ve dezavantajları vardı. Evet, teslim alabilmek oradaki deyimle 'itirafçı' hale getirebilmek için korkutmak, ürkütmek, baskı uygulamak, ezmek gerekiyordu. Korkutucu şeyler geliştirmek lazımdı, ama burada planlı saldırıyı geliştirmek isteyen güçler şunu değerlendirdiler: PKK'yi tümünden denetim altına alamamışlardı. Özellikle Önderlik düzeyi dışarıdaydı, amaçları Önderlik düzeyine malzeme sunma değil, Önderlik düze-

yinin yürüteceği çalışmaların ruhunu, özünü, ideolojisini kırarak, yenilgiye uğratacak sonuçlar almaktı. Bu da zindandaki devrimcileri fiziken yok eden, idam eden, kendi ideolojisiyle fiziki yaşamını sona erdiren duruma getirme değil de, fiziki olarak posa gibi yaşatan, ama ruh olarak, duygu olarak, ideolojik-politik çizgi olarak, düşünce olarak özgürlükten, devrimden, partiden uzaklaşmış; devlete teslim olmuş bir yapıya getirmek oluyordu. Böyle yapılırsa Önderlik düzeyinin yürüteceği çalışmalar zayıf bırakılırdı, kırılırdı. Zindanda teslim olmuş bir devrimciliğin dışarıda yapabileceği fazla bir şeyi yoktu. Ama tersine zindanda kahramanlar yaratılırsa bu dışarıdaki Önderlik çalışması için oldukça elverişli zemin sunmak, ona imkan sunmak olurdu.

12 Eylül rejiminin Diyarbakır zindan politikası bütün bunları değerlendirerek oluşturuldu. İtirafçılaştırma politikası böyle geliştirildi. Cunta bütün bunların hepsini tartıştı, değerlendirdi, planladı ve bu planı uygulamakla 7. Kolordu Sıkı Yönetim Komutanlığı'nı görevlendirdi. O komutanlığa bağlı özel bir kontrgerilla yönetimi oluşturuldu. O yönetimin önüne bu görev kondu: "Fiziki olarak posası çıkmış halde yaşatacaksınız, ama duygu, ruh, ideoloji ve politika olarak öldüreceksiniz. Kürt özgürlüğü adına yola çıkanları yeni bir Kemalist gelişme hareketine dönüştüreceksiniz. Bu anlamda sömürgeci-soykırımcı ideoloji temelinde güçlendirerek çıkartacaksınız." Plan böyle yapıldı. Böyle bir planlamayla zindandaki dev-

rimcilere yöneldiler. Bu amaca ulaşmak için baskı, işkence uygulamalarını geliştirdiler.

Baskılara karşı da önceki hazırlıkların doğal bir sonucu olarak zindandaki devrimcilik direndi, direnişe geçti. 81 baharındaki direniş ilk tepki olarak önemli bir durum yaratıyor ama çeşitli hatalar ve eksiklikler nedeniyle sonunda kırılıyor. Açlık greviyle karşı konulmak isteniliyor. Ölüm orucu yapılmak isteniliyor, ama hazırlık yok, tecrübe yoktur. Açlık grevi nedir, ölüm orucu nedir, nasıl yapılır? Bunlar bilinmiyor. Dolayısıyla doğru yürütülemiyor, dayanma gücü olmuyor. Daralıyor ve dar yönetimin üzerine kalınca başarı değil kayıp yaşayacaklarını değerlendirerek direnişin yöntemini değiştirmek için direnişi bırakmak zorunda kalıyorlar. Bu, 12 Eylül faşist askeri rejiminin planını başarıya götürmek için oldukça elverişli bir zemin yaratıyor. Tam da onların istediği gibidir. Ondan sonra da baskı ve işkence uygulamalarına yöneliyorlar. Direnişten geri çekilme, örgütlenip, hazırlanıp kitlesel direnmek için yapılıyor. Bunu karşı taraf da hesap ediyor. Bir daha örgütlenmesini, örgütlü bir direnişe geçmesini önlemek için gerekli tedbirleri alıyor. Baskı ve saldırıları değil örgütlenmeyi, birbiriyle ilişkilkenmeyi imkansız kılacak yöntemlerle, o düzeyde geliştiriyorlar.

Baskı uygulamalarının hedefi PKK tutuklularına dönük açıktır. Fiziki olarak yok olmaya-caklar, ama duygu ve düşünce olarak değişecekler. Onun için de hep duygu ve düşünceye saldıran, oraya hitap eden, fiziki baskıyı duygu ve düşüncede

kırılma, değişiklik yaratmayı sağlatacak şekilde yapıyorlar. Hakaretimiz yaklaşımları onun için daha fazladır. İnsani değerlerle oynuyorlar, insan olma gerçekliğine saldırıyorlar. Umutsuz kılmak, iradesiz kılmak, yıldırma, bezdirmek ve böylece teslim olmalarını sağlamak için yapıyorlar.

Yapılan uygulamalar gerçekten de tarihte olmayan düzeydedir. Hem Türk kontrgerillası tarihsel olarak, hem de kapitalist modernite sisteminin sömürge ve yarı sömürge toplumlardaki direnişleri kırmak için yürüttükleri işkence sisteminin hepsini birleştirip en üst düzeyde bir formülasyona, programa kavuşturarak uygulamaya koyuyorlar. Diyarbakır Zindanı'ndaki işkence, egemen-iktidarcı devletçi sistemin tarih boyunca muhaliflere karşı yürüttüğü en kapsamlı, en planlı, en vahşi işkence uygulamalarıydı.

Zaten NATO darbeyi yürütmüştü, bu işkenceler için de NATO her şeyi verdi. Dahası NATO dışı ülkelerden de aldılar. Onlarla da işbirliği içerisindeydiler. Kendi tecrübeleri de az değildi. En eski iktidar ve devlet sisteminin geleneğine dayanıyorlardı. Böylece iradeyi kırıp teslim alarak insan olmaktan çıkartmak için ne gerekiyorsa yaptılar. Eksik kaldı denemez, çünkü fazlasını yaptılar. Zayıftılar dememek lazım. 12 Eylül faşist askeri rejimin Diyarbakır Zindanı'ndaki işkencecileri basit, iş yapamaz durumda olanlar değildiler. Bu işin erbabıydılar, en ustası olanlardı. Yapılabileceğin hepsini de yaptılar. O konuda herhangi bir tereddüt olmamalıdır. Sonuç onların amatörlüğünden, ace-

miliğinden, beceriksizliğinden kaynaklandı diye değerlendirmek lazım. Tersine sonucun planlananı tersi doğrultuda olmasını PKK yarattı. Önderlik ruhu, bilinci, tarzı yarattı. Orada çatışan, Kürt soykırımını hedefleyen zihniyet ve siyasetle Kürt özgürlüğünü hedefleyen zihniyet ve siyasetti. İnkâr ve imha sistemiyle Önderlik gerçeğiydi. Dolayısıyla inkâr ve imha sistemi yapabileceğinin hepsini yaptı. Fakat Önder APO'nun geliştirdiği özgürlük bilincini, duygusunu, tarzını yok edemedi, onu aşamadı. Gelişen Önderlik düzeyi onları aşan pozisyon-da oldu. Sonuçta zafer kazanan oldu. Baskı ve işkence sistemi yenilgiye uğratıldı.

Hedeflenen açıldı. Duygu ve düşüncede yok olma, posa haline gelmiş fiziki yaşamı sürdürmeydi. Korku yaratarak, can telaşına düşürerek, dehşet vererek kendini korumaya almayı da yaratmışlardı. Böylece aslında sıkıştırıp kuşatarak irade kırma, teslim olmaya zorlama öngörüldü. Direniş buna karşı geliştirildi, bu oyunları bozmayı hedefleyen yöntemleri içerdi.

Zindanda

**kazanan Önder APO'nun,
PKK'nin çizgisi oldu**

81 baharında daha örgütlü olarak bütünlüklü bir direnişe geçmek için geri çekilen, direnişi bırakan devrimciler, 82 Newroz'u'ndan itibaren örgütlü bir direnişe giremediler. Ama örgütün ve halkın bireylerde temsil ettirildiği, bireylerin örgüt, halk haline geldiği bir süreç yaşandı. Mazlum Doğan kişiliği bunu ifade ediyor. Önderlik "Parti Mazlum'dur" dedi. Bütün

düşman oyunlarını herkesten çok derinlikli ve kapsamlı değerlendiren, yapılmak isteninin tarihsel, toplumsal, partisel açıdan içerdiği tehlikeyi herkesten fazla gören, herkesten çok bu değerlere sahip çıkan, kendini bununla sorumlu kılan olduğu için Mazlum Doğan buna karşı ne yapılması gerektiğini bildi ve yaptı. Düşmanın yapmak istediğinin tersini yaptı. İdeolojik-politik çizgiye, partiye, Önderliğe, özgürlüğe sahip çıktı. Onları yaşattı, fiziki yaşamına son verdi. Bu, uygulanan politikanın ne olduğunun anlaşılması ve onun nasıl kırılacağına gösterilmesi açısından bir yol ve yön çizmeydi. Diğer tutsaklar da bunu anladılar, anladıkları oranda uygulamaya koydular.

18 Mayıs'ın yıldönümünde Ferhat Kurtay ve arkadaşları direniş geliştirdiler. Sonuçta 14 Temmuz 1982 Büyük Ölüm Orucu Direnişi gündeme geldi. Büyük bir kararlılıkla yürüdü. Çünkü amaç netti. Düşmanın yapmak istedikleri de belliydi. Onun nasıl kırılacağına yolu da önceki direnişlerle aydınlatılmıştı. Böyle bir kararlılık temelinde 14 Temmuz Direnişi başladı ve dört şehit verdi, düşmanın iradesini kırdı. Zindanda PKK yönetiminin ve militanlarının iradesini kırmak için yapılan plan boşa çıktı. Devrimcilerin iradesini kırmak isteyenlerin iradeleri kırıldı. Öngördüklerinin tamamen tersinin geliştiğini, dışarıda faaliyet yürüten Önderlik düzeyinin değerlendireceği büyük devrim değerlerinin şahadetlerle ortaya çıktığını görünce, onu aza indirmek ve önünü almak için uzlaşmak ve onu durdur-

mak zorunda kaldılar. Hile ve oyundu. Fakat talep partiyi savunmaktı. Savunma yapmaktı.

14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu'nu başlatan Hayri Durmuş Yoldaş "Biz ideolojimize bağlıyız, savunmak istiyoruz, siz de istediğiniz cezayı verirsiniz" diye direnişi başlatmışlardı. "Savunma hakkı vereceğiz" denilerek ölüm orucu durduruldu. Arkasından tekrar baskı durumu devam ettirilmeye çalışıldı. Öyle söz verdiler de sözlerinin gereğini yerine getirdiler biçiminde değil. Ama mesele o değil, önemli olan da o değil; önemli olan düşman iradesinin kırılmış olmasıdır.

Bu tür mücadeleler irade mücadeleleridir. Dolayısıyla zindanda direnişte öncelikli olan, ilk başta gelişen ve oldukça dengesiz bir güç oranı içinde yaşanan o büyük mücadelede kaybeden 12 Eylül faşist askeri rejimi, onun planı, onun görevlendirdikleridir. Onun şahsında kaybeden, Kürtlere dayatılan soykırım zihniyet ve siyaseti oldu. Kazanan Önder APO'nun, PKK'nin çizgisi oldu. Kürt halkının özgürlük çizgisi oldu.

Zindan Direnişi

**fedai-militanlık ölçülerini
yarattı**

Büyük bir irade savaşında sonuç böyle çıktı. Büyük bir ideolojik mücadelede kazanan Önderlik ideolojisi oldu. Hangi ideolojinin daha etkili ve güçlü olduğu ortaya çıktı. Zindan direnişçiliği bugün bu kadar tazeyse, bu kadar insanı etkiliyorsa, düşmanını bile teslim alıyorsa bu ideolojik mücadelelerin ve ideolojik zaferin ne kadar büyük bir zafer olduğunu

Zindan direniş tecrübesi dışta gerillanın gelişimi için çok büyük tecrübeyi yarattı. Esas olarak savaş ideolojiktir. Soykırım saldırısı da ideolojiktir. Soykırıma karşı direnme var olma, yaşama hakkı ideolojik bir direniştir. Dolayısıyla Diyarbakır Zindan Direnişçiliği özgürlük devriminin zafer meşalesi oldu.

ifade ediyor.

Bu temelde zindanda önemli bir direniş oldu, şehitler verdik, hala yol gösterici direniş odur. Çizgiyi bu direniş yarattı. Mazlumların, Kemallerin, Saraların direnişi yarattı. Kadın-erkek PKK militanlığı ilk tarihi, büyük sınavını Diyarbakır Zindanı'nda verdi. Bugüne kadar onu başarılı kılan ve getiren orada kazandığı başarıdır.

Zindan Direnişi, Mazlum Direnişi, 14 Temmuz Direnişi, kadın-erkek Diyarbakır Zindanı'nda gösterilen direniş, 73 Newroz'u'nda Çubuk Barajı'nda gösterilen irade ve verilen kararın fedai çizgisinde yenilenmesi, somutlaştırılması kararıydı. Direnme kararı orada verildi. 14 Temmuz'a boşuna "Ulusal Onur Günü" denmedi. Newroz boşuna "Ulusal Kahramanlık Günü" sayılmıyor. Özgür yaşam kararı, ulus olarak var olma kararı, bunun için her şeyini feda etme kararı verildiği için böyle söyleniyor.

15 Ağustos ve sonrası, bu kararın başka yerlerde, başka yöntemlerle uygulanmaya konulmasından başka bir şey değildir. Kararı Zindan Direnişi verdi. Dolayısıyla direnme çizgisini, eylem çizgisini Zindan Direnişi belirliyor. Ağlayıp sızlama yaklaşımıyla Zindan Direnişi anlaşılamaz. 'Mecbur kalmışlar, başka yöntemleri yokmuş' biçimi

minde yaklaşmak hiç olmaz. O saptırmadır. Çok yöntemi vardı. Tutuklananlar sadece PKK'liler değildi. Üzerlerinde baskı, işkence uygulananlar da sadece PKK'liler değildi. Bütün örgütler tutuklanmışlardı, yine de en az tutuklu PKK'ydi. Diğer örgütler bir kısmı liderlik düzeyinde tutuklanmışlardı. Her örgüt cezaevindeydi. Her örgüte dönük baskı ve işkence uygulandı. Kürdistan'da da Türkiye'de de böyle oldu. Fakat herkes direnmedi. Direnen PKK oldu.

PKK'nin zindan duruşu fedai çizgisinde direnmeye götürdü. Gerillayı dağa çekti. Önder APO'nun elini kolaylaştırdı. Yürütmeye çalıştığı mücadelenin yolunu çizdi, önünü açtı. Büyük güç verdi. Önderlik de o gücü örgüt ve eyleme dönüştürdü. Zindanda kazanılan ideolojik zaferi siyasi ve askeri eyleme dönüştürmeye çalıştı. Zindanın direnişi ve onun çekiciliği olmasa PKK ülkeye dönemezdi.

Zindan Direnişi gerilla yürüyüşüne komuta etti. Böyle görmezsek doğru anlayamayız. 'Niye zindanda böyle olmuş' diyemeyiz, zindan direnişini de ayrı göremeyiz. Direniş direniştir, çizgisi de aynıdır, sonuçları da aynıdır. Büyük bir tecrübe birikimidir, tecrübesi de aynıdır. Direniş gerilla da olur, zindan da olur. Zindanda açlık grevi yaparsın, gerillada

karakol baskını yaparsın, ama tarzları ve ölçüleri aynıdır. Öyle birini iyi anlayan diğerini de rahatlıkla yapabilir. Mücadele biçimlerini birbirinden çok koparmamak, çok ayrı görmemek de gereklidir.

Zindan direniş tecrübesi dışta gerillanın gelişimi için çok büyük tecrübeyi yarattı. Esas olarak savaş ideolojiktir. Soykırım saldırısı da ideolojiktir. Soykırıma karşı direnme var olma, yaşama hakkı ideolojik bir direniştir. Dolayısıyla Diyarbakır Zindan Direnişçiliği özgürlük devriminin zafer meşalesi oldu. Zafer kazanacağını kanıtladı. Büyük zaferi kazandı ve zafer yolunu açtı. Önderlik, "özgürlüğe yürüyüşün köprüsü oldu" dedi. Halkı çağırdı, "yürüyün" dedi. Köprü sağlam kuruldu, üzerinden herkes geçebilir diye tanımladı. Fakat bunun yanında direnmenin kararını verdi. Yeni dönem direnişinin çizgisini, tarzını ortaya çıkardı. Fedai tarz Zindan Direnişi'yle oluştu.

Fedailik, 14 Temmuz direnişçiliğidir. Mazlum Doğan direnişçiliğidir. 17 Mayıs direnişçiliğidir. Hepsi fedai direnişti. Yeni dönemde de inkar ve imha sistemine, soykırım zihniyet ve siyasetine karşı direnişin fedai çizgisinde olması gerektiğini ortaya çıkardı. O bakımdan Zindan Direnişi'ni sadece ideolojik zafer olarak görüp orada

da kalmamak lazım. İçeriğini doğru ve yeterli anlamak gereklidir. Onu anladığımız ölçüde mücadele yol ve yöntemlerini doğru belirleriz ve başarıyla yürütürüz. Nerede olursak olalım, gerillada da, siyasette de, toplumda da öyledir. Her yere açıklık getirip yön veriyor. Zindan direniş tecrübelerini incelemesini bilen, derslerini çıkarabilen için her türlü mücadeleyi başarıyla yürütmenin imkanı var. Onun için de gerilla direnişinin çizgisi Zindan Direnişi'dir. O çizgiyi esas almayan, oradan başlamayan gerillayı başarıyla yürütemez. Oraya dayananlar başarıyla yürüdüler, yürüttüler ve doğru gerillacılık geliştirdiler.

Zindan Direnişi'nin çizgisi tüm mücadelemizin çizgisidir

Zindan Direnişi'ni anlamayan, oraya dayanamayan ya da oraya dayandırmayanlar işleri başarıyla yürütemediler. İşin gerçeği budur. Ne kadar imkanları olursa olsun, ne kadar cesaretle yürümeye çalışsalar da başarılı olamadılar. Gerilla çizgisindeki başarıyı ve başarısızlığı da zindan direniş çizgisi verdi. O nedenle de Zindan Direnişi'ni iyi anlamak, iyi irdelemek gerekiyor. Öyle dar yaklaşamayız. 'Biz zindanda değiliz, dışarıdayız, dolayısıyla o direniş bizimle ilişkili değil' diyemeyiz. O dersleri doğru anlamak durumundayız. Daha doğrusu pratikte başarıyla yürüyebilmemiz için en temel dersler, Zindan Direnişi'nin ortaya koyduğu derslerdir. Bizim güç kaynağımız odur, onu görüp anlayamazsak başarıyla yürüyemeyiz. Önderlik öyle

yaptı, onu esas aldı, onu değerlendirdi, ölçü aldı ve ondan sonrasının bütün kararlarını, tarzını, pratiğini doğru yürüttü.

Özgürlük direnişinin çizgisini, tarzını anlamak için Zindan Direnişi'ne bakmalıyız. Oradan dersler çıkartmalıyız. Düşmanı tanımak için bakmalıyız. Devrimci mücadelenin tarzı nedir, ölçüleri nedir, özgürlük militanlığı nasıl bir mücadele çizgisinde yürümeyle olabilir? Kazandıran ne kaybettiiren nedir? Tüm bunları görmek için Zindan Direnişi'ne bakmalıyız. Böyle bakar ve doğru anlarsak dışarıda da siyasi-askeri alanda da işleri başarıyla yürütürüz. Ama öyle ele almaz dışımızda görürsek kendimize göre çizgiler, ölçüler geliştirmeye çalışırız.

PKK'nin büyük avantajı ne oldu? Sürece Büyük Zindan Direnişi gibi tarihi bir zaferle girmesi oldu. Zafer orada kazanıldı ve garantilendi. Gerisi dışarıda onu ete kemiğe büründürmek, pratiğe dönüştürmek oldu. Zindan Direnişi'nin ve kazandığı sonuçların bu kadar büyük ve derin tarihsel anlamı var. Düşmanın yenilebileceğini gösterdi. Şimdi bile o inanç çoğu yerde yoktur. Zindanı göremeyen, biraz mücadele süreci uzayınca ve düşman kendisini şu veya bu biçimde aldığı güçle ayakta tutmaya çalışınca acaba yenilir mi, yenilmez mi tartışması akla geliyor. Zihinsel muğlaklaşma yaşanıyor. Oysa Zindan Direnişi bu düşmanın yenilebileceğini net gösterdi.

Düşman nasıl yenilir? Mücadele edersen yenilir. Yenecek bir mücadeleyi yaratıcı temelde güçlü bir iradeyle ortaya çıkarırsan yenilir. Yoksa durduk

yerde yenilmez. Onun için demek ki en öğretici olan Zindan Direnişi'nin dersleridir. Bunu kesinlikle sağlamalıyız. Önderliğe o zor koşullarda en büyük avantajı verdi, en büyük gücü verdi. Bu gücü, darbenin ile birlikte İran-Irak Savaşı'nın ortaya çıkardığı objektif koşulların kısmi imkan ve fırsat sunmasıyla ustaca birleştirerek Önder APO gerillacılığı geliştirip var etti. Başka türlü değil, bunların varlığıyla oldu. Önderlik gerçekleşmesi, ikinci Önderlik doğuş, gerillanın başarısı kesinlikle bundan kaynaklandı. O nedenle de Zindan Direnişi'ne hakkını vermemiz lazım. Direnişçileri doğru anlamak önemlidir. Önderlik nasıl Haki Karer için "Benim gizli ruhum gibiydi" dediyse, zindan direnişçiliği için de benzer değerlendirmeleri yaptı. Mazlum Doğan için "Çağdaş Kawa" dedi. Yeni bir direnişçilik olarak tanımladı. Özgür yaşama ulaşmak için tarihi bir köprü oluşturma olarak tanımladı. Parti çizgisinin yeterli ve başarılı bir eyleme dönüştürülmesi, tarza ve taktiğe kavuşturulması olarak tanımladı. Örnek gösterdi. Parti çizgisinin eylemde başarılı uygulanma gerçeği olarak Zindan Direnişi'ni gösterdi. Yeni dönem direnişinin tarz ve taktiğinin, fedailiğin orada oluştuğunu ortaya koydu, değerlendirdi.

Devrimci militan inisiyatif üstlenendir

Böylece daha dönemin başında PKK büyük bir başarı kazanmış, avantaj elde etmiş ve güçlenmiş olarak girdi. Zor gerilla koşullarının başarıyla yürütülmesini sağlayan kesinlikle öyle

Bir devrimci iş yapmayıp da onun gerekçesini bulan değildir. Tam tersine devrim için yapılması gerekenleri yerinde zamanında yapandır. Ona devrimci deniliyor. Bahane bulmaya çalışanlara ise oportünist diyorlar. Şu veya bu biçimde sapma olarak tanımlıyorlar, memur diyorlar.

bir direniş gerçeği oldu. Dikkat edelim imkanlarla olmadı, kararlarla bu direniş olmadı. Talimatlarla olmadı. “Yönetim söylemedi ki yapalım” demekle olmadı. Önderlik genel çizgiyi belirledi, hedefler koydu, militanı mücadeleye sevk etti. Militanın ne yapması gerektiğini kararlaştıran ve gereğini yapan militan oluyor. Zaten bunu yapana parti militanı deniyor.

Militan, yerinde zamanında somut durumu değerlendiren ve özgürlük çizgisinde yapılması gerekeni tespit ederek yapana deniliyor. Bunu her koşulda insan yapabiliyor. Zindan gibi imkanların hiç olmadığı bir yerde bile devrimci militan yerinde zamanında yapabilir. Mazlum Doğan direnişçiliği yerinde ve zamanında olmuştur. “Acele hareket edilmemeli, gözü dönmüş girişimlerden uzak durulmalı, oldukça yerinde ve dengeli hareket edilmeli” diye partiyi uyaran Zindan Direnişi’ydi. Demek ki yerinin geldiğini bildiler, gördüler ve yerinde hareket ederek gerçekten dıştaki mücadeleye en büyük katkıyı sundular. Onun zafer komutasını ortaya çıkardılar.

Bir devrimci iş yapmayıp da onun gerekçesini bulan değildir. Tam tersine devrim için yapılması gerekenleri yerinde zamanında yapandır. Ona devrimci deniliyor. Bahane bulma-

ya çalışanlara ise oportünist diyorlar. Şu veya bu biçimde sapma olarak tanımlıyorlar, memur diyorlar. Zindan Direnişi’ne vurduğumuzda bu net ortaya çıkıyor. Hiçbir örgüt yönetiminden emir almamıştır. Zindana sadece darbeden hemen sonra “Tarihsel süreç böyledir, herkes görevine sahip çıkmalı” biçiminde dört sayfalık bir perspektif gönderilmişti. Zindandaki devrimcilik de “zindandaki politikamız direnmektir” diye ilan ettiler. Nerede ne zaman direnilmesi gerekiyorsa onu da tespit ettiler ve karar verip direndiler. Sorumluluk üstlendiler.

Mazlum Doğan karar verdi, sorumluluk üstlendi. Yanındaki arkadaşlarının da bilgisi ve haberi olmadı. Örgütlü olarak direnişe geçilemeyince ‘örgüt benim’ dedi ve mücadeleye girdi. Yanlış olsaydı zaten parti reddederdi. Doğruysa sahip çıkardı. Doğru olduğuna inandı yaptı. Önderlik de doğru olduğunu belirledi. Hem de “en doğrusudur” dedi. Bu bir inisiyatif işidir. Devrimci militan inisiyatif üstlenendir. Öyle memur değildir.

Zindan direnişçiliği büyük bir iradeydi. Toplumu hala yönlendirdiği de ortaya çıktı. Demokratik Ulus iradesini belirleyen, ortaya çıkaran tutum oldu. Şehitler gerçeğini, o di-

renişi yürüten ruhu, duyguyu öyle anlamak lazım. Mazlum Doğan kişiliğini böyle anlamak gerekir.

Militan olunuyor. Önderlik çizgisi özümseiyor. Önderlik parti benim demedi, “Parti Mazlum’dur, biz O’nun emriyle yürüyoruz. Parti Zilan’dır, biz emir eriyiz” dedi. Dikkat edelim böyle partileşebiliyor. Önderlik, Kemal Pir için “eylem ruhuydu” dedi. “Biz yaşamı uğruna ölecek kadar seviyoruz” diyerek eyleme yürüdü. Kemal Pir, Botan’da yapamadığını zindanda yaptı. Botan’da yapması gereken gerilla komutanlığıydı. Zindanda da gerillaya komuta edecek çizgiyi ortaya çıkardı. Demek ki, bir devrimci devrimciyse her yerde rolünü oynar ve yapar. Oranın koşullarına göre eylem biçimi değişir ama yapar ve sonuçta yaptı. O halde Mazlum gerçeği, Dörtler gerçeği, 14 Temmuz Direnişçileri, Hayri, Kemal, Ali Çiçek, Akif Yılmaz gerçeği, yine kadın direnişçiliği, Sara direnişçiliği bu kadar gelişti ve günümüze kadar böyle gelip düşmanın 2010’lu yıllarda komployla katledecek kadar hedef seçer hale gelmesi zindan direniş gerçeğiyle bağlantılıdır. Öyle bir çizgide yürüme gerçeğiyle bağlantılıdır. Bu gerçekliği böyle görmeliyiz.

İhanetin dünü ve bugünü

Kürt tarihi, direniş ve ihanet çizgilerinin diyalektiğiyle yol alıyor. Direniş ve ihanet, Kürt tarihinde hiç eksik olmayan, tarihin kendisi kadar canlı olan iki olgudur. Hiç kuşkusuz sorunun nereden kaynaklandığını öğrenmek için sorunun köküne inmek gereklidir. Kürtleri diğer topluluktan ayıran en temel husus; ilk ihanetin kendilerine karşı geliştirilmiş olmasıdır.

Çıkış noktası kendilerini oldukça fazlasıyla ilgilendirmektedir. Hainliğin sistemi olarak tanımladığımız hiyerarşik sistem, dönemin modernitesi olarak temsil edilen Altın Hilal merkezli ahlaki-politik topluma karşı gelişti. Güçlü kurnaz adamın geliştirmek istediği hiyerarşik sistem ile ana-kadının öncülük ettiği doğal toplum karşı karşıya gelmiştir. Sümerlerin altın çağ, dinlerin cennet, top-

lumsal kurtuluşu amaçlayan hareketlerin ise ütopya olarak tanımladıkları ve doğal-toplum ilkelerini yeniden yaşatmak istedikleri Neolitik sistem arasında çatallanmıştır tarih. Ama bu mücadelede toplumsal doğaya ihanet edenlerin gelişimi engellenemedi. Bencilliğin Kürtlerin diyarında devletleşmemesi, Kürtlerin rahat yaşamasına yol açtı. Ve bu devletleşen bencillik ise, yerinde durmadan, sınırsız

ve büyük bir doyumsuzlukla yayılmak istedi. Kürtlerin durumu biraz daha zorlaştı, zira karşılarındaki güruh hiyerarşiyi aşarak devletleşmişti.

Bu karşılaşma, Kürtler açısından yeni bir tarihi başlangıç olması itibariyle önemlidir. Kürtlerin ihanetçi uygarlık güçleriyle girişeceği mücadele yeniden ama bu defa daha zorlu ve çetin olarak başlayacaktır. Özellikle bu yeni başlayan süreçte ilk şehir devleti olan Uruk'un ilk yarı-tanrı kralı Gılgamış, merkezi uygarlığın; Humbaba, direnişçi Kürt kabile-aşiret yapısının; Enkidu ise, Kürt kabile-aşiret yapısından düşürülerek devşirilen, hain haline getirilen Kürt'ü temsil etmektedir. İlginç olan, Kürtlerin devlet olmak için gerekli tüm altyapıya sahip olmalarına karşın devletleşmemeleridir. Kürtlerin kültürel yaşamı uygarlık yaşamına tercih etmeleri basit bir gericilik ve ilkellikle izah edilemez. Bilakis, yaşamları ve bunun içinde yaşadıkları kültür bir kent, sınıf ve devlet kültürü değildir. Kendi içerisinde otoriterleşmeye, egemenliğe, sınıflaşmaya vs. yer vermeyen ve genellikle kabile tarzı yaşamda ve bu temeldeki toplumsallığında ısrar eden bir kültürel dokuya sahiptir. Özellikle Kürtlerin kolay teslim olmayışları da bu kültürel doku ile alakalıdır. Zaten tarih boyunca hep direniş halinde olmalarının ve kendilerini her şeye rağmen koruyabilmelerinin altındaki en önemli neden, bu kültürel yaşamı derinlemesine yaşamalarıdır.

Kürt ihanet gerçeğini derinlemesine incelediğimizde, aslında birçok somut örnek verilebilir. Bunun en önemli örneği de

Enkidu'dur. Kürtlerin tarihinde bir Mitani prensi olan Matizawa'nın kendi kavmine karşı Hititlerin yanına geçip saldırarak Mitanilerin dağılmasına yol açması, aynı şekilde Medlerde Harpagos'un ihaneti Kürt toplumsal gerçekliğinin nasıl bir ihanet çizgisi temelinde bugüne kadar geldiğini göstermektedir. Kendi toplumsal gerçekliğini işgal etmeye, fethetmeye, bastırmaya, sömürmeye, imha ve tasfiye etmeye yönelen, düşman diye tabir edebileceğimiz güce itaat ederek kendi gerçekliğinden kopan, ona ters düşen ve ona karşı savaşan Enkidu; Kürt kabile şefini temsil eden Humbaba'da sembolize edilen kaynağa, topluma karşı acımasızdır. Ona hainliğini hatırlatan kaynağın kurutulması için elinden geleni yapar. Öyle ki, Gılgamış'ın durduğu anlarda bile o durmaz, kökü tümünden kurutmaya yeminlidir adeta.

Bugün KDP'nin izlediği siyasal çizgi Enkidu'nun izlediği siyasal çizginin günümüzdeki cisimleşmiş halidir. Kürdü kıırma uğratmak için, faşist TC devletinden daha çok saldırganlaşan bir tutum sergilemektedir. Tarih boyunca sürekli KDP'nin ihaneti açık bir şekilde görülmekte ve tescillenmektedir. Özellikle Özgürlük Mücadelesi'ni engellemeye yönelik her yönlü ilişki, bağ geliştirilmiştir. Ama sürekli KDP'nin ihaneti tartışmaya açılıyor. Burada temel amaç KDP'yi temize çıkarmaktır.

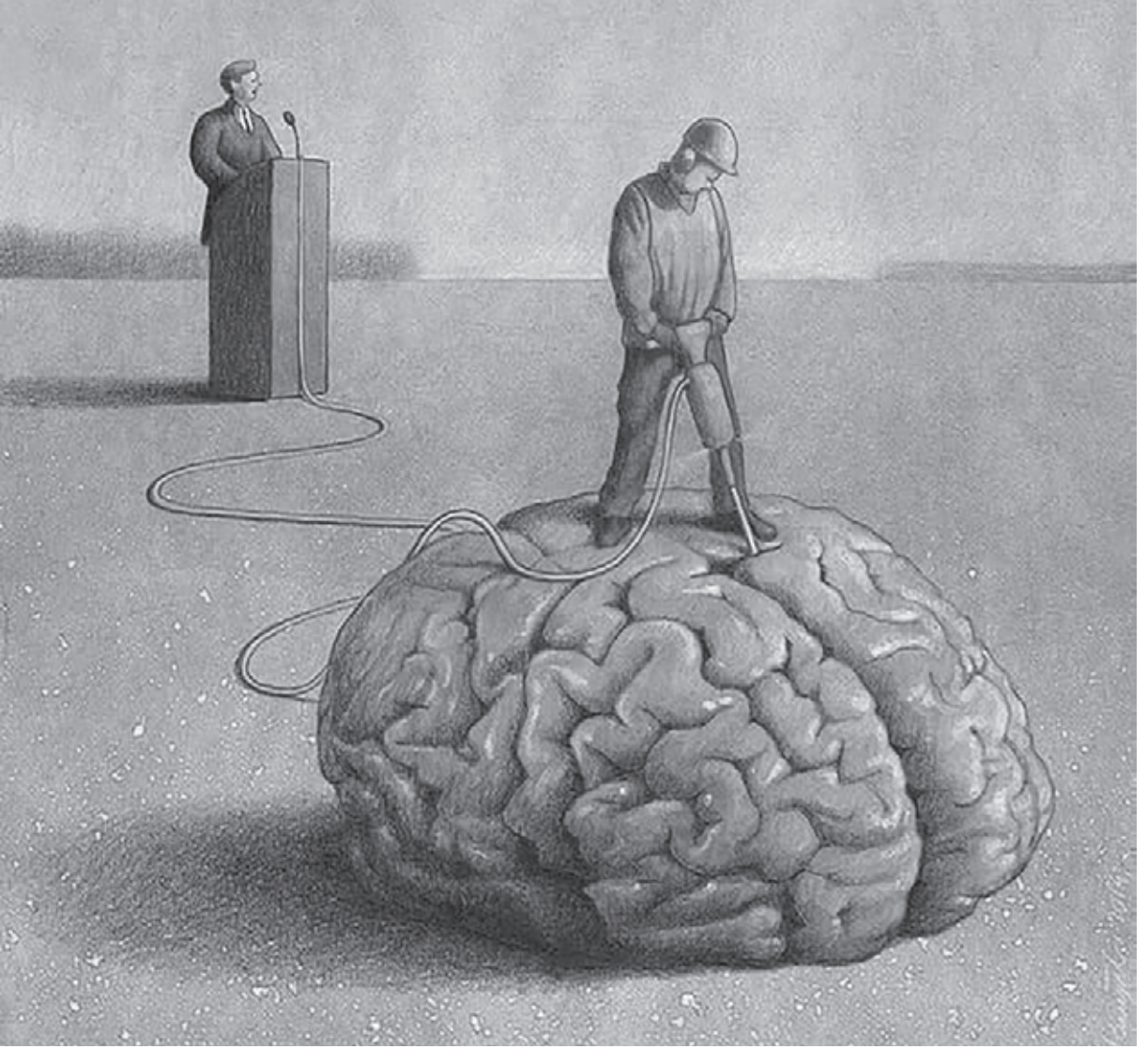
Tarihte KDP-Türkiye ilişkileri hep var olmuş ve ihanet çizgisi de bu yönlü gelişme göstermiştir. Nasıl ki tarihte Dr. Şivan ve iki arkadaşı MİT kampı Bamerne'de KDP ve Türk istihbaratı

tarafından katledilmişse bugün de aynı durum yaşanmaktadır. Bugün itibariyle, Türk devletinin KDP ile birlikte 27 Mayıs'tan bu yana Başûrê Kurdistan'a yönelik başlattığı işgal saldırıları karadan sonuçsuz kalırken, HPG/YJA Star gerillalarının eylemleri karşısında sıkışması üzerine, hava saldırılarıyla suikast girişimlerini yoğunlaştırmış durumdadır. Xakurkê, Zaxo, Behdînan, Berwarî, Bradost ve Barzan bölgelerini işgal etmeye çalışan faşist TC devletine her türlü desteği sağlayan KDP yönetiminin ihaneti tescillidir. KDP, ihanet ve işbirlikçi çizgisini tüm istikrarıyla sürdürmektedir. Yıllardır hiçbir şekilde bu duruşundan taviz vermeden, kendini Türk faşizmine peşkeş çekmekten kaygı duymuyor. Somut olarak hem geçmiş yıllarda hem de şimdi KDP'nin ihaneti ve TC faşist devletiyle işbirliği belgeler halinde deşifre edilmiş durumdadır.

Özellikle KCK Başkanlık Konseyi üyesi Diyar Xerîb Yoldaş (Heval Helmet), KDP/PARASTIN tarafından verilen koordinatlar sonucunda şehadete ulaşmıştır. Bu alçakça saldırı, ihanetin nasıl büyüdüğünü ve görüldüğünü açıkça tescilledi. Heval Helmet yaşamının 25 yılını özgürlük mücadelesi saflarında geçirmiş, her alanda sorumluluk yürütmüş bir arkadaştır. Önder APO'nun eğitimini alan Helmet Yoldaş PKK Merkez Komite üyeliği yapmış, PÇDK'nin kuruluşunda da Şehit Viyan Soran Yoldaş ile birlikte yer almıştır.

Kürt gençliği Heval Helmet'in intikamını mutlaka alacak.

Kadına ve gençliğe dayatılan özel savaşın kapsamı

Özel savaş nedir?

Özel savaş, bilindik tüm savaşların dışında kalan bir tanımlamadır. Yani

sıcak savaşı oluşturan çatışmalardan, cephe savaşlarından ya da işgallerden çok farklı bir savaş olmaktadır. Özel savaş özü itibariyle kitleye ve bireye

yönelik ve onların davranışlarından hareketlerine kadar tüm yaşam alanlarını kontrol etmeye ve etkilemeye dönük yürütülen savaştır. Daha çok bireyi

ve toplumu kontrol altına aldığı gibi nasıl düşünmesi, giyinmesi, konuşması kısacası nasıl yaşaması gerektiğine karar veren ve ona yönelik her türlü yöntemi kullanan savaş olmaktadır. Özellikle liberalizmin en çok kullandığı ve her koşul altında kültürel yozluğu bu sayede geliştirdiği de bir gerçek olmaktadır.

Özel savaşın en önemli ayaklarından bir tanesi kuşkusuz psikolojik savaş olmaktadır. Psikoloji anlam olarak davranış bilimidir. Yaklaşık 120 yıllık geçmişe sahip olan psikoloji günümüzde kendi başına bir bilim dalı olarak ele alınmaktadır. Psikolojik savaş olarak kullanılan kavram da; kitlenin ve bireyin davranışlarına yönelik yürütülen savaş olmaktadır. Daha da anlaşılır kılırsak; özel-psikolojik savaş kitle ve bireyde istenilen hareketlerin, düşüncenin gelişmesine yönelik birbirinden farklı yöntem ve araçlarla yürütülen savaştır.

Psikolojik savaş aslında çok da yeni bir yöntem değildir. Neredeyse toplumsallaşmanın ortaya çıkmasıyla birlikte kitle kontrol mekanizmalarının var olduğunu göz önünde bulundurursak, psikolojik kontrolün toplumsallaşmanın ve birey gerçekliğinin ilk oluşumundan günümüze değin sürdüğünü rahatlıkla söyleyebiliriz. Sümer rahipleriyle birlikte başlatılan çeşitli söylenceler ve mitoslar sonucunda kitle kontrolünün sağlanması, toplumsal evrelerin aşağı yukarı bütün aşamalarında kendisini daha da güçlendirerek ve bireyi-toplumu daha da kuşatarak gelişim sağlamıştır.

Özel savaşın hedefleri ara-

sında toplumun kendisi yer almaktadır. Tabii toplumun içinde de; “ötekiler” diye de tabir edebileceğimiz kesimler, öncelikli hedef haline getirilmiş ve bunlara yönelik yürütülen saldırılarda bu kesimlerin kontrolünün sağlanması esas alınmıştır. Günümüzde dahi bu durum çok açık bir şekilde devam etmektedir. Toplumun kendisini potansiyel tehlike olarak gören özel savaş stratejistlerine göre toplumun içinde sömürülen, ezilen ve ötekileştirilen kesimin kontrolünü sağlamanın önemi tartışılmayacak bir boyuttur. Bundan dolayı da birçok teknik ve imkanla bu kesimlere yönelik kontrol gücünü oluşturma, onları bir şekilde kendi çıkarlarına göre restore etme özel savaşın neredeyse var olma gerekçesidir.

Ayrıca özel savaş gerçekliğinde hedeflere yönelik geliştirilen çalışmalardan en önemlisi de bilgi karışıklığı veya bilgi kirliliği oluşturarak sonuca gitme olmaktadır. Bu yöntemi sadece iç düşmanlara değil, aynı zamanda dış düşmanlara yönelik de kullanılmaktadırlar. Tabii bu yöntemi kullanmada en önemli merkezler basın-yayın kuruluşları, resmi yetkililerin açıklamaları ve birbirinden çok farklı görünen sivil toplum kuruluşlarının çalışmaları olmaktadır.

Özel savaş gerçekliğinde kuşatılmış birey ve toplum

Büyük bir çoğunluğuyla ideolojilerin yüzyılı olduğu da söylenen 20. yüzyıl bir bakıma özel savaşların da yüzyılı olmuştur. Özellikle 18. ve 19. yüzyıllarda toplumda burjuva elit kesimlerin hakimiyetinin çoğalması

ve beraberinde getirdiği sanayileşmeye dayalı endüstriyel toplum yapılanmalarında, özel savaşın yeri gün geçtikçe daha da çok önem arz eder hale gelmiştir. Bu temelde özel savaşın, kapitalist toplum sistemine kan depoladığını ve onun oksijen tüplerinden biri olduğunu göz önünde bulundurmak, kapitalist toplum gerçekliğinde özel savaşın yeri ve konumunu anlamada doğru bir yaklaşım olacaktır.

Kapitalist toplumun en belirgin özelliklerinden birisi hiç kuşkusuz ki metalaşmaya dayalı ve kirliliği pazar ilişkilerinden oluşmuş bir yaşam anlayışının, tüm topluma ve bireylere empoze edilmesi olmaktadır. Böyle bir toplum ve birey, düşünmeden, sorgulamadan kopuşu sağlamış ve yaşam algılaması olarak da pazarda sunulan her türlü metayı almaya yönelik şaşılacak bir çaba içerisinde girmiş ve kendisinin de bu pazarlarda en ucuzundan bir meta olduğunu göremeyecek kadar düşürülmüştür. Özellikle günümüz toplumlarında geliştirilen ulusçuluk ve milliyetçilik kavramlarının çarpıtılması, kontrol merkezleri veya güç odakları tarafından istenildiği şekilde topluma aktarılması ve bu doğrultuda oluşturulan hissiyatlarla toplum-birey ikileminin yönlendirilmesi öne çıkan bir diğer önemli husus olmaktadır.

İnsanın ve toplumun özgür düşünceye, eyleme ve yaşama böylesi bir sistem içerisinde sahip olduğunu düşünmek gerçekten de son derece iyi niyetli bir yaklaşım olduğu gibi gerçeğin görünmemesinde ısrarın da anlamı olmaktadır. Bu olgu üzerine çeşitli hikayeler de an-

latılarak, özel savaş gerçeğinin nasıl insanı içten içe yok etmeye başladığını ifadeye kavuşturmaya çalışan kesimler de vardır.

Örneğin kurbağanın hikayesi; kurbağa kaynar suya atılırsa, duyduğu acıdan ve rahatsızlıktan dolayı bir refleks gösterir. Fakat aynı kurbağa soğuk suya konulduğunda buna yönelik herhangi bir tepkisi olamaz. Hatta bu durum biraz da onun hoşuna gider. Sonrasında bu su yavaş yavaş ısıtılmaya başlandığında yine kurbağanın herhangi bir tepkisi olmaz. Suyun ısınmasıyla birlikte kurbağanın da hücrelerinin pişmesi gelişir. Yani artık tepki verecek durumda olamayacak bir duruma getirilmiş olur. Bu anlamda denilebilir ki; kapitalist sistemin günümüzdeki yeri kaynayan su olmakta, bu sistemin yarattığı birey ve toplum da bu suyun

içinde kaynatılmaktadır.

Basın-yayın ve kitle iletişim araçları

Teknolojik gelişimlerde yaşananlar da insanı soğuk suyun içerisinde hissettirmeden kaynatma aşamasına getirerek, tepkisini kırmayı sağladığı gibi onun bu durumdan hoşlanmasını beraberinde getiren bir durum günümüz dünyasında yaşanılır olmaktadır. Pazar ilişkisi olarak ele aldığımız sistem gerçekliğinde bu olgular üzerinde en çok etki sağlayan ve sistemin açık bir silahı olarak kullandığı reklamcılık gerçeği de çözümlemeyi gerektirmektedir.

60'lı yılların sonlarından itibaren geliştirilen teknikler sayesinde günümüzde birçok dizi, sinema, programlarla insanlar bir bütün olarak uyuşturuluyor,

sahte özgürlük anlayışları, sahte yaşam arayışları bu yayınlar aracılığıyla ulaşılması gereken bir hedef olarak toplumlara ve bireylere empoze ediliyor. Bunun yanı sıra toplumun birçok kesiminde çeşitli nedenlerden dolayı yaşanan travmatik durumlar, yine bu yayın çizgisinde kendisine genişçe yer buluyor ve kitlelere bir nevi, "bakın sizden daha da kötüler var, her koşul altında memnun olun" gibi bilinçaltına yönelik mesajlar verilmektedir. Ayrıca bu araçlar sayesinde yönlendiren toplumda, sahte ve çarpık sevgi anlayışına yönelik güçlü imlemler kullanılarak, toplumsal anlamda bunların etkisinde kalmış ya da şekillendirilmiş ilişki ağları genişletilmektedir.

Kadınların üzerinde uygulanan özel savaş

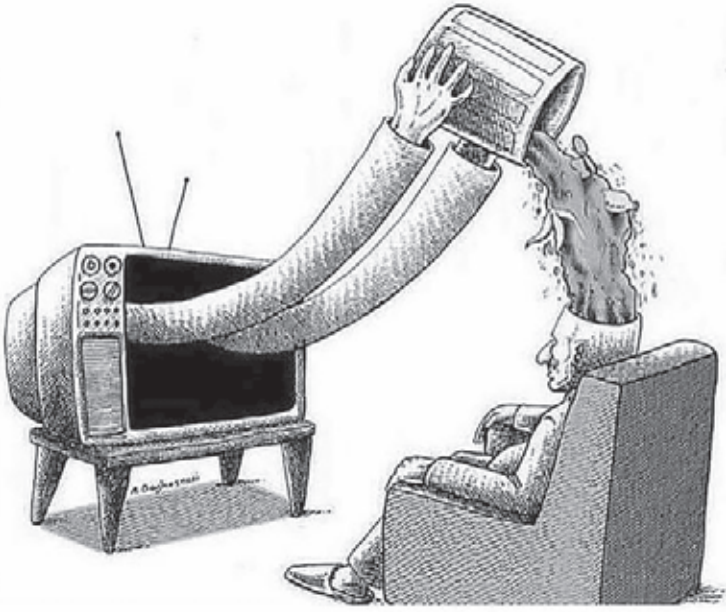
Rêber APO'nun da sıkça belirttiği gibi "beş bin yıllık erkek egemenlikli sistemin bütün iktidar ve tahakküm araçları, kadını ezmeye ve sömürmeye dayalı olarak" gelişmiştir. Çok iyi bilindiği gibi toplumsallaşmanın ilk nüveleri kadın eksenli anaerki düzene dayalı olarak gelişmiş ve kadın öncülüğünde gerçekleşen devrimsel gelişmeler, günümüz toplumlarının ilk prototiplerini açığa çıkarmıştır. Tabii sonraki dönemlerde tanrı krallar, rahip ve askeri şeflerin öncülüğünde toplumsal düzende büyük değişiklikler ortaya çıkartılmış ve anaerki düzene sahip olunan toplumsal yapılanmaların yerlerine, erkek egemenliğine dayalı toplum gerçekliği ortaya çıkmış ve günümüze kadar gelişimini sürdürmüştür. Böylelikle çok

müşlûğü ve köleliği yaşamaktadır.

Gençliğin üzerinde uygulanan özel savaş

Kadına yönelik geliştirilen özel savaş uygulamalarında da ifade etmeye çalıştığımız gibi ataerkil toplum yapılanması bir yönüyle de jerontokratik (yaşlıların iktidarı) bir yapılanma olmaktadır. Bunun da anlamı; gençliğin denetime alındığı, kontrol altında tutulduğu bir toplumsal yapılanma olmaktadır. Böylesi bir toplumsal yapılanma öteden beri devam ederek, kendisini birçok varyasyonlara uğratarak günümüze kadar gelmiştir. Fakat tüm bunlara rağmen toplumsal evrimlerin her aşamasında yaşanan birçok rahatsızlıkta her zaman ilk eyleme, harekete geçen kesim yine de gençlik olmuştur. Bundan dolayı da yönetenler tarafından, ilk elden felç edilmeye çalışılan toplumsal kesim her daim gençlik olmuştur.

Bu durum özellikle ulus-devlet yapılanmalarının ortaya çıkmasından bu yana daha da artarak devam etmiştir. Toplumsal alanda yaşanan her hareketlilik ve çatışmalarda gençlik tetikleyici bir dinamik olarak rol oynamıştır. Bundan dolayı da egemenler tarafından, gençliğin üzerinde sayısız özel savaş uygulamaları yürütülmektedir. Bu durum bir bakıma; gençliğin gelecek olmasından dolayı, geleceğimizin özel savaş bataklığında kurutulmasına yönelik yürütülen çalışmalar da olmaktadır. Gençliğin üzerinde uygulanan özel savaş uygulamaları dendiğinde; akla elbette ilk başta eğitim sistemi

rahat bir şekilde ifade edebiliriz ki; erkek egemenlikli toplumsal yapının kendisi oluşumundan günümüze kadar geçirmiş olduğu tüm evrelerde kadına yönelik hem kaba anlamda hem de inceltmiş politikalar bağlamında sürekli bir saldırı halinde olmuş, kadının düşürülmesi ile kendisine yaşam alanları oluşturmaya çalışmıştır.

Geliştirilen toplumsal örüntüde eskiye ait (doğal olarak kadına ait) ne varsa inkar edilip, çeşitli söylencelerle çarpıtılmış ve sonraki dönemlerde geliştirilen dini formasyonlarla kadını düşürmeye, köleleştirmeye yönelik aklın sınırlarını zorlayacak yalanlar, hileler bu beş bin yıllık tahakkümcü zihniyet tarafından her fırsatta acımasız bir şekilde açığa çıkartılmıştır. Böylelikle öteden beri her türlü zorbalığa, gaspa ve hem genel hem de özel anlamda her türlü

saldırılarına maruz kalan kadın, kapitalist sistem gerçekliğinde ve onun özel savaş uygulamalarında en amiyane tabirle meta olmanın ötesinde bir anlamı taşımamıştır. Kadına yönelik yürütülen bu saldırılar öteden beri yaşamın her alanında çok farklı biçimlerde ve düzeylerde sürdürüle gelmiştir.

Önderliğimizin de vurguladığı gibi “toplumların düşürülmesi, köleleştirilmesinde kadının köleleştirilmiş ve düşürülmüş olması” gerçekliği çok yakıcı bir şekilde gözler önüne serilmektedir. Kadını bir et yığınının dönüştüren bu toplumsal gerçeklikte ve özel savaş uygulamalarında kadına yönelik yürütülen politikalar ve bu ekseninde geliştirilmek istenen toplum ve birey, etik ve ahlaki yoksunlukların içinde maddi güdülerin tesirinde bırakalım özgürlüğü, en berbat düşürül-

gelmektedir. Bütün egemenlerin ortak bir mantık yürüttüğü bu çalışmada; eğitim sisteminde gençliğe hep ezbere bilgiler, şoven duygular aşılanır, bunun yanı sıra da verilen eğitim sisteminde birçok gerçek hem tarihi anlamda hem de güncel anlamda çarpıtılarak verilir. Burada ulaşılmak istenen sonuç ise yaratılacak gençliğin hem sorgulaması, hem de düşünebilmesi gibi yetilerinin köretilmesi olmaktadır. Önceki kuşaklarda gençlik eylemliliğiyle, hareketliliğiyle bu yönelimleri fiili anlamda başarısız kılıyordu. Özellikle 68' kuşağı dediğimiz dönemlerde tüm dünya genelinde gençliğin devrimci bir eylemlilik içinde olması, kapitalist sistemin yaşadığı en büyük tehlikelerden bir tanesiydi. Tabii yaşanan bu süreçlerin ardından kapitalist sistemin gençliğe yönelik yürüttüğü bu çalışmalar daha da hızlanmış ve derinleştirilmiş bir şekilde devam etmektedir.

Gençliğe yönelik yürütülen çalışmalardan bir diğeri de; daha öncesinden de ifade etmeye çalıştığımız gibi popüler kültür ve sanat anlayışının çarpık gerçekliğini gençliğe yedirmeye yönelik yürütülen çalışmalar olmaktadır. Bu çalışmalarda da bir hayli etkili olan sistem, özellikle müzik gibi kitlelere yönelik hitap eden alanlarda gençlik üzerine ciddi tahribatları ortaya çıkartan uygulamalarını geliştirebilmektedir. Metal, Rock, Punk, Hip-Hop vs. gibi birçok farklı varyasyonları ortaya çıkartan, özünde ise bunların çıkış noktaları olan isyancı ruhunu ve başkaldırı özelliklerini çarpıtarak, her birini magazinsel formatlara bü-

ründürerek, çarpık anlayışların ve taklit edilmişliğin tavan yaptığı bir gençliğin ortaya çıkması hedeflenmiştir. Bu anlamda da sistemin istediği sonuçlara yakın bir duruş, özellikle son dönemlerde gençlik üzerinde hakimiyet kurmaya başlamıştır. Toplumda sistemi en çok tehdit eden kesim gelecektir, yani gençliktir. Bundan dolayı da egemenlerin gençliği ya da geleceği etki altına almaya çalıştığını ve bu yönlü çok farklı çalışmaları yürüttüğünü bir an dahi akıldan çıkarmamak gerekiyor.

Aslında özel savaş uygulamalarının her biri ilk elden ve en etkili bir biçimde gençlik üzerinde yürütülmektedir. TV'deki dizilerden tutalım, çeşitli programlara kadar ve hatta birçok spor karşılaşmaları ve ortaya çıkardığı fanatize olmuş düşünce ve yaşam tarzı, gençlik üzerinde uygulanan bilinçli çalışmalara birkaç örnek olmaktadır. Eğitim sisteminden başlayarak, gündelik yaşamın birçok alanında yürütülen bu çalışmalarla yaratılan gençliğe baktığımızda; bunları sorgulamayan, olduğu gibi kabul eden hatta bunların hepsini modernize olmanın bir gereği olarak algılayan, böylelikle düşünce, ruh ve duygu dünyasında oluşan girdapları çözemeyen, çözümediği gibi ne dününü arayan ne de yarınını yaratmaya çalışan bir gençlik duruşu, potansiyelinden uzak ve eylemlilikten ziyade verilenleri olduğu gibi kabul eden bir duruşu yaşamaktadır. Yine bunların yanı sıra gençliğin üzerinde uygulanan bir diğer önemli özel savaş uygulamalarından bir tanesi de; ahlaki çöküntünün yoğun

bir şekilde yaşatılması ve bununla bağlantılı olarak, gençliğin içerisinde uyuşturucunun ve fuhuşun bir yaşam adaptasyonu gibi derinleştirilmesi söz konusu olmaktadır.

Günümüz dünyasında gençliğin her ne kadar tamamı olmasa da büyük bir çoğunluğunda, yürütülen bu politikalarından kaynaklı özüne ters düşmüş ve geleceğini yaratma kaygısı taşımayan, yaşamı sorgulamayan, toplumsal statüsünü ve kimliğini oluşturmaya yönelik ciddi reflekslere sahip olmayan bir gençlik yapılanmasının var olduğunu belirtebiliriz.

Bu saldırılar karşısında başta Kürt gençliği olmak üzere, toplumun hemen hemen hepsi bu saldırıların yürütüldüğü mantıksal örüntüyü çözebilmesi, kendisini ve toplumunu bu saldırılara karşı daha etkin koruyabilmelidir. Bunun da temel formülasyonu toplumsal kimliği, kültürü ve özgürlüğünü, yani kısacası kendisi olma iddiasını örgütlü zeminlerde ve yapılanmalarda daha da geliştirmektir. İçinde bulunduğu çağın gereklerinde nasıl ki sistem tarafından kendi politik çıkarları için bu saldırılar yürütülüyorsa, Kürtler ve Kürtlerin geleceği olan Kürt gençliği için de örgütlü yapılanmalarda kimlik ve kültürel gerçekliğini savunmaya, toplumsal yaşam alanlarını ve haklarını korumaya yönelik mücadele yürütmesi ve yürüttüğü mücadeleden ortaya çıkardığı değerlerde özgürlüğünü oluşturmaya her şeyden daha çok ihtiyacı bulunmaktadır.

Navê Kurdistan **BERXWEDAN** e

Gotina “Her tişt di heman demê de dijberê xwe ji di hundirê xwe de di-hewîne”, gotineke gelekî rast û watedar e. Wek mînak; dijbera tariyê ronahî, dijbera zivistanê bihar, dijbera mirinê jiyan û dijbera koletiyê jî azadiyê ye. Erênî û neyînî an jî neyînî û erênî her tim li hemberî hev di nava têkoşînekê de ne. Di encama têkoşîna di navbera tez û antî-tez de jî sentezek nû derdikeve holê. Sentez jî ji aliyê vê têkoşînê ve tê diyarkirin. Ango asta têkoşîna kijanê bihêz û serkeftî be, bêguman rengê sentezê jî ew diyar dike. Ev dualîteyek giştî ya gerdunî ye. Fikirîn an jî angeştirineke berovajî vê dualîteyê, helbet dê were wateya înkarkirina rastiya jiyan û

hebûnê. Lewra ev dualîte jî bo hemû xwezayê, jî bo hemû cihana giyaneweran, jî bo hemû civakan jî derbasdar e. Çawa ku her tişt erênî, baş û xweşik di heman demê de potansiyela ya neyînî, xerab û mekroh jî di hundirê xwe de vedihewîne û heke têkoşîna xwe ya hundirîn ya guherîn û veguherînê li gorî giyana demê bi awayekî bihêz domdar nemeşîne, wê veguhere dijberî xwe. Berovajî wê jî derbasdar e. Di vê wateyê de dikarin bêjin ku li cihekî heke koledarî hebe, li wir potansiyela azadiyê jî heye. Dîsa heke li derekê zilm û zalim hebin, li wê derê berxwedan û berxwedêr jî derdikevin holê. Bi gotineke din zilm û zilmkar nîne ku li bend û kelehên berxwedan û berxwe-

dêran veneliqê. Li Kurdistanê jî hemû zalim û sîtemkarên dagirker bi berxwedanê re rû bi rû mane, rû bi rû dimînin.

Mirov dema li dîroka Kurd dinihêre, rastiya vê dualîteyê bi awayekî herî zelal berbiçav dibîne. Ango aliyekî dîroka Kurd dagirkerî, xiyamet, nokerî û sîtemkarî ye; aliyekî wê jî raperîn û berxwedan e. Aliyekî wê lehiya xwînê û komên hestiyên bêgor û bêxwedî mayî ye; aliyekî wê jî hêvî, bawerî û dilsoziya jiyanê serhildêr e ku ji ti dagir û dagirkerî re, ji ti zilm û zilmkarî re, ji ti sîtem û sîtemkarî re serî natewine. Disa aliyekî dîroka Kurd lanet e; aliyekî wê jî pîrozweriyê ye. Her wiha li aliyekî wê radestî heye; li aliyekî wê jî berxwedan heye ji destpê-

Li cihekî heke koledarî hebe, li wir potansiyela azadiyê jî heye. Dîsa heke li derekê zilm û zalim hebin, li wê derê berxwedan û berxwedêr jî derdikevin holê.

ka pergala mêtigeriyê ya pênc hezar salî ve...

Dîroka pergala navendî, hegemônîk di heman demê de dîroka sîtemkarê û mêtengeriyê ye. Sîtemkarî û mêtengeriya pergala serdest ku berî pênc hezar sal dest pê kir û bi rêbazên hovaneyê tunekariyê û bi xwe kûrkirinê ve hetanî roja me ya îro hatiye, di roja me ya îro de êdî di asta lûtkeyê ya herî jor de berdewam dike. Her wiha bêguman e ku ji destpêkê ve ji navenda hedefa vê sîtemkarî û mêtengeriyê bûye Kurd û Kurdistan. Ji lew re bi hêsanî dikarin bêjin ku destpêka derketina pergala navendî ya sîtemkarî û mêtengeriyê di heman demê de dibe destpêka zilm û dagirkeriya li ser Kurd û Kurdistanê. Ji bo bêbandorkirina hebûna Kurd, ti rêbaza qirkirina çandî û fizîkî nemaye ku nehatiye ceribandin. Li ser vê bingehe bi dilsozî dikare were gotin ku êş nemaye ku Kurd nekişandibe. Hemû tiştên têkildarî Kurd û Kurdistanê ne, ne carekê, lê hezar û yek carî hatine şewitandin di agirê dojeha cîhana sîtemkaran de. Bi hezaran derbên xencerê yê kuştinê li Kurd hatine xistin. Dîsa bi hezaran birînen pir kûr û pir xedar hatine vekirin di bedena Kurd de. Êş û janên bêhejmar hatine bicihkirin di nava dil û hinavên Kurd de. Bêguman zalimên dilkevir û wîjdanherî ku

ji mirovahiyê ti cewherî negirtine, li gelek derên cihanê yê din û li ser gelek civakên din ên cuda jî zilm meşandine, lê di zilma li Kurdistan û li ser Kurd de ti sînoren mirovahiyê nas nekirine ku şûrê xwe yê zilmê li hestiyên jî nedane sekinandin. Di encama vê zilma sînornenas de heqîqata Kurd hate weweslekirin, çavên Kurd hatin kirkirin, zimanê Kurd hat lalkirin, xwîna Kurd hate tevizandin, jiyana Kurd hate şehîdkirin û Kurd bi giştî di bédengiya mirinê ya kûr de hatine razandin. Lê belê digel her tiştî jî gelê Kurd ti caran qîma xwe bi rewşa jiyana kole neaniye û stûyê xwe netewandiye bin kêra zalimên xwînmiy. Berovajî wê, di her keysê de serî rakiriyê li hemberî zalimên derinde û nehiştiye ku agirê berxwedanê bi giştî bitefe. Ji lew re li erdnîgariya Kurdistanê berxwedan jî carinan pir bi hêz wekî lehiyeke neguhdar, carinan jî wek stêrkeke zenûn, lê hertim hebûye li hemberî zilmê. Ango hebûna Kurd ya azad jî heman wekî çanda kevnar ya kokdar e; an wê bimire, an jî wê li ber xwe bide, lê radestiyê napêjirîne. Ji ber vê taybetmendiye ye ku li Kurdistanê jiyana bi navê xwe yê din berxwedan e. Bi gotineke din li Kurdistanê jiyana birûmet û wek mirov jiyîn, bi berxwedanê gengaz e. Ev rastî bi caran hatiye peyîtin.

PKK bû giyana gelê Kurd

Va ye PKK, li ser vê bingehe wek tevgera jiyana azad a berxwedan û tolhidanê derketiye holê. PKK'ê bi dahûrandina rewşa li Kurdistanê ya mêtengeriyê û rastiya Kurd a li ser bingeha bergeheke şoreşger a nûjinê got; "BERXWEDAN JI-YAN E!" û giyaneke nû da gelê Kurd. Di dîrokê de Kurdan li hemberî koledariyê li ber xwe dabû, li hemberî feodalîzmê jî hetanî astekê li ber xwe dabû, lê li hemberî kapitalîzmê jî hêzê ketibûn; bêtaqet mabûn. Kurd êdî têk diçûn. Lewra kapitalîzmê hêz û dînamîkên berxwedanê ji nav Kurd tune dikirin. Va ye wate û girîngiya PKK'ê ya mezî û jiyânî di vir de xwe dide der. PKK'ê hêz û dînamîkên berxwedanê ji nû ve afirandin di nav gelê Kurd de. Çawa ku berxwedaneke Kurd ya imparatoriye koledariyê têk birî hebû, çawa ku berxwedaneke Kurd ya karî xwe li hemberî feodalîzmê li ser lingan bigire hebû, bi PKK'ê re êdî Kurdîtiyeke ku li hemberî hovîtiya kapitalîzmê jî li ber xwe dide û dê bikaribe li ber xwe bide jî derketiye holê. Gelê Kurdistan bi PKK'ê rabûye ser lingan û çandbûyîneke berxwedêr dijî û êdî dikare li hemberî her cure êrîş û pêkutiyên bi mexseda serwerkirina jiyana kole raweste.

PKK'ê ji bo gelê Kurd çî gotîbe, ew derxistiye holê û bi têkoşîna xwe ya 41 salî gelê Kurd gihandiye koka wî ya cewherî. PKK'ê ji bo gelê Kurd got; "Gelê Çiyayî", di heman deme de bi hezaran gerîla afirandin di çiyayên Kurdistanê de. PKK'ê ji bo çanda Kurd got; "Çanda Berxwedêr", di heman demê de bi têkoşîna xwe ya berxwedêr ev yek bi hezaran car raberî hemû dinyayê kir. PKK'ê behsa lehengîtiya Kurdan kir, di heman demê de di hemû pêvajoyên têkoşîna xwe de jî peyîvand ku PKK partiya lehengan e. PKK'ê ji bo gelê Kurd got; "gelê bêziman hatiye hiştin", di heman demê de zimanekî nû bi Kurdan da qezenckirin. PKK'ê got; "çavên Kurd hatine derxistin", di heman demê de çavê ku rastiye dibîne, da gelê Kurd. Dîsa PKK'ê got; "jin hatiyê qedandin", di heman demê de bi bîrdoziya

rizgariya jinê jin rakir ser lîngan û ew bi kirina xwedî vîna azad kir pêşengê têkoşîna azadî û demokrasiyê. Cewherê gelê Kurd ê rast di PKK'ê de car din zindî bû. Gelê Kurd jî ev rastî dît û dibîne. Ji ber vê ye ku gelê Kurd dibêje; "PKK gel e, gel li vir e!" Gelê Kurd ê dilsoz li ser vê bîngê peyîvandîye ku wê xwe di rastiya PKK'ê de bibeden bike û bi PKK'ê bigihêje azadiyê.

PKK partiya lehengên berxwedêr e

Berxwedana mezin a ku di şert û mercên zindana Amedê yê herî dijwar de bi Mazluman, bi Ferhatan, bi Kemal, bi Xeyriyan dest pê kir, bû çirûsk û li lûtkeyên çiyayên Kurdistanê rengîn geş bû; bû lehiyeke neguhdêr û herikî nava gel. Pişt re Bêrîtanan, Zîlanan, Nûdayan, Delalan, Gelhatan,

Simkoyan û Mahîran ew berdewam kir ber bi pêş ve. PKK'ê û şopdarên Rêber APO bi şîara ku "BERXWEDAN JIYAN E!", nehiştine ku ala berxwedanê ji destan bikeve, an jî nîzm bibe. Lewra tiştêkî bi navê jîyan û xweşîkbûnê nehatibû hiştin li Kurdistanê; hemû tiştên xweş û xweşik ên têkilîdarî jîyanê jî bi berxwedanê dihatin afirandin. Hemû bedewiyên îro li Kurdistanê heyî jî béguman bi berxwedana di bin pêşengiya Rêber APO de pêk hatine!

Heke li derekê zilm û zilmkar hebin, helbet li wir dê berxwedan û berxwedêr jî hebin. Li Kurdistanê hêj zilm jî û zilmkar jî hene. Ji lew re dê berxwedan jî hertim hebe hetanî azadiyê. Lewra berxwedan xweşik dike, berxwedan azad dike û berxwedan dide hezkirin. Ango BERXWEDAN JIYAN E!

Gegen die Linie des Verrats wird die historische Linie des Widerstands siegen

Zur aktuellen Situation in Südkurdistan

Erklärung der Gründung der Selbstverteidigungskräfte in Südkurdistan am 27. Juni 2019.

In Kurdistan sind schon immer die Linie des Verrats und die Linie der Freiheit im Kampf aufeinander getroffen. Wann immer Freiheitsbestrebungen und gesellschaftliche Errungenschaften stark wurden, haben sich die Feinde Kurdistans in Bewegung gesetzt, um die Linie des Freiheitskampfes zu brechen. Schon in den Siebzigerjahren zeichnete sich diese Linie auch in der Politik der USA ab, eine konserva-

tiv-kapitalistische eigene Linie kurdischer Kollaborateure gegen die aufkommende Befreiungsbewegung, angeführt von Rêber APO, aufzubauen. Doch insbesondere seit den Neunzigerjahren ist dies sehr deutlich erkennbar.

Gerade seit dem Golfkrieg wurde in Südkurdistan, mit der Vorreiterrolle der KDP in der Region, die Linie des Verrats verstärkt. Mit dem Status, den die KDP durch die kurdische

Regionalregierung bekam, wurde ganz klar versucht, eine Kraft aufzubauen, die die Befreiungsbewegungen und Organisationen Kurdistans behindern sollte. Wie sehr KDP offiziell sich auch als nationalistisch hingibt, ist sie eigentlich schlichtweg eine mit den kolonialistischen Mächten kollaborierende Kraft. Wie man an ihrer Praxis und an ihrem Verhalten sieht, hat sie immer schon, statt die kurdischen Freiheitsbestrebun-

gen zu unterstützen, ihre Rolle als Handlanger westlicher und zuletzt neo-osmanischer/türkischer Interessen gespielt.

Nach dem Desaster des „Unabhängigkeitsreferendums“ im September 2017 war Mesûd Barzanî gezwungen, von seinem Amt als Präsident der Region Kurdistan zurückzutreten. Der Neffe Neçîrvan Barzanî kam anschließend an die Macht. Er ist der Türkei noch höriger als die vorherigen Machthaber es waren. Hingegen wurde Masrur Barzanî, der Sohn Mesûd Barzanîs, zum Regierungschef ernannt.

Besonders symbolisch für eben diese Hörigkeit ist die Tatsache, dass am 10. Juni, bei der Vereidigung Neçîrvan Barzanîs als Präsident der Autonomieregion, aus Rücksicht auf den anwesenden türkischen Außenminister Çavuşoğlu auf das Abspielen der kurdischen Nationalhymne verzichtet wurde. Der Barzanî-Clan regiert die Autonomieregion nun umso stärker auf diktatorische Weise als zu Zeiten Mesûds, und zwar nun mithilfe der Türkei. Die Vertreter der PUK und Gorran-Partei haben nur noch den geringsten Einfluss, was sich auch daran sehen lässt, dass sie auch schon seit Jahren nicht zu den Parlamentssitzungen zugelassen werden.

Ziel: Die PKK zu liquidieren

Es wird immer offensichtlicher, dass allen voran die USA, die EU und die faschistische Türkei sich, insbesondere mit Hilfe der KDP, der PKK entledigen wollen. Um ihre kapitalistischen Interessen in der Region

durchsetzen zu können, ist ihnen Rêber APO und die Befreiungsbewegung, als Vorreiter des demokratischen Wandels im gesamten Mittleren Osten, ein Dorn im Auge. In diesem Zusammenhang war der internationale Komplott und die Entführung Rêber APOs am 15. Februar 1999 ein Versuch, „den Kopf von der Bewegung zu trennen“, und die verräterischen Kräfte in und außerhalb der dieser zur Liquidation der Bewegung zu bewegen.

Dieser Versuch lief jedoch ins Leere, da Rêber Apo mit KCK ein System geschaffen hat, das nicht so einfach zu vernichten ist. Stattdessen führt die PKK mit den tiefen Analysen und Lösungsvorschlägen aus Imrali, der bedeutungsvollen Rolle der Frauenbewegung und des heldenhaften Widerstands der Guerilla ihren Siegeszug fort. Besonders die Revolution in Rojava stellt historische Errungenschaften für die Völker des Mittleren Ostens und auch für die gesamte Menschheit dar.

An den Kopfgeldausschreibungen, den neu angefangenen Militäroperationen und der gezielten Ermordung Heval Helmeta, die Mithilfe kollaborativer Kräfte vonstatten gegangen ist, kann man klar sehen: Das neue Ziel des Feindes ist nun also das Herz des Widerstandes, nämlich die befreiten Gebiete in den Bergen. Aus diesem Grund lässt die KDP der Türkei freie Bahn, um südkurdisches Territorium zu bombardieren und zu besetzen.

Einen Tag bevor Neçîrvan Barzanî am 28. Mai 2019 zum neuen Präsidenten ernannt wurde, begann die Türkei mit

der Bombardierung der Gebiete Xakurkê und Lolan. Während der Parlamentssitzung, die am darauffolgenden Tag stattfand, verkündete die Türkei den Start der „Operation Krallen“. Seitdem gibt es nahezu pausenlos Angriffe des türkischen Militärs auf Dörfern in den Regionen Bradost, Behdînan, Zap und Gare.

Südkurdische Bevölkerung schaut nicht zu

Zivilisten, Bauern, Frauen und Kinder fallen den Bombardierungen zum Opfer. Jede Nacht werden Weiden und Wälder bombardiert, die Natur weitflächig zerstört und Tiermassen verenden. Während die türkische Armee einige wenige Hügel eingenommen und inzwischen etwa 10.000 Soldaten in Südkurdistan stationiert hat, schweigt die südkurdische Regionalregierung weiterhin. Doch die Wut der lokalen Bevölkerung über die Besatzung steigt täglich und scheint sich zunehmend gegen die Partei Barzanîs zu wenden. Als der türkische Staat im Frühjahr das Dorf Şêladiz im Nordirak bombardierte und dabei vier Zivilisten ums Leben kamen, stürmte die Bevölkerung die dortige türkische Militärbasis Sire und brannte sie nieder. Die Veteranengruppe, die als Pêşmergeyên Dêrîn bezeichnet wird, reagierte ebenfalls und erklärte sich dazu bereit, sich auf den Weg in die Region zu machen und diese gegen die türkische Invasion zu verteidigen.

Außerdem haben die Selbstverteidigungskräfte Südkurdistans (Hêzên Xweparastînê), mit

Volksaufstand in Şêladiz am 26. Januar 2019.

einer militärischen Zeremonie in den kurdischen Bergen, ihre Gründung bekannt gegeben. Ziel der Neugründung ist der Kampf gegen die türkischen Besatzungstruppen in Südkurdistan. Die Pêşmerge und die politischen Kräfte in Südkurdistan wurden in der Pressemitteilung der Hêzên Xweparastinê dazu aufgerufen, „die Besatzer gemeinsam aus Kurdistan“ zu vertreiben.

Dreckiger Deal

Obwohl die Türkei angesichts des Referendums zur Unabhängigkeit noch Barzanî offen drohte, spricht Neçîrvan Barzanî von einer neuen Phase der Beziehungen zwischen der Türkei und dem Irak, von einem „historischen Bund der Freundschaft“ zwischen Ankara und Hewlêr, weil die Türkei seinem Volk in all den schwierigen Zeiten beigestanden hätte. Was

hier eigentlich gemeint ist, ist das derzeitige Handelsvolumen zwischen der Türkei und dem Irak in Höhe von 13 Milliarden US-Dollar. Eine wirtschaftliche Beziehung, die auf völliger Abhängigkeit beruht, während es keinerlei Ansätze gibt, eine eigene autonome lokale Wirtschaft aufzubauen. Der Deal hat die Erhöhung des Ölexportes und den Ausbau des türkischen Absatzmarkts zur Bedeutung. Im Gegenzug erhält die Türkei Unterstützung beim Versuch der Vernichtung der PKK.

Ohne Zweifel kann die KDP die Bevölkerung Südkurdistans so nicht repräsentieren. Im Gegenteil, die südkurdische Bevölkerung hat Jahrzehnte, trotz des großen Leids und Schmerzes, gegen das diktatorische Regime Saddam Husseins und ohne eine Unterbrechung einen Freiheitskampf geführt. Das heißt, dass alle Errungenschaften und Möglichkeiten in dieser Region

nur mithilfe dieser Menschen, die in diesem Kampf ihr Leben gelassen haben, aufgebaut wurden. Doch die Barzanî-Familie möchte diese Werte, die mit dem Blut und Schweiß der Jugend Kurdistans errungen wurden, ihren eigenen Interessen entsprechend ausnutzen und die Bevölkerung zu ihren hörigen Untertanen machen. Nach Jahrzehnten dieser kolonialistischen Politik suchen viele Jugendliche Südkurdistans nach ihrem vermeintlichen Glück in Europa oder nehmen die Verhältnisse passiv und schweigend hin.

Die Zeit der Sklaven und Despoten ist jedoch vorbei, es ist die Zeit für Freiheit und Würde der Völker Südkurdistans gekommen. Darum muss sich die Jugend gegen diese dreckige Freundschaft zwischen dem faschistischen türkischen Staat und der Barzanî-Diktatur, insbesondere in Südkurdistan,

Die Zeit der Sklaven und Despoten ist jedoch vorbei, es ist die Zeit für Freiheit und Würde der Völker Südkurdistans gekommen. Darum muss sich die Jugend gegen diese dreckige Freundschaft zwischen dem faschistischen türkischen Staat und der Barzanî-Diktatur, insbesondere in Südkurdistan, klar positionieren.

klar positionieren. Nur ein organisierter Widerstand kann zum lang ersehnten Sieg über den Faschismus, Kapitalismus, Kolonialismus und die Zerstörung von Menschen und Natur führen.

Unser Freund Helmet hat 25 Jahre in den Reihen der PKK gekämpft und eine wichtige Position innerhalb unserer Partei eingenommen. Dabei verkörperte er stets den Widerstand gegen den Verrat und den Versuch, die Errungenschaften der

Völker Kurdistans zu zerschlagen. Unser Weg gilt der Verbundenheit mit den Gefallenen, die diese Linie des Widerstands und der Freiheitssuche gelebt haben.

Wie Heval Besta Firat vom KCK-Exekutivrat erklärte: „Wir haben einen Eid auf Rache abgelegt. Denn unser Freund Helmet war Vorkämpfer des südkurdischen Volkes und Wegbereiter für eine demokratische Nation. Er war Schüler Abdullah Öcalans und ist das

Nationalsymbol der Kurden und Kurden in allen Teilen Kurdistans. Sein Fleiß steckt in jedem Stück unserer Heimat.“

Für die revolutionäre Jugend heißt es nun, für diesen niederträchtigen und verräterischen Angriff unbedingt Rechenschaft zu fordern, die Selbstverteidigungskräfte Südkurdistans zu vergrößern, und den Kampf gegen den türkischen Faschismus mit dem Aufbau der demokratischen Nation zum Siege zu führen.

Zafere yürüyenin türküsü

Yıldızlara koştuğu zaman, uzun soluklu olmalı insan
Dost darılır, düşman güler sonra
Yolcu yolunda gerek, kurşun hedefi bulmalıdır
Türküler yarım kalsın
Sen!

Titrek ve yorgun adımlarla kendi celladını izleyen dostum
Kınında yaşanmamış son yüzyılların hüznünü gizleyen dostum
Golgota son durağın olmasın
Düşün bir kere
Çapraz kalaslara gerili bedenle yükselsemezsin göklere
Kır!

Tevekkülün ve bütün kuvvetinle zincirlerini koparmaya bak
Çal!

Parçalansın çarmıh yere
Ölü suratlı Yahudalar ve karşısındaki umudun
Çaresiz ve suskun bir Golgota yolcusu olmak
Götürmez seni istediğin yere
Çıplak ayakların ağır ağır sürüdüğünde seni bıçağın altına yarın
Göreceğin son düştür

Tükenir yaşamın sesi soluğu birden sen hasretken zafere
Kesik baş, kanlı gövde ve çürümeye başlamış ceset
Kahkaha atar ölüm ve düşler susmuştur
Artık cennet çölde bir serap bile değil

Umarı ötesinde yarının
Oysa celladın, Azrail'e hasret bu memleket
Umarı ellerinde senin
Sevdasına doyum olmaz

Üstünde nice kardeş günlere yürünecek bu topraklar için
Düşenin arkada kalan gözleri
Yaşlı gözleri analarımızın
Yarını bugünden gören gözlerimiz için
Nasıl da çekerdik bizleri, düşünüyü kurmak yarının
Anımsa!

Kızıl ufuklarda kulaç atmak vardı ya
Mutlaka tutulması gerek o dönülmez sözlerimiz için

Bakışları üstündedir hep
Medyanın şirin çocukları, oğullarımız ve kızlarımız için
Yaşam gerek dostum, yaşamak
Celladın aruntusu olsun varsın, öğüdünü bir yana bırak
Altı da bir üstü de bir değildir yerin
Sen üstünde duracaksın, altına düşmanın girsin
Zalimin askerinin mermi çekirdeğiyle dolduracaksın teskere kağıdını
Senin anan değil, onun anası ağlasın!
Onun yaruklusu yaksın, gidip de dönmeyenin ağdını
Onun kardeşleri tutsun yasını
Kavgada yasak bir sözcüktür ve anlamsız
Acımak!
Vurur tam on ikiden cansız hedef tahtasını
Vur!
Alnının çatısından
Kulak ver milyonların tek bir çığlıkta birleşen sesine
Zafer yolunu gözlüyor senin
Sürüyü kırıp kurt olmak varken kolay kolay ölmeyeceksin
Geçirmeyeceksin adını kayıplar listesine
Devrederken sana bayrağı böyle emretti çünkü
Kapkara gecenin karanlığında aydınlığa yol açanın
Budur vasiyeti
Bir tanrı buyruğu gibi, sarılmak gerek şimdi
Narin kabzasına tüfeğin
Bırakmamak, asla bırakmamak gerek
Zulmün sarayı yer ile yeksan oluncaya değin
Son bulsun artık acı çekmişin çağı
Koskoca bir vatan aşkına ve sonsuz barışa sarmalansın diye dünya
Koca çatısı altında mavi gök kubbenin
Dalgalansın bütün siperlerde, yeniden dirilenin bayrağı
Dostum... Dostum!
Çarmıha çivilensin diye verilmedi o eller sana
Haydi yığdım bas tetiğe, an intikam anıdır
Acıların depreminde gebersin hain
Çevir tarihin son yaprağını
İleri!
Hep ileri!
Yıldızlara erişmenin zamanıdır!!!

PIRTÛKÊN KU EM PÊŞNIYAR DIKIN

BOOK RECOMMENDATIONS - BUCHEMPFEHLUNGEN - PRÉSENTATION DU LIVRE

ŞEHİR GERİLLASININ EL KİTABI

Yazar: Carlos Marighella
Yayınevi: Eriş Yayınları
Basım tarihi: 2003

1968 Eylül'ünden itibaren şehir gerillasının faaliyet alanı, ülkenin en sanayileşmiş bölgesidir. Sao Paulo'daki lüks konutundan çıkararak CIA ajanı Amerikan yüzbaşı Charles Chandler'in öldürülmesi, ordu kışlalarının ve Amerikan ticaret kurumlarının dinamitlenmesi, radyo istasyonlarının işgali ve devrimci yayın yapılması, Rio merkez hapishanesinden bir grup yoldaşın kurtarılması... Bu başarılar, diktaya kökünden karşı olan, ancak bugüne değin uyutulmuş ve Komünist Parti'nin bürokratik sabrı ile uyuşturulmuş bulunan emekçileri, öğrencileri ve aydınları cesaretlendiriyor, onlara canlılık veriyordu. Bürokrasinin panzehiri gerilla sa-vaşıdır diyordu.

BEGRABT MEIN HERZ AN DER BIEGUNG DES FLUSSES

Autor: Dee Brown
Verlag: Anaconda
Veröffentlichung: 2012

Das Buch beschäftigt sich im Wesentlichen mit den Jahren 1860 bis 1890, der sogenannten „Erschließung des amerikanischen Westens“. Es ist die Zeit der großen Landnahmen, Vertreibung und Dezimierung der indigenen Völker. Die weiße Bevölkerung wuchs in diesen Jahren von 20 bis 30 Millionen auf ca. 90 Millionen, die Anzahl der Indianer schrumpfte insgesamt von 1 Million auf weit unter 0,3 Millionen. Am Ende dieser Zeit gab es keine freilebenden Stämme mehr. Die Überlebenden wurden zum Leben in Reservaten gezwungen.

DIE KUNST DES KRIEGES

Autor: Sun Tzu
Verlag: Neuer Kaiser
Veröffentlichung: 2017

Die rund 2500 Jahre alte Abhandlung "Die Kunst des Krieges" ist das weltweit einflußreichste Handbuch der Kriegsführung. Sun Tzu war ein Zeitgenosse des Konfuzius. Er behandelt die wesentlichen Aspekte der Kriegsführung von der Planung und den Waffengattungen bis zur strategischen Nutzung von Raum, Zeit und Gelände sowie den taktischen Regeln im Gefecht, wobei der Aufklärung und der Täuschung besonderes Gewicht zukommt.

KOMBÛNA HAVÎNÊ YA CIWANÊN EWROPA

ATOLYE

KONSER

NÎQAŞ

ŞANO

NÎŞANDANA FÎLM

06-10 TEBAXÊ SWÎSRE

TÊKILÎ: 0041 77 957 4650

MIŞEYA TEVLÎBÛNÊ: 25 CHF / €

NAVNÎŞAN: Brünigpassstrasse
3860 Meiringen / Swîsre